

ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย

นาย วิชานาถ ตั้งเรือนรัตน์

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต

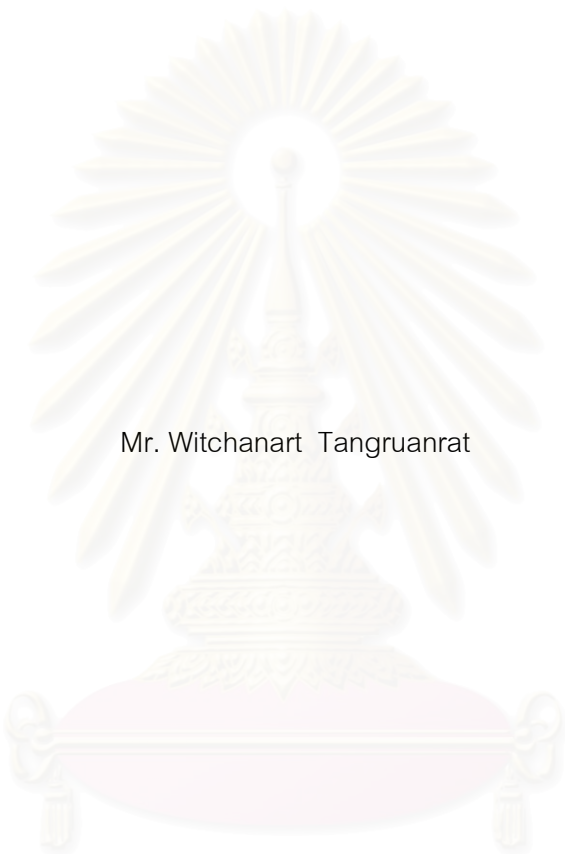
สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2550

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DETERMINANTS OF INDIAN FOREIGN DIRECT INVESTMENT IN THAILAND

Mr. Witchanart Tangruanrat

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Economics Program in Economics

Faculty of Economics

Chulalongkorn University

Academic Year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย

โดย

นาย วิชาญ ตั้งเรื่อนรัตน์

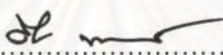
สาขาวิชา

เศรษฐศาสตร์

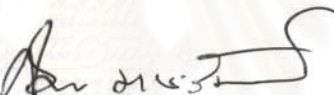
อาจารย์ที่ปรึกษา

รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพันธ์ จิราธิวัฒน์

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

..... คณบดีคณะเศรษฐศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ทีรณ พงศ์มพัฒน์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมภพ มานะรังสรรค์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพันธ์ จิราธิวัฒน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัตนโกมุท)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.พรกมล ไตรวิทยานุกูร)

วิชา ทด ตั้ง เรือ นร ตรี น์ : บัจ จัย กำหนด การ ลงทุน โดย ตรง ของ อินเดีย ใน ไทย.
(DETERMINANTS OF INDIAN FOREIGN DIRECT INVESTMENT IN THAILAND)
อ. ที่ ปรี กษา : รศ. ดร. สุทธิ พันธ์ จิราธิ วัฒน์, 108 หน้า.

อินเดียเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่สำคัญมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว เป็นผลมาจากการใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่ (New Economy Policy) และนโยบายมองหาพันธมิตรทางตะวันออก (Look East Policy) ทำให้บริษัทอินเดียไปลงทุนในประเทศต่างๆมากขึ้น ประกอบกับในช่วงนั้น ไทยได้มีนโยบายมองหาพันธมิตรทางตะวันตก (Look West Policy) เช่นกันและต่อมายังได้มีการทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย โดยเร่งลดภาษีในสินค้าบางส่วนทันที ส่งผลให้เกิดการลงทุนและการค้าระหว่างทั้งสองประเทศมากขึ้น

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงปัจจัยผลักดันการลงทุนของอินเดียในต่างประเทศ โดยพิจารณาว่าปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย ซึ่งวิธีการศึกษาจะใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติ ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิในช่วงปี 1985-2005 และได้เก็บแบบสอบถามจากบริษัทอินเดียที่มาลงทุนในไทย เพื่อนำผลการวิเคราะห์ของที่ได้ไปสนับสนุนผลที่ได้จากแบบจำลอง

ผลการวิเคราะห์จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า ปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนของอินเดียในต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ มูลค่าการส่งออกของบริษัทอินเดีย และอัตราการเปิดประเทศของอินเดีย ส่วนปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนของอินเดียโดยตรงในไทยที่มีความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ อัตราการเปิดประเทศ และการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรี นอกจากนี้จากการศึกษาโดยใช้แบบสอบถามยังพบว่า มีปัจจัยอื่นๆที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย ได้แก่ โครงสร้างพื้นฐานโดยเปรียบเทียบของทั้งสองประเทศ และการสนับสนุนจากรัฐของอินเดีย

สาขาวิชา.....เศรษฐศาสตร์.....ลายมือชื่อนิสิต.....วิภากร ตังเรือนรัตน์.....
ปีการศึกษา.....2550.....ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....

4885581129 : MAJOR ECONOMICS

KEY WORD: FOREIGN DIRECT INVESTMENT / DETERMINANTS / FDI / THAILAND / INDIA

WITCHANART TANGRUANRAT : DETERMINANTS OF INDIAN FOREIGN DIRECT INVESTMENT IN THAILAND. THESIS ADVISOR: ASSOC. PROF. SUTHIPHAND CHIRATHIVAT, Ph.D., 108 pp.

India is a major developing country with a high economic growth, as supported by the "New Economy Policy" and "Look East Policy". As a result, Indian companies have become pro-active with an increase of foreign direct investment (FDI) in different parts of the world. Thailand has also its "Look West Policy" and lately had signed with India a bilateral FTA with an Early Harvest Scheme (EHS) that took effect and seems to help pushing trade and investment between the two countries.

The objectives of this research are to study the determinants of outward Indian overseas direct investment by considering as well what factors are the determinants of Indian foreign direct investment in Thailand. The study applied quantitative methods in order to find such determinants factors by using econometric model using the secondary data from 1985 to 2005. To support the quantitative finding, data collection from questionnaire survey on Indian companies in Thailand was also applied.

The results from this study show that outward FDI was mainly driven by the country's export value and the country's openness, the two major determinants. As for India FDI in Thailand, Thailand's openness and Thailand's FTA involvements were found to be two of the most important determinants to attract Indian investors into the country. The results from questionnaire show that Indian direct investment in Thailand is also influenced by a comparative infrastructure in the two countries as well as the Indian government support.

Field of study :Economics.....
Academic year :2007.....

Student's signature :Witchanart Tangruanrat.....

Advisor's signature :Suthiphand Chirathivat.....

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.สุทธิพันธ์ จิราธิวัฒน์ อาจารย์ที่ปรึกษา รวมถึง รองศาสตราจารย์ ดร.สมภพ มานะรังสรรค์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย รัตนโกมุท และรองศาสตราจารย์ ดร.พรกมล ไตรวิทย์ทางกูร กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษาและคำแนะนำที่เป็นประโยชน์ยิ่งในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้ ทำให้ วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างดี

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่หลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิตที่คอยประสานงานในการเรียนและการทำวิทยานิพนธ์มาโดยตลอด

ขอขอบคุณ คุณพ่อ-คุณแม่ ที่สนับสนุนให้ทุนการศึกษามาโดยตลอดและอำนวยความสะดวกตลอดเวลาที่เล่าเรียนมา รวมถึง ความรัก ความอบอุ่น และกำลังใจที่มีให้กับลูก ตลอดเวลา และคอยกระตุ้นให้ทำงาน

ขอขอบคุณ คุณป้า ซึ่งเปรียบเสมือนกับเป็นคุณแม่คนที่ 2 ที่คอยเอาใจใส่ เลี้ยงดู มาตั้งแต่ยังเล็ก และคอยให้กำลังใจในการเรียน รวมถึงพี่ชายและน้องสาวที่เข้าใจ และทำให้ ครอบครัวเป็นครอบครัวที่อบอุ่นดังเช่นทุกวันนี้

ขอขอบคุณ เพื่อนร่วมหลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต 2548 ถึงแม้จะรู้จักกันได้ไม่นานนักแต่ก็ทำให้เกิดความรู้สึกดี ๆ ได้มากมายจากการที่ได้เล่าเรียนด้วยกัน และการได้ไปเที่ยวในสถานที่ต่างๆก็ได้ช่วยบรรเทาความกังวลจากปัญหาต่างๆในการศึกษาหลักสูตรนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง นางสาวทศวรรณ ขาวอุบลัทม์ ที่ช่วยให้กระตุ้นในการทำงาน ให้คำปรึกษาในเรื่องต่างๆ และนางสาวเพชรรัตน์ วอนเพียร ที่คอยเป็นกำลังใจในด้านต่างๆ รวมถึงน้องๆที่คอยสร้างความบันเทิงให้มีรอยยิ้มได้ตลอดเวลา

ขอขอบคุณ พี่ๆ น้องๆ ทุกคนที่ไม่ได้กล่าวถึงในที่นี้ ที่เข้ามาในชีวิตผม ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนสมัยเรียนมัธยม ปริญญาตรี ปริญญาโท และที่รู้จักกันผ่าน Internet ทำให้ผมได้เรียนรู้สิ่งต่างๆมากมาย ไม่ว่าจะเป็นด้านที่ดีหรือไม่ดี แต่สิ่งเหล่านั้นก็ได้ทำให้ผมมีชีวิตที่ดีได้ดังเช่นทุกวันนี้

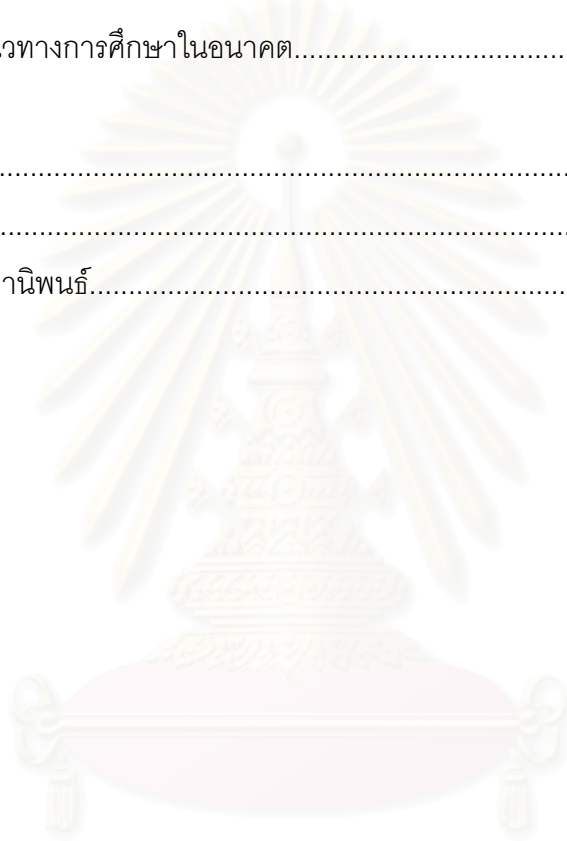
สุดท้ายนี้หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขออภัยไว้แต่เพียงผู้เดียว

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	8
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	8
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	8
บทที่ 2 วรรณกรรมปริทัศน์และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 วรรณกรรมปริทัศน์.....	10
2.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ.....	10
2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศ.....	16
2.1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลกระทบจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจต่อการลงทุนจากต่างประเทศ.....	18
2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	20
2.2.1 นิยามการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ.....	20
2.2.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ.....	21
บทที่ 3 การลงทุนของอินเดียในไทย : ภาพรวม นโยบายที่สนับสนุนและเปรียบเทียบตัวแปรพื้นฐาน.....	26
3.1 การลงทุนของอินเดีย.....	27
3.1.1 การลงทุนของอินเดียไปต่างประเทศ.....	27
3.1.2 การลงทุนของอินเดียในไทย.....	29

3.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนและการค้าของอินเดีย.....	35
3.2 นโยบายที่สนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย.....	37
3.2.1 นโยบายของอินเดียที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนโดยตรงของ อินเดียในต่างประเทศ.....	37
3.2.2 นโยบายของไทยที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงในไทย	39
3.2.2.1 การทำข้อตกลงเขตการค้าเสรี.....	39
3.2.2.2 การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีและมีใช้ ภาษีกับต่างประเทศ.....	46
3.3 เปรียบเทียบตัวแปรพื้นฐานทางเศรษฐกิจของอินเดียและไทย.....	51
3.3.1 อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของ อินเดียและไทย.....	53
3.3.2 อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย.....	54
3.3.3 อัตราแลกเปลี่ยน.....	55
3.3.4 ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทย.....	56
3.3.5 การส่งออกของไทยไปในภูมิภาคเอเชีย.....	56
3.3.6 ดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียและไทย.....	57
3.3.7 ดัชนีผลิตภาคอุตสาหกรรม.....	58
3.3.8 โครงสร้างพื้นฐานในอินเดียและไทย.....	58
บทที่ 4 วิธีดำเนินการวิจัย.....	60
4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา.....	60
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ.....	60
4.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	60
4.2.2 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล.....	61
4.2.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบจำลอง.....	61
4.2.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม.....	67
บทที่ 5 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	68
5.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ผลักดันการลงทุนอินเดียไปต่างประเทศ.....	68
5.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนอินเดียเข้ามาในไทย	72
5.3 ผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการเก็บแบบสอบถาม.....	79

5.4 ความสอดคล้องระหว่างผลการศึกษากับแบบจำลองและผลการศึกษากับการใช้แบบสอบถาม.....	84
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	86
6.1 สรุปผลการวิจัย.....	87
6.2 ข้อเสนอแนะด้านนโยบาย.....	90
6.3 แนวทางการศึกษาในอนาคต.....	91
รายการอ้างอิง.....	92
ภาคผนวก.....	95
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	108

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1.1	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ในปี 2003 - 2007.....	3
1.2	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยจำแนกตามมูลค่าการลงทุน.....	4
1.3	การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยแยกรายอุตสาหกรรม.....	5
1.4	การลงทุนจากประเทศอินเดียขั้นอนุมัติให้การส่งเสริมแยกรายอุตสาหกรรม.....	7
2.1	การเปรียบเทียบลักษณะข้อมูล และวิธีการศึกษา.....	15
2.2	การเปรียบเทียบผลการศึกษากับปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ.....	15
3.1	มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียแยกตามสาขาการลงทุนในช่วงปี 2000-2006.....	28
3.2	การซื้อกิจการของธุรกิจอินเดียในช่วงปี 2000 -2006.....	29
3.3	จำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในประเทศไทยที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในช่วงปี 1998-2007.....	32
3.4	สินค้าอินเดียส่งออกมายังไทย 10 อันดับแรกในปี 1997, 2001, 2005 และ 2006.	35
3.5	สินค้าอินเดียนำเข้าจากไทย 10 อันดับแรกในปี 1997, 2001, 2005 และ 2006...	36
3.6	ผลการเจรจาข้อตกลงเขตการค้าเสรี.....	39
3.7	การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ด้านภาษีของไทยกับต่างประเทศ.....	47
3.8	การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ด้านมิใช่ภาษีของไทยกับต่างประเทศ.....	50
3.9	ตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจของอินเดีย และไทย.....	52
4.1	สมมติฐานและความหมายของตัวแปรในสมการที่ (4.1).....	63
4.2	สมมติฐานและความหมายของตัวแปรในสมการที่ (4.2).....	66
5.1	สมมติฐานและผลของปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนยังต่างประเทศ....	69
5.2	สมมติฐานและผลของปัจจัยที่ดึงดูดอินเดียมาลงทุนในไทย.....	73
5.3	คะแนนเฉลี่ยของปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนยังต่างประเทศจากแบบสอบถาม.....	81
5.4	คะแนนเฉลี่ยของปัจจัยที่ดึงดูดให้อินเดียมาลงทุนในไทยจากแบบสอบถาม.....	83
5.5	การเปรียบเทียบผลการศึกษาจากการวิเคราะห์แบบจำลองและการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถาม.....	86

สารบัญภาพ

รูปที่		หน้า
1.1	มูลค่าการส่งออกและระดับการเปิดประเทศของไทย และอินเดีย.....	6
3.1	ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัวของ อินเดีย.....	26
3.2	มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากประเทศอินเดียในปี 1993-2005.....	28
3.3	จำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนของอินเดียในไทยที่ได้รับการสนับสนุน จากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมดในช่วง 10 ปี (1997-2006).....	30
3.4	จำนวนโครงการ และมูลค่าการลงทุนของอินเดียในไทยที่ขออนุมัติการลงทุน และได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในช่วงปี 1997 - 2006.....	31
3.5	อัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในอินเดีย และไทยในปี 1985-2005.....	53
3.6	อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย และไทย ในปี 1985-2005.....	54
3.7	อัตราแลกเปลี่ยนเงินรูปีและเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐและเงินบาทต่อเงินรูปี ในปี 1985-2006.....	55
3.8	ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทย ในปี 1985-2005.....	56
3.9	มูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย ในปี 1991-2006.....	56
3.10	ดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียและไทย ในปี 1985-2005.....	57
3.11	ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอและเคมีภัณฑ์ในไทย.....	58
3.12	ปริมาณการผลิตกระแสไฟฟ้าต่อหัว และจำนวนโทรศัพท์สายหลักต่อหัวของ อินเดีย และไทย ในปี 1985-2005.....	58

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) มีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศผู้รับการลงทุน โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนา เนื่องจากการออม เทคโนโลยี และความสามารถในการจัดการยังไม่เพียงพอสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างต่อเนื่อง เป็นเหตุให้ต้องพึ่งพาทุนจากต่างประเทศ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นแหล่งเงินทุนที่สำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศผู้รับทุน ซึ่งรวมถึงการลงทุนของบริษัทข้ามชาติ (Multinational Corporations: MNCs) ซึ่งประเทศกำลังพัฒนาได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงมีนโยบายการดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาลงทุนในประเทศของตน โดยใช้นโยบายส่งเสริมการลงทุนนอกเหนือไปจากปัจจัยต่างๆ ที่ประเทศมีความได้เปรียบอยู่แล้วเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ เช่น ค่าจ้างแรงงานในประเทศที่มีค่าจ้างต่ำ แรงงานที่มีฝีมือ การมีทรัพยากรที่อุดมสมบูรณ์ ขนาดของตลาดภายในประเทศ เป็นต้น

อย่างไรก็ตามการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศแม้จะก่อให้เกิดผลดีหลายประการแก่ประเทศผู้รับการลงทุน เช่น ทำให้รายได้ของคนในประเทศสูงขึ้น เพิ่มการจ้างงาน ช่วยถ่ายทอดเทคโนโลยีให้แล้ว ยังอาจก่อให้เกิดผลเสียได้ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการทำให้เกิดปัญหาหามลภาวะ การชักนำระบบเศรษฐกิจโดยชาวต่างชาติ หรือต้องพึ่งพาต่างประเทศมากขึ้น ดังนั้นประเทศผู้รับการลงทุนควรวางนโยบายที่จะกำหนดทิศทางของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้มีความเหมาะสม โดยการนำกลวิธีของการลงทุนจากต่างประเทศมาใช้ให้เกิดประโยชน์ และปูพื้นฐานการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศให้สามารถพึ่งตนเองได้ในระยะยาว ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเป็นผลดีต่อประเทศผู้รับทุน แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าประเทศผู้รับทุนไม่รู้จักรูปแบบและประโยชน์ของการลงทุนจากต่างประเทศมาใช้ ก็จะไม่เกิดประโยชน์แต่อาจเกิดผลเสียต่อระบบเศรษฐกิจ

นับตั้งแต่ปี 1980 เป็นต้นมา ประเทศในอาเซียนได้เปลี่ยนทัศนคติต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศใหม่ เนื่องจากตระหนักถึงความสำคัญของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศว่าเป็นกลจักรสำคัญในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจ สาเหตุหลักก็เนื่องมาจากเกิดภาวะการตกต่ำของราคาสินค้าเกษตรกรรมในตลาดโลก ทำให้มูลค่าการส่งออกสินค้าเกษตรที่เป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของอาเซียนลดลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อการลงทุนของความสามารถในการชำระหนี้ และช่องว่างระหว่างการออม รวมทั้งการเพิ่มขึ้นของการลงทุนในแต่ละประเทศในอาเซียน และการลดลงของแหล่งเงินกู้จากต่างประเทศ ดังนั้นทางเลือกที่จะใช้กระตุ้นระบบเศรษฐกิจของประเทศในอาเซียน ก็มีเพียงการพึ่งพาการลงทุนจากต่างประเทศ ดังนั้นรัฐบาลของประเทศต่างๆในอาเซียนจึงควรปรับเปลี่ยนนโยบายต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศใหม่ เพื่อดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศให้เข้ามาในประเทศของตนมากยิ่งขึ้น

สำหรับการลงทุนจากต่างประเทศในไทยพบว่า หลังจากที่ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board Of Investment: BOI) ขึ้นในปี 1959 และมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศอย่างจริงจัง โดยออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรมในปี 1960 ปรากฏว่า เศรษฐกิจของประเทศมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากที่เคยเป็นมา กล่าวคือ ในอดีตประเทศไทยเป็นประเทศที่ต้องพึ่งผลผลิตจากภาคเกษตรกรรมเป็นสำคัญ ซึ่งในปี 1960 สัดส่วนของสินค้าภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรมคิดเป็นร้อยละ 38 และ 11.5 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศตามลำดับ (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ, 2510) และในปี 1995 สัดส่วนการค้าภาคเกษตรและภาคอุตสาหกรรม คิดเป็นร้อยละ 10.73 และ 48.80 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศตามลำดับ (สมาคมเศรษฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2539: 6) การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดจากการที่รัฐบาลได้มีนโยบายในการเร่งรัดการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงระหว่างปี 1960-1972 ซึ่งเป็นช่วงที่มีการใช้นโยบายส่งเสริมการลงทุนเพื่อทดแทนการนำเข้า วิธีนี้สามารถช่วยในการพัฒนาด้านอุตสาหกรรมของประเทศได้ด้วยการใช้กระบวนการผลิตขนาดเล็ก ซึ่งเทคโนโลยีที่ใช้ไม่ก้าวหน้านักเพราะเป็นการผลิตที่ตอบสนองของความต้องการภายในประเทศ แต่นโยบายดังกล่าวไม่บรรลุผลสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากการผลิตก่อให้เกิดต้นทุนที่สูงมาก เนื่องมาจากการใช้มาตรการคุ้มครองด้านภาษีทำให้มีการบิดเบือนในการใช้ทรัพยากรภายในประเทศโดยเฉพาะสินค้าทุนโดยเปรียบเทียบจะมีราคาถูกกว่าแรงงาน จึงมีการนำเข้าสินค้าทุนและเครื่องจักรเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่งผลต่อเนื่องถึงดุลการค้าและดุลการชำระเงินของประเทศด้วย นอกจากนี้ผู้ผลิตยังขายสินค้าในประเทศได้ในราคาที่สูงกว่าการส่งออกไปยังต่างประเทศ ทำให้ภาคการส่งออกของไทยขยายตัวช้ามีผลต่อการเจริญเติบโตทาง

เศรษฐกิจ ในที่สุดรัฐบาลก็แก้ปัญหาดังกล่าวโดยการประกาศใช้นโยบายส่งเสริมการลงทุนในการผลิตเพื่อการส่งออกในปี 1972 แต่ในทางปฏิบัติได้เริ่มใช้อย่างจริงจังตั้งแต่ปี 1977 เป็นต้นมา ซึ่งผลของนโยบายดังกล่าวทำให้เศรษฐกิจของประเทศไทยขยายตัวอย่างต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ตารางที่ 1.1 แสดงมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในไทย ในปี 2003 - 2007

หน่วย : ล้านบาท

ประเทศ	2003	2004	2005	2006	2007
ญี่ปุ่น	97,596.9	125,931.8	171,796.4	115,199.7	164,323.2
อาเซียน	12,072.0	29,826.0	35,573.0	23,021.0	50,087.0
- สิงคโปร์	6,729.6	18,238.6	14,421.5	18,750.3	34,465.8
- มาเลเซีย	4,374.1	11,937.3	20,405.9	5,368.1	11,566.6
ไต้หวัน	13,552.5	10,606.8	16,455.7	10,472.1	8,551.5
ฮ่องกง	3,590.7	14,316.9	2,222.0	10,031.4	10,124.9
เกาหลีใต้	3,505.7	6,630.8	1,485.5	4,024.8	5,985.0
จีน	1,389.6	4,432.5	2,285.6	2,455.7	15,855.9
อินเดีย	3,519.30	1,615.20	1,105.90	2,670.60	7,398.30
อเมริกาเหนือ					
- สหรัฐอเมริกา	24,573.8	30,397.0	8,688.7	71,407.1	101,107.0
- แคนาดา	236	146.8	6,035.60	45.3	15,382.10
ออสเตรเลีย	4,987.8	1,670.5	1,209.7	513.7	1,557.4
สหภาพยุโรป	24,913.0	30,430.0	32,372.0	13,337.0	51,198.0
- อังกฤษ	20,513.4	2,490.8	4,702.7	1,739.8	2,304.8
- ฝรั่งเศส	1,320.8	783.6	410.0	411.5	619.8
- เยอรมัน	412.9	912.8	7,021.9	1,231.1	6,813.1
- เนเธอร์แลนด์	819.4	16,100.4	14,824.1	6,052.9	10,629.0
- อิตาลี	98.0	424.0	405.1	481.3	1,842.0
- สวิสเซอร์แลนด์	897.6	2,841.0	15,102.4	7,918.0	8,959.0
ประเทศอื่นๆ	22,651.7	61,286.7	46,596.9	13,464.6	74,041.7
รวม	212,589.0	317,291.0	325,827.0	266,643.0	505,612.0

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2008)

ในปัจจุบันมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในไทยมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น มีเพียงในปี 2006 เกิดรัฐประหารในไทยซึ่งส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นทางการเมืองส่งผลให้มูลค่าการลงทุน

โดยตรงจากต่างประเทศลดลง ต่อมาในปี 2007 มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างมาก จะเห็นได้ว่ามูลค่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นจากปี 2003 ประมาณ 1.5 เท่าโดยประเทศที่มาลงทุนในไทยมากเป็นอันดับ 1 ได้แก่ ญี่ปุ่น ซึ่งในปี 2003 มีมูลค่าการลงทุนมากถึง 97,596.9 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 45.91 ของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศในไทย จนกระทั่งในปี 2007 มูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างมากเป็น 164,323.2 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 32.5 ของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศในไทย รองลงมาเป็น สหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์มีมูลค่าการลงทุนในปี 2007 เท่ากับ 101,107 และ 34,465.8 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 20 และ 6.82 ของมูลค่าการลงทุนจากต่างประเทศตามลำดับ อินเดียเป็นอีกประเทศหนึ่งที่มีการลงทุนในไทยอย่างต่อเนื่อง ในปี 2007 มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 7,398.3 ล้านบาท ซึ่งมีค่ามากกว่าเกาหลี และอีกหลายประเทศ เป็นผลมาจากการลดอัตราภาษีในกลุ่มสินค้าเร่งด่วนภายใต้การเจรจาเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย ส่วนในด้านการจ้างงานนั้นจะใช้แรงงานไทยเป็นส่วนใหญ่ทำให้แรงงานมีการจ้างงานมากขึ้น และทำให้แรงงานได้รับถ่ายทอดเทคโนโลยีในด้านการผลิตทำให้แรงงานไทยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ตารางที่ 1.2 แสดงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในไทยจำแนกตามมูลค่าการลงทุน

หน่วย : ล้านบาท

	2003		2004		2005		2006		2007	
	จำนวน ¹	ร้อยละ ²	จำนวน ¹	ร้อยละ ²	จำนวน ¹	ร้อยละ ²	จำนวน ¹	ร้อยละ ²	จำนวน ¹	ร้อยละ ²
น้อยกว่า 50	226	40.1	282	38.4	310	39.6	314	41.8	335	40.1
50-99	99	17.6	106	14.4	110	14.1	120	16.0	133	15.9
100-499	185	32.9	251	34.2	276	35.3	239	31.8	235	28.1
500-999	18	3.2	35	4.8	37	4.7	36	4.8	54	6.5
1,000-9,999	31	5.5	55	7.5	44	5.6	39	5.2	70	8.4
มากกว่าหรือเท่ากับ 10,000	4	0.7	5	0.7	5	0.6	3	0.4	9	1.1
รวม	563	100	734	100	782	100	751	100	836	100

ที่มา : 1. สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2008) 2. จากการคำนวณ

ในปี 2003-2007 โครงการจากต่างประเทศที่เข้ามาลงทุนในไทยเป็นโครงการขนาดเล็กที่มีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 38-42 ของโครงการที่เข้ามาลงทุนทั้งหมด และโครงการขนาดกลางที่มีมูลค่าการลงทุนอยู่ในช่วง 100-499 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 28-35 ของโครงการที่เข้ามาลงทุนทั้งหมด รองลงมาเป็นโครงการที่มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 50-99 ล้านบาท และเป็นโครงการขนาดใหญ่ที่มีมูลค่ามากกว่า 500 ล้านบาทขึ้นไปมีสัดส่วนไม่เกินร้อยละ 16 ของโครงการที่เข้ามาลงทุนทั้งหมด

ตารางที่ 1.3 แสดงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยแยกรายอุตสาหกรรม

หน่วย : ล้านบาท

หมวด	ปี 2003		2004		2005		2006		2007	
	จำนวน	มูลค่า	จำนวน	มูลค่า	จำนวน	มูลค่า	จำนวน	มูลค่า	จำนวน	มูลค่า
เกษตรกรรม และผลผลิตจากการเกษตร	54	9,540.1	82	23,082.6	45	11,429.6	39	11,151.8	43	23,414.8
เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน	17	16,836.9	17	59,464.1	18	8,701.4	21	2,544.3	28	32,378.8
อุตสาหกรรมเบา	41	10,456.2	63	12,923.5	76	9,644.2	75	9,300.7	58	9,442.2
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	171	66,044.7	231	66,061.3	227	141,029.3	232	54,239.3	212	122,019.6
อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า	123	43,190.3	146	89,466.3	162	85,820.4	166	57,938.2	175	100,299.6
เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	79	38,125.5	103	50,764.2	129	35,705.9	81	100,696.4	114	96,451.3
กิจการบริการ และสาธารณูปโภค	78	28,394.9	92	15,529.4	125	33,497.2	137	30,772.9	206	121,606.1
รวม	563	212,588.6	734	317,291.4	782	325,828.0	751	266,643.6	836	505,612.4

ที่มา: สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2008)

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยส่วนใหญ่หมวดที่มีปริมาณการลงทุนมากที่สุด ได้แก่ หมวดผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่งในปี 2007 มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 122,019.6 ล้านบาท รองลงมาเป็นหมวดของกิจการบริการ และสาธารณูปโภค ซึ่งในปี 2007 นั้นมีปริมาณการลงทุนเพิ่มขึ้นจากปีก่อนๆอย่างมาก ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนสูงถึง 121,606.1 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2003 เป็นมูลค่าประมาณ 1 แสนล้านบาท และหมวดอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และเครื่องใช้ไฟฟ้า ในปี 2007 มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 100,299.6 ล้านบาท

อินเดียภายหลังจากที่ได้รับเอกราชคืนมาจากอังกฤษในปี 1947 ก็ได้พัฒนาความสามารถในการพึ่งตนเองและสร้างความเท่าเทียมกันทางสังคม ได้นำความคิดแบบสังคมนิยมมาเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายพัฒนาประเทศ ซึ่งเริ่มจากการกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจขึ้นมาใช้ในภาคเกษตรกรรม และภาคอุตสาหกรรมได้ริเริ่มนโยบายที่จะป้องกันการแข่งขันจากภายนอกประเทศโดยอาศัยการกำหนดกำแพงภาษีและการจำกัดโควตาสินค้านำเข้า ทำให้การลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศเกิดขึ้นได้ยาก นอกจากนี้รัฐบาลยังผูกขาดเกี่ยวกับระบบโครงสร้างพื้นฐาน ทำให้รัฐวิสาหกิจของอินเดียเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ในช่วงกลางทศวรรษที่ 1980 อินเดียได้เริ่มเข้ามาลงทุนในประเทศไทยผ่านคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนแต่ยังมีปริมาณน้อย ต่อมาในปี 1990 - 1991 ได้ประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่ (New Economy Policy) ได้ทำการปฏิรูปนโยบายด้านอุตสาหกรรม นโยบายการค้า และนโยบายด้านการเงิน โดยการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศรวมทั้งผ่อนปรนกฎระเบียบต่างๆ ที่เอื้อต่อการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ และในทศวรรษที่ 1990 ได้ใช้นโยบาย Look East Policy เป็นการมองหาพันธมิตรใหม่ที่เป็นตะวันออก อันได้แก่ อาเซียน จีน ญี่ปุ่น เกาหลี รวมไปถึงออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ ส่งผลให้อินเดียพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว เศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ทำให้นักลงทุนอินเดียเริ่มไปลงทุนในต่างประเทศ และเป็นช่วงเดียวกันกับที่ไทยได้มีนโยบาย Look West Policy ทำให้ไทยและอินเดียมีการค้าและการลงทุนระหว่างกันมากขึ้น โดยความสัมพันธ์ทางการค้าและการลงทุนระหว่างไทยและอินเดียในปัจจุบันมีลักษณะเป็นการค้าอุตสาหกรรมเดียวกัน หมายถึงธุรกิจในการอุตสาหกรรมเดียวกันจะแสวงหาโอกาสที่จะค้าขายแลกเปลี่ยนในสินค้าและบริการ ที่ตนเองมีความชำนาญ ยกตัวอย่างเช่น อินเดียจะไปลงทุนในประเทศอื่นๆ ในอุตสาหกรรมที่อินเดียมีศักยภาพสูง และเพื่อเป็นการสร้างเครือข่ายการผลิต (Production Network) และเพื่อใช้ไทยเป็นศูนย์กลางในการกระจายสินค้าด้วย

ตารางที่ 1.4 การลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทยชั้นอนุมัติให้การส่งเสริมแยกรายอุตสาหกรรม

หน่วย : ล้านบาท

ปี	อุตสาหกรรม													
	เกษตรกรรมและ ผลิตผลจาก การเกษตร		เหมืองแร่ เซรามิก และโลหะ ขั้นมูลฐาน		อุตสาหกรรมเบา		ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และ อุปกรณ์ขนส่ง		อุตสาหกรรม อิเล็กทรอนิกส์และ เครื่องใช้ไฟฟ้า		เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก		กิจการบริการและ สาธารณูปโภค	
	จำนวน โครงการ	เงิน ลงทุน	จำนวน โครงการ	เงิน ลงทุน	จำนวน โครงการ	เงิน ลงทุน	จำนวน โครงการ	เงิน ลงทุน	จำนวน โครงการ	เงิน ลงทุน	จำนวน โครงการ	เงิน ลงทุน	จำนวน โครงการ	เงิน ลงทุน
1985-95	2	97.0	1	14.0	2	292.0	1	31.0	-	-	5	6,228.5	1	55.0
1996	1	20.2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
1997	1	24.7	-	-	2	75.9	-	-	-	-	-	-	-	-
1998	2	313	-	-	3	3,520.0	-	-	-	-	5	6,325.0	-	-
1999	1	250.0	-	-	4	1,121.7	-	-	-	-	-	-	1	2.0
2000	1	100.0	-	-	7	1,455.5	-	-	-	-	3	8,610.8	-	-
2001	-	-	-	-	4	333.8	-	-	4	20.6	4	1,600.0	-	-
2002	-	-	-	-	2	14.0	-	-	2	69.5	1	8.8	-	-
2003	-	-	-	-	3	1,794.2	-	-	4	28.7	4	1,696.4	-	-
2004	4	87.5	1	20.0	5	150.7	1	62.5	2	26.0	3	794.0	3	474.5
2005	1	52.2	-	-	3	55.0	-	-	5	116.3	5	824.2	2	58.2
2006	2	311.7	-	-	7	478.7	2	522.3	2	9.9	3	1,268.0	2	80.0
2007	3	181.0	2	4,622.0	4	107.9	6	2,107	4	22.3	2	351.1	2	7.0
รวม	18	1,437.3	4	4,656.0	46	9,399.4	10	2,722.8	23	293.3	35	27,705.8	11	619.7

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน(2008)

ในช่วงปี 1985 - 2007 มีการลงทุนจากอินเดียมาลงทุนในประเทศไทยทั้งสิ้น 177 โครงการ เป็นมูลค่า 46,834.3 ล้านบาท ซึ่งมีการลงทุนในทางด้านเคมีภัณฑ์ กระดาษและพลาสติก 35 โครงการ มีมูลค่ามากที่สุดเท่ากับ 27,705.8 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 59.16 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด รองลงมาได้แก่ อุตสาหกรรมเบา 46 โครงการ มีมูลค่าเท่ากับ 9,399.4 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 20.07 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด ส่วนทางด้านเกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร 18 โครงการมีมูลค่าเท่ากับ 1,437.3 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 3.09 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด ทางด้านกิจการบริการและสาธารณูปโภค 11 โครงการมีมูลค่าเท่ากับ 619.7 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 1.41 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด ส่วนทางด้านผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่งมี 10 โครงการคิดเป็นมูลค่าเท่ากับ 2,722.8 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 5.81 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด และทางด้านเหมืองแร่ เซรามิกและโลหะขั้นมูลฐานมี 4 โครงการคิดเป็นมูลค่าเท่ากับ 4,656 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 9.94 ของมูลค่าการลงทุนทั้งหมด สามารถสังเกตได้ว่าการลงทุนของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่ในปี 1998 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน ในปี 2007 มีจำนวนโครงการมาลงทุนถึง 23 โครงการ คิดเป็นมูลค่าเท่ากับ 7,398.3 ล้านบาท

อินเดียเป็นประเทศที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว มีศักยภาพทางเศรษฐกิจมากขึ้น และมีการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างมาก รวมถึงไทยก็เป็นประเทศหนึ่งที่นำลงทุนใน ASEAN ที่มีการทำข้อตกลงกับประเทศต่างๆ จึงทำให้เกิดความสนใจในการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยกำหนดของการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย” เพื่อศึกษาว่า ปัจจัยใดที่ผลักดันการลงทุนอินเดียไปต่างประเทศ และปัจจัยใดที่ดึงดูดการลงทุนอินเดียเข้ามาในไทย

1.2 วัตถุประสงค์

งานศึกษาในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อศึกษาปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากอินเดีย โดยมีประเด็นพิจารณาดังนี้

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ผลักดันการลงทุนอินเดียไปต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนอินเดียเข้ามาในไทย
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการศึกษาโดยใช้แบบจำลอง กับผลการศึกษาโดยใช้แบบสอบถาม

1.3 ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาในครั้งนี้ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ดึงดูดและผลักดันการลงทุนโดยตรงจากอินเดียมาไทย โดยทำการคัดเลือกตัวแปรที่คาดว่า น่าจะมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนโดยตรงจากอินเดียมายังไทย ทั้งจากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้ข้อมูลที่น่ามาใช้ในแบบจำลองจะเป็นข้อมูลรายปี ในช่วงปี 1985 - 2005 รวมทั้งมีเก็บแบบสอบถามจากบริษัทอินเดียที่มาลงทุนโดยตรงในไทยจำนวน 4 บริษัท

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. การศึกษาปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมามลงทุนยังต่างประเทศ ว่ามีปัจจัยใดที่ส่งผลผลักดันเช่น ผลิตภาพของแรงงาน อัตราการเปิดประเทศ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ทราบถึงความสำคัญของปัจจัยดังกล่าว หากมีความสอดคล้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุน สามารถนำไปวางนโยบายเพิ่มความสามารถในการแข่งขันกับประเทศใกล้เคียงได้

2. การศึกษาปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากอินเดีย สามารถช่วยให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุน ซึ่งจะช่วยให้ภาครัฐ และภาคเอกชนใช้เป็นแนวทางในการวางแผนดำเนินการ และปรับปรุงนโยบายเพื่อดึงดูดการลงทุนจากอินเดียให้มากขึ้น

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

วรรณกรรมปริทัศน์และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 วรรณกรรมปริทัศน์

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนแรก งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ส่วนที่สอง งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศ และส่วนที่สาม งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลกระทบจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจต่อการลงทุนจากต่างประเทศ สาเหตุที่นำงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรวมกลุ่มเศรษฐกิจ เพราะเห็นว่าการเปิดประเทศเป็นตัวแปรหนึ่งที่ทำให้อินเดียเข้ามาลงทุนในไทย

5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

โดยแบ่งออกเป็น งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมายังไทย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศอื่นๆ

2.1.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมายังไทย สามารถแยกพิจารณาได้ดังนี้

มานะ เลิศสกุลบรรลือ (1996) ศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนจากต่างประเทศในไทยจาก 4 ประเทศได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ฮองกง สิงคโปร์ ในช่วงปี 1973 - 1994 โดยใช้แบบจำลองสมการกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square : OLS) ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ การไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ตัวแปรอิสระ (Independent variable) คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว อัตราความเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ค่าจ้างขั้นต่ำ ปริมาณกระแสไฟฟ้า ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศคู่ลงทุน และระดับการเปิดประเทศ

ผลการศึกษาพบว่าทั้ง 4 ประเทศ มีความสัมพันธ์ระหว่างการไหลเข้าของเงินลงทุนในไทยกับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว ญี่ปุ่นเป็นประเทศเดียวที่การไหลเข้าของเงินลงทุนในไทยมีความสัมพันธ์กับ อัตราความเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น และระดับการเปิดประเทศ ส่วนค่าจ้างขั้นต่ำมีความสัมพันธ์ในสหรัฐอเมริกา ฮองกง สิงคโปร์ ในส่วนของปริมาณกระแสไฟฟ้า มีความสัมพันธ์ในฮองกงและสิงคโปร์เท่านั้น

ต่อมามีการศึกษาของ **พงษ์ศักดิ์ เลาสวัสดิ์ชัยกุล (2000)** ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยกำหนดและอุปสรรคกีดขวางการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอของไทย : กรณีศึกษา อุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ อุตสาหกรรมทอผ้า และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ในช่วงปี 1994-1999 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance : ANOVA) ในการทดสอบความแตกต่างของแต่ละปัจจัย โดยตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ การไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ตัวแปรอิสระ (Independent variable) คือ ปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยน ด้านตลาด ด้านแรงงาน ด้านวัตถุดิบ ด้านทำเลที่ตั้ง ด้านการเมือง ด้านสิทธิพิเศษที่รัฐบาลไทยให้แก่นักลงทุน ปัจจัยด้านวัฒนธรรม และปัจจัยด้านการเกิดการค้าเสรีอาเซียน

ผลการศึกษาพบว่า ทั้ง 3 อุตสาหกรรม ปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยน วัฒนธรรม และการเปิดเขตการค้าเสรีอาเซียนเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมาก ต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ ปัจจัยด้านตลาด แรงงาน วัตถุดิบ และทำเลที่ตั้ง มีความสำคัญในระดับปานกลาง ส่วนในปัจจัยด้านการเมืองนั้นมีความสำคัญมากในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม แต่ในอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ และทอผ้ามีความสัมพันธ์ปานกลาง และอีกปัจจัยหนึ่งคือ ปัจจัยด้านสิทธิพิเศษที่รัฐบาลไทยให้นักลงทุน มีความสำคัญมากในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม มีความสำคัญปานกลางในอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ และมีความสำคัญน้อยในอุตสาหกรรมทอผ้า

2.1.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทยอื่น ๆ

ฐิติวรรณ ศรีเจริญ (1998) ศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนของไทยในจีน เป็นการศึกษาวิเคราะห์เชิงพรรณนาโดยปัจจัยที่ใช้ในการศึกษา ด้านความดึงดูดใจของตลาด

ได้แก่ ปัจจัยสนับสนุนการลงทุนของจีน ปัจจัยสนับสนุนการผลิต ศักยภาพของตลาด สภาพการ
แข่งขัน ด้านความสามารถของธุรกิจไทย และความเสี่ยงของตลาด

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนในจีนของธุรกิจไทยทั้ง 15 ราย สามารถ
ระบุได้ 3 ประการ คือ **ประการแรก** ปัจจัยด้านความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์บาง
ประการ พบการลงทุนของธุรกิจอาหารสัตว์ ธุรกิจพลังงาน ธุรกิจเบียร์ ธุรกิจอะไหล่และการ
ประกอบรถยนต์และธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ มีใช้ความได้เปรียบจากการมีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีการ
ผลิตและการจัดการในสาขาธุรกิจนั้น **ประการที่สอง** ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนที่พบในกรณีของ
ธุรกิจแปรรูปน้ำมันรำข้าวเป็นปัจจัยด้านความได้เปรียบในการทำให้เป็นประโยชน์แก่องค์การด้วย
ตนเอง **ประการที่สาม** ปัจจัยทางด้านความได้เปรียบเฉพาะปัจจัยด้านทรัพยากรพบในกรณีธุรกิจ
เฟอร์นิเจอร์ ธุรกิจเหมืองแร่ ปัจจัยด้านขนาดและอัตราการเติบโตของตลาดประเทศจีน เป็นปัจจัย
สำคัญกรณีการลงทุนธุรกิจปิโตรเลียม ธุรกิจอะไหล่และการประกอบรถยนต์ ธุรกิจเบียร์ ธุรกิจ
สินค้าอุปโภคบริโภค ธุรกิจแปรรูปน้ำมันละหุ่งและการส่งออกข้าวหอมมะลิ ธุรกิจธนาคาร และ
ธุรกิจค้าปลีก ปัจจัยด้านนโยบายรัฐบาลพบในกรณีธุรกิจพลังงาน

ต่อมามีการศึกษาของ Chakrabarti (2001) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุน
โดยตรงจากต่างประเทศ : ความอ่อนไหวของการลงทุนข้ามชาติ ในปี 1994รวมทั้งสิ้น 135
ประเทศ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธี Extreme Bound Analysis โดยดูค่า coefficients ของ
ปัจจัยที่ศึกษาของแต่ละประเทศ โดยแบ่งปัจจัยออกเป็น 3 ปัจจัยหลักๆ คือ **ปัจจัยแรก** ขนาดของ
ตลาดหมายถึง ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ **ปัจจัยที่สอง** ปัจจัยด้านดอกเบี้ย ประกอบไป
ด้วย อัตราค่าจ้าง ระดับการเปิดประเทศ อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง อัตราการเจริญเติบโตของ
ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ภาษีเงินได้ ภาษีมูลค่าเพิ่ม และ ดุลการค้า **ปัจจัยที่สาม** ปัจจัย
อื่นๆ ประกอบด้วย อัตราเงินเฟ้อ ปริมาณการลงทุนภายในประเทศ การขาดดุลงบประมาณ หนี้
จากต่างประเทศ การบริโภคของรัฐบาล เสถียรภาพทางการเมือง

ผลการศึกษาพบว่าผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศต่อหัว และ ผลิตภัณฑ์มวลรวม
ภายในประเทศเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ส่วนปัจจัยอื่นๆที่มีผล
ทางบวกได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต อัตราเงินเฟ้อ และทางด้านลบได้แก่ อัตราภาษี ระดับการเปิด
ประเทศ

ในปีเดียวกันนั้นก็มีการศึกษาของ Hong and Chen (2001) ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ทางปริมาณและพลวัตของปัจจัยการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในจีน ในช่วงปี 1990-1998 โดยใช้แบบจำลอง การวิเคราะห์การถดถอยเชิงพหุ(Multiple regression model) ตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ การไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ตัวแปรอิสระ (Independent variable) แบ่งปัจจัยออกเป็น 3 ปัจจัย **ปัจจัยแรก** ปัจจัยด้านทำเลที่ตั้งประกอบไปด้วยผลิตภัณฑ์มวลรวมในจีน อัตราค่าจ้างถ่วงน้ำหนักระหว่างจีนกับประเทศอื่นๆ ความสัมพันธ์ของอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจถ่วงน้ำหนักระหว่างจีนและประเทศอื่นๆ **ปัจจัยที่สอง** ปัจจัยด้านความเป็นเจ้าของกิจการ หมายถึงปัจจัยด้านอุปสรรคการผลิตและเทคโนโลยีใหม่ **ปัจจัยที่สาม** ปัจจัยการทำให้เป็นภายใน **และปัจจัยอื่น ๆ** ได้แก่ นโยบายที่ตั้งศูนย์การลงทุนจากต่างประเทศ ระยะทาง วัฒนธรรม อัตราแลกเปลี่ยน อัตราดอกเบี้ย และกลยุทธ์ทางธุรกิจระหว่างประเทศ

ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยสำคัญดึงดูดให้มีการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในจีน คือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ อัตราค่าจ้าง ความได้เปรียบในการผูกขาดเทคโนโลยี ประสิทธิภาพของนักลงทุนในการบริหารงาน ค่าจ้างแรงงานต่ำ และตลาดมีขนาดใหญ่ ส่วนปัจจัยทุนของผลผลิต ค่าเงินที่ไม่ผันผวน ระยะทาง วัฒนธรรม ก็มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในจีนเช่นกัน

ปีต่อมาได้มีการศึกษาของ Biswas (2002) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในช่วงปี 1983-1990 โดยใช้ข้อมูล 44 ประเทศ ซึ่งตัวแปรตาม (Dependent variable) คือ การไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ตัวแปรอิสระ (Independent variable) ที่นำมาศึกษาคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ อัตราค่าจ้าง สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน รูปแบบการปกครองประเทศ ระยะเวลาผลัดเปลี่ยนรัฐบาล ดัชนีที่แสดงถึงการคุ้มครองและสิทธิบัตรในสินทรัพย์ (International Country Risk Guide) ประกอบไปด้วย การโอนการลงทุนภาคเอกชนไปเป็นของรัฐบาล ประสิทธิภาพทางด้านกฎหมาย การคอร์รัปชันของรัฐบาล และความโปร่งใสในการบริหารราชการแผ่นดิน

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทางบวก คือ รูปแบบการปกครองประเทศ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณูปโภคพื้นฐาน ดัชนีที่แสดงถึง

การคุ้มครองและสิทธิบัตรในสินทรัพย์ ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทางลบ คือ ค่าจ้าง และระยะเวลาการปกครอง

Chantasawat et al.,(2004) ศึกษาการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในจีนและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จากการที่จีนมีการพัฒนานโยบายส่งเสริมการลงทุนในจีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นเพื่อดึงดูดการลงทุนทำให้จีนมีเศรษฐกิจเติบโตได้รวดเร็ว และการเติบโตของจีนมีผลส่งผ่านไปยังประเทศอื่นในรูปแบบของ production-networking เกิดการซื้อขายแลกเปลี่ยนทรัพยากร และวัตถุดิบ โดยวัดว่านโยบายของจีนจะมีผลดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศเพียงใด โดยทำการศึกษาใน 8 ประเทศ คือ ฮองกง ไต้หวัน เกาหลีใต้ สิงคโปร์ มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และไทย ระยะเวลา 1985 - 2001 โดยในการศึกษาปัจจัยกำหนดการลงทุนในประเทศดังกล่าว เน้นให้การลงทุนโดยตรงจากจีนเป็นตัวแปรที่จะส่งผ่านผลกระทบไปยังการลงทุนในประเทศต่างๆ ใช้วิธีการศึกษาแบบสมการ Simultaneous Equation Model ดังนี้

FDI ที่มาประเทศในเอเชีย = FDI ที่มาประเทศจีน + ปัจจัยกำหนดการลงทุนประเทศในเอเชีย

FDI ที่มาประเทศจีน = FDI ที่มาประเทศในเอเชีย + ปัจจัยกำหนดการลงทุนในประเทศจีน

ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนในทั้งสองสมการนั้นใช้ปัจจัยเดียวกันดังนี้ อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ดัชนีชี้วัดความไม่โปร่งใสในการบริหารประเทศ ภาษีสินค้านำเข้า ค่าจ้างโดยเฉลี่ย ระดับการเปิดประเทศ อัตราการรู้หนังสือของประชากรในประเทศ อัตราภาษี ดัชนีชี้วัดความมั่นคงของรัฐบาล และผลิตภัณฑ์มวลรวมต่อหัว

ผลการศึกษาพบว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มายังจีนมีผลต่อเศรษฐกิจของทุกประเทศในเอเชียที่ทำการศึกษา นอกจากนี้ระดับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มายังประเทศจีนที่เพิ่มมากขึ้นเป็นปัจจัยกำหนดให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มายังประเทศในเอเชียที่ทำการศึกษาลดลง และยังพบว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศที่มายังจีนไม่ใช่ปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดการลงทุนโดยตรงที่มายังประเทศในเอเชียที่ทำการศึกษา

นโยบายและปัจจัยหลักที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ คือ อัตราการเปิดประเทศ อัตราภาษีสินค้านำเข้า และแนวโน้มความไม่โปร่งใสในการบริหารประเทศ ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการกำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ตารางที่ 2.1 แสดงการเปรียบเทียบลักษณะข้อมูล และวิธีการศึกษา

ประเด็น	มานะ (1996)	พงศักรดี (2000)	Chakrabarti (2001)	Hong &Chen (2001)	Biswas (2002)	Chantasasawat (2004)
ลักษณะข้อมูล ที่ใช้ใน การศึกษา	4 ประเทศ ในช่วงปี 1973- 1994เป็นเวลา 22 ปี	3 อุตสาหกรรม ในช่วงปี 1994- 1996 เป็นเวลา 6 ปี	135 ประเทศ ในปี 1994 เป็น เวลา 1 ปี	12 ประเทศ ในช่วงปี 1985- 1997 เป็นเวลา 13 ปี	44 ประเทศ ในช่วงปี1983- 1990เป็นเวลา 8 ปี	9 ประเทศ ในช่วงปี 1985 – 2001 เป็นเวลา 17 ปี
รูปแบบการ วิเคราะห์	สมการกำลัง สองน้อยที่สุด (OLS)	วิเคราะห์ความ แปรปรวน (ANOVA)	สมการถดถอย และค่า Coefficients ของปัจจัย	สมการถดถอย เชิงพหุ (Multiple Regression)	สมการถดถอย (Multiple Regression) และ t-test	Simultaneous Equation Model

ตารางที่ 2.2 แสดงการเปรียบเทียบผลการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจาก
ต่างประเทศ

ปัจจัย	มานะ (1996)	พงศักรดี (2000)	Chakrabarti (2001)	Hong &Chen (2001)	Biswas (2002)	Chantasasawat (2004)
ตลาด						
GDP		กลาง	+	+		
GDP per capita	มี		+			
Growth GDP	มี/ไม่มี		+	+		
GNP					+	
การเปิดประเทศ	มี/ไม่มี		-			±
อัตราแลกเปลี่ยน		มาก	ไม่มี	+		
อัตราเงินเฟ้อ			+			
อัตราภาษี			-	+		±
ปริมาณการลงทุน			ไม่มี			
ราคาเปรียบเทียบระหว่างประเทศ						
ผู้ลงทุนกับประเทศผู้รับทุน	มี/ไม่มี					
การจัดตั้งเขตการค้าเสรี		มาก				

ตารางที่ 2.2 (ต่อ) แสดงการเปรียบเทียบผลการศึกษเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

ปัจจัย	มานะ (1996)	พงศักดิ์ (2000)	Chakrabarti (2001)	Hong & Chen (2001)	Biswas (2002)	Chantasasawat (2004)
วัตถุประสงค์		กลาง				
ค่าจ้างแรงงาน	มี/ไม่มี	กลาง		-	-	
ทำเลที่ตั้ง		กลาง		มี		
ด้านการเมือง		กลาง/มาก				มี
วัฒนธรรม		มาก		มี		
สิทธิพิเศษที่ให้แก่การลงทุน		น้อย/กลาง/ มาก				
สิ่งอำนวยความสะดวกด้าน สาธารณูปโภคพื้นฐาน					+	
ปริมาณกระแสไฟฟ้า	มี/ไม่มี					
รูปแบบการปกครองประเทศ					มี	
ระยะเวลาการปกครอง					-	
ดัชนีที่แสดงการคุ้มครองและ สิทธิบัตรในสินทรัพย์					+	

หมายเหตุ: มี หมายถึง ปัจจัยนั้นมีผลต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ
 ไม่มี หมายถึง ปัจจัยนั้นไม่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ
 + หมายถึง ปัจจัยนั้นมีผลต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศในทิศทางเดียวกัน
 - หมายถึง ปัจจัยนั้นมีผลต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศในทิศทางตรงกันข้าม
 มาก หมายถึง ปัจจัยนั้นมีผลอย่างมากการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ
 กลาง หมายถึง ปัจจัยนั้นมีผลปานกลางกับการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ
 น้อย หมายถึง ปัจจัยนั้นมีผลน้อยต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ

2.1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศ

Pradhan (2004) ศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่ทำให้เกิดการลงทุนในต่างประเทศโดยการวิเคราะห์ระดับของอุตสาหกรรมในอินเดีย โดยใช้ข้อมูลในช่วงปี 1975-2001 ด้วย Tobit Model ทดสอบสมมติฐานซึ่งปัจจัยที่นำมาศึกษาคือ อายุของบริษัท ค่าใช้จ่ายรวมของการวิจัยและการพัฒนา (R&D) ยอดขายในแต่ละปี เทคโนโลยี ทักษะการบริหาร ผลิตภาพของแรงงาน อัตราส่วนของการส่งออกต่อยอดขาย

ผลการศึกษาพบว่าอายุของบริษัท ค่าใช้จ่ายรวมของการวิจัยและการพัฒนา (R&D) ยอดขายในแต่ละปี เทคโนโลยี ทักษะการบริหาร ผลิตภาพของแรงงาน มีผลในเชิงบวกกับการลงทุนนอกประเทศของคนอินเดีย

ในปีต่อมา Pradhan (2005) ศึกษาเกี่ยวกับแนวโน้มและรูปแบบการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปยังต่างประเทศ โดยบอกว่าปัจจัยที่ผลักดันให้การลงทุนอินเดียออกมากลงทุนในต่างประเทศเป็นผลมาจากทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ซึ่งปัจจัยภายในประกอบไปด้วย การสะสมทักษะความรู้ เทคโนโลยี การค้าเสรี และนโยบายของการลงทุนระหว่างประเทศ ได้ทำการศึกษาโดยแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ช่วง ช่วงแรกในปี 1975-1990 และช่วงที่ 2 ในปี 1991-2005 โดยในช่วงแรกนั้นการออกไปลงทุนในต่างประเทศของอินเดียจะไปเน้นในส่วนของอุตสาหกรรม โดยจะไปลงทุนในประเทศที่มีการพัฒนาดำกว่าอินเดีย ซึ่งส่วนใหญ่ที่อินเดียมาลงทุนจะเป็นการลงทุนในประเทศกำลังพัฒนาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออก และมีมูลค่าการลงทุนในไทยมีมากเป็นอันดับแรก ส่วนในช่วงที่ 2 การออกไปลงทุนในต่างประเทศของอินเดียจะไปเน้นในส่วนของบริษัทมากที่สุด รองลงมาเป็นอุตสาหกรรม และเปลี่ยนไปลงทุนในประเทศที่พัฒนาแล้ว ซึ่งไปลงทุนในอังกฤษมากที่สุด รองลงมาเป็นสหรัฐอเมริกา ส่วนไทยตกไปอยู่ในอันดับที่ 16 ตั้งแต่ปี 1975 – 2005 บริษัทในอินเดียจะมีการลงทุนมากในซอฟต์แวร์ และอุตสาหกรรมยา

จากการศึกษาของ Buckley et al. (2006) ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้จีนตัดสินใจไปลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศในช่วงเวลา 1984-2001 อะไรเป็นตัวกำหนดให้เกิดการไหลออกของเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีนซึ่งในอดีตนโยบายจากส่วนกลางของจีนจะมีบทบาทอย่างมากในการกระตุ้นการลงทุนไปยังต่างประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อม แต่จากการศึกษาคั้งนี้ได้พบว่า

ขนาดของตลาดภายในประเทศ ปริมาณการส่งออกที่มีมาก ขนาดของการเปิดตลาด ส่งผลให้เกิดการกระตุ้นให้เกิดการลงทุนโดยตรงยังต่างประเทศ การเจริญเติบโตของตลาด ขนาดของตลาดต่อประชากร อัตราเงินเฟ้อของประเทศผู้รับทุน และระดับความเสี่ยงของนโยบายทางการเมืองไม่ส่งผลใดๆต่อการกระตุ้นให้เกิดการลงทุนโดยตรงไปยังต่างประเทศ

และยังพบว่าช่วงเวลาก็มีผลต่อการกำหนดให้เกิดการลงทุนยังต่างประเทศ ในช่วงปี 1984-1991 ปัจจัยสำคัญที่มีผลให้เกิดการลงทุนยังต่างประเทศได้แก่ ขนาดตลาด ลักษณะภูมิ

ประเทศ อัตราเงินเฟ้อ และการเปิดประเทศ ในขณะที่ปริมาณการค้าระหว่างประเทศกำลังพัฒนา กับจีน ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นตัวขับเคลื่อนที่สำคัญในช่วงปี 1992-2001

2.1.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับผลกระทบจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจต่อการลงทุน จากต่างประเทศ

นัฐยา ยวงใย (1999) ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ต่อปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ในอาเซียน ในช่วงปี 1972-1996 โดยศึกษาว่าประเทศญี่ปุ่น สหรัฐฯ ฮองกง และสิงคโปร์มีลักษณะการลงทุนในอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทยเปลี่ยนแปลงหรือไม่ภายหลังการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน(AFTA) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Square: OLS) และทดสอบ Structure Change ด้วยวิธีการทดสอบ 3 วิธี คือ Chow Test, Dummy variable Test, Recursive residual Test ส่วนตัวแปรที่นำมาศึกษา คือ Lagged value ของ stock ของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ผลิตรถยนต์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของประเทศผู้รับทุน อัตราการเจริญเติบโตของผลิตรถยนต์มวลรวมในประเทศที่แท้จริง ผลิตรถยนต์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของกลุ่มอาเซียน อัตราการเจริญเติบโตของผลิตรถยนต์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงกลุ่มของอาเซียน อัตราค่าจ้างโดยเปรียบเทียบของประเทศของประเทศผู้ลงทุนกับประเทศผู้รับทุน อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง และอัตราส่วนระหว่างมูลค่าการส่งออกของประเทศกับมูลค่าการส่งออกของประเทศทั้งหมดในอาเซียน

ผลการศึกษาพบว่าการลงทุนจากญี่ปุ่น มีเพียงประเทศไทยเท่านั้นที่มีผลกระทบทางด้านการลงทุน ทางด้านสหรัฐฯ การจัดตั้งAFTAไม่มีผลกระทบต่อปริมาณการลงทุนในอาเซียน ส่วนฮ่องกงการจัดตั้ง AFTA มีผลกระทบต่อปริมาณการลงทุนในไทย และการจัดตั้ง AFTA ไม่ส่งผลกระทบต่อทางด้านการลงทุนให้สิงคโปร์ลงทุนอินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์และไทยเปลี่ยนแปลงไป

ต่อมามีการศึกษาของ **อัญชลี รัตนงามลักษณ์ (2002)** ศึกษาเกี่ยวกับ ผลกระทบของการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในอาเซียนที่มีต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศในปี 1975-2000 โดยใช้ข้อมูลของประเทศกลุ่มอาเซียน-5 คือ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทยส่วนประเทศผู้ลงทุนหลักใช้ข้อมูลของประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และเกาหลีใต้ ด้วยวิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Square: OLS) และทดสอบ Structure Change ด้วยวิธีการทดสอบ Dummy variable test ส่วนตัวแปรที่นำมาศึกษา คือ ผลิตรถยนต์มวลรวมในประเทศที่

แท้จริงของประเทศผู้รับทุน อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของประเทศผู้รับทุน ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของกลุ่มอาเซียน-5 อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงกลุ่มของอาเซียน-5 อัตราค่าจ้างที่แท้จริง โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ทักษะของแรงงาน ระดับการเปิดประเทศ การกีดกันทางการค้า อัตราแลกเปลี่ยนของประเทศสมาชิกอาเซียน

ผลการศึกษาในส่วนของประเทศผู้รับทุนพบว่าปัจจัยทางด้านระดับการเปิดประเทศเป็นปัจจัยเดียวที่มีผลต่อการลงทุน ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของประเทศผู้รับทุนมีผลกระทบต่อ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และอาเซียน ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของกลุ่มอาเซียน-5 มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในมาเลเซีย สิงคโปร์ และอาเซียน อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของประเทศผู้รับทุน มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงกลุ่มของอาเซียน-5 มีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอินโดนีเซียและฟิลิปปินส์ อัตราค่าจ้างที่แท้จริงมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอินโดนีเซียฟิลิปปินส์ และอาเซียน โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจและอัตราแลกเปลี่ยนมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอาเซียนเท่านั้น ทักษะของแรงงานมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และอาเซียน การกีดกันทางการค้า อัตราแลกเปลี่ยนของประเทศสมาชิกอาเซียนมีผลกระทบต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในมาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์

ในส่วนของประเทศผู้ลงทุนพบว่าคือ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของประเทศผู้รับทุน และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของกลุ่มอาเซียนมีผลต่อการตัดสินใจมาลงทุนของสหรัฐอเมริกาและสหภาพยุโรป อัตราค่าจ้างที่แท้จริงและโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจมีผลต่อการตัดสินใจมาลงทุนของญี่ปุ่นทักษะของแรงงานมีผลต่อการตัดสินใจมาลงทุนของญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา ระดับการเปิดประเทศมีผลต่อการตัดสินใจมาลงทุนของสหรัฐอเมริกา อัตราแลกเปลี่ยน และการกีดกันทางการค้ามีผลต่อการตัดสินใจมาลงทุนของญี่ปุ่นและเกาหลีใต้ ส่วนทุน อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงของประเทศผู้รับทุน อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริงกลุ่มของอาเซียน-5 ไม่มีผลต่อการตัดสินใจมาลงทุนในต่างประเทศ

2.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษานี้จะกล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวกับการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ส่วนแรก อธิบายถึงนิยามของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ส่วนที่สอง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนระหว่างประเทศ

2.2.1 นิยามของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

Kindleberger (1966:1-2) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไว้ว่าเป็นการที่เจ้าของเงินทุนเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศโดยการออกพันธบัตร การซื้อขายหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ การให้สินเชื่อระยะสั้น รวมถึงการลงทุนโดยตรง ซึ่งข้อแตกต่างระหว่างการลงทุนโดยตรงกับการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศคือ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะเป็นการที่ชาวต่างชาติเข้ามาลงทุนประกอบธุรกิจ เข้ามาเป็นเจ้าของ และจัดการในกิจการที่ได้เข้ามาลงทุน

Dunning (1972: 10-12) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไว้ว่าเป็นการที่องค์กรธุรกิจที่ไปทำการลงทุนยังต่างประเทศ โดยการจัดการและควบคุมสินทรัพย์ เทคโนโลยี การตลาดในการลงทุนของธุรกิจนั้น ๆ

รัตนา สายคณิต (2530: 5-4) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไว้ว่า เป็นการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศที่มีเป้าหมายหลักเพื่อการเข้าควบคุมในการจัดการและกำไรขององค์กรธุรกิจในต่างประเทศ ซึ่งการเข้าไปควบคุมนั้นสามารถทำได้ 3 วิธี คือ

1. เข้าไปซื้อกิจการขององค์กรธุรกิจที่มีอยู่แล้วในประเทศผู้รับทุน
2. ตั้งกิจการสาขาขึ้นในต่างประเทศ
3. เข้าไปตั้งองค์กรธุรกิจใหม่ในประเทศผู้รับทุน

เสาวรินทร์ สายรังษี (2537: 1) ได้ให้ความหมายของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศไว้ว่า การที่นักลงทุนจากประเทศหนึ่ง เข้าไปลงทุนประกอบกิจการผลิตสินค้าและบริการขึ้นในประเทศอื่นโดยที่การลงทุนอาจเกิดจากการเคลื่อนย้ายเงินทุนออกไปทำการลงทุนยังต่างประเทศ

ของนักลงทุนโดยตรง หรือเป็นการลงทุนโดยที่นักลงทุนอาศัยเงินทุนจากแหล่งภายนอกประเทศ โดยมีวัตถุประสงค์ของการลงทุนเพื่อเป็นการเข้าไปมีบทบาทและอำนาจในการควบคุม กระบวนการบริหารงาน การตัดสินใจ ตลอดจนผลกำไรของกิจการที่ทำการลงทุนนั้น ซึ่งการลงทุน โดยตรงในต่างประเทศนี้สามารถกระทำได้ในหลายลักษณะ เช่นการลงทุนสร้างโรงงาน หรือกิจการ สาขาขึ้นมาใหม่ การซื้อกิจการเดิมที่มีอยู่หรือการลงทุนหรือร่วมเป็นเจ้าของกิจการกับนักลงทุน รายอื่น เป็นต้น

อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง (2543: 239) ได้ให้ความหมายการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) หมายถึง การลงทุนที่ผู้ลงทุนจากต่างประเทศมีส่วนร่วมในการ บริหารและควบคุมกิจการซึ่งอาจกระทำโดย การเข้าไปซื้อกิจการของบริษัทผู้ผลิตเดิมในฐานะผู้ถือ หุ้นรายใหญ่ การเข้าไปตั้งบริษัทสาขาในประเทศที่เข้าไปลงทุน การเข้าไปจัดตั้งบริษัทใหม่ใน ประเทศที่เข้าไปลงทุน

จากคำจำกัดความข้างต้นที่นักเศรษฐศาสตร์หลายท่านได้กล่าวมา พอสรุปได้ว่าการลงทุน นั้นมีส่วนประกอบหลายประการ แต่มีสิ่งที่สำคัญคือ นักลงทุนต่างประเทศ มีเงินทุนมาลงทุน ประกอบธุรกิจและควบคุมกิจการในประเทศผู้รับทุน โดยการลงทุนนั้นสามารถทำได้หลายวิธีโดย บุคคล บริษัท รวมทั้งรัฐบาล แต่การลงทุนในส่วนมากนั้นจะเป็นการลงทุนโดยตรงจากภาคเอกชน

2.2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศแบ่งออกเป็นปัจจัยออกเป็น 3 ส่วน คือ ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุน ปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับทุน และปัจจัยภายนอกประเทศ (รัตนและพุทธกาล ,2549)

2.2.2.1 ปัจจัยที่เกิดจากประเทศผู้ลงทุน

1) ปัจจัยทางด้านองค์กรธุรกิจมีทรัพย์สินพิเศษบางประการในครอบครอง คือ การที่องค์กรธุรกิจนั้นมีสินทรัพย์พิเศษบางอย่างอยู่ในครอบครอง การมีสินทรัพย์พิเศษทำให้องค์กรธุรกิจต่างประเทศมีความได้เปรียบเหนือองค์กรธุรกิจของประเทศผู้รับทุน

2) ปัจจัยทางด้านการตลาด เป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้องค์กรธุรกิจลงทุนทางตรงในต่างประเทศ เพื่อเป็นการสร้างอำนาจผูกขาด เพื่อการรักษาสถานภาพในการแข่งขัน และเพื่อทดแทนการค้าต่างประเทศ

ก. เพื่อเป็นการสร้างอำนาจผูกขาด เป็นการลงทุนในต่างประเทศเพื่อสร้างพลังของตนเอง (Offensive Direct Investment) ซึ่งทำให้เข้าถึงตลาดต่างประเทศได้มากกว่าคู่แข่งอื่นๆ มักจะมีผลทำให้ผู้ริเริ่มทำการลงทุนมีอำนาจผูกขาด จนได้รับส่วนแบ่งของตลาดในประเทศที่เข้าไปทำการลงทุนมากกว่าคู่แข่งที่ทำการผลิตอยู่ในประเทศของตน และสามารถส่งสินค้าเข้าไปขายในประเทศนั้น

ข. เพื่อการรักษาสถานภาพในการแข่งขัน เป็นการลงทุนเพื่อป้องกันตนเอง (Defensive Direct Investment) เมื่อมีผู้ริเริ่มไปทำการลงทุนทางตรงในต่างประเทศเกิดขึ้นแล้ว คู่แข่งรายอื่นๆ จำเป็นต้องดำเนินตาม เพื่อมิให้ตนต้องสูญเสียส่วนแบ่งของตลาดในต่างประเทศนั้นๆ ไป

ค. เพื่อทดแทนการค้าต่างประเทศ การค้าต่างประเทศประกอบด้วย การส่งออกและการนำเข้า ดังนั้นจึงเกี่ยวข้องกับตลาดสินค้าส่งออกของประเทศและตลาดสินค้านำเข้าภายในประเทศ หากมีการขยายตัวของตลาดสินค้าออกของประเทศหรือตลาดสินค้านำเข้าภายในประเทศอาจมีผลให้ทำการลงทุนทางตรงในต่างประเทศเพื่อทดแทนการค้าต่างประเทศ

3) ปัจจัยทางด้านต้นทุน เป็นปัจจัยที่สำคัญในการตัดสินใจเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงาน จะต้องพิจารณาเลือกแหล่งที่ตั้งโรงงานที่ทำให้ตนเองได้รับกำไรสูงสุด คือจะเลือกที่ตั้งโรงงานแหล่งที่ทำให้รายรับสูงกว่าต้นทุนการผลิตและต้นทุนค่าขนส่งมากที่สุด หรือทำให้ได้รับกำไรมากที่สุดนั่นเอง ซึ่งแหล่งที่ตั้งที่เหมาะสมอาจจะเป็นแหล่งที่ใกล้ปัจจัยการผลิตหรือแหล่งที่ตั้งใกล้ตลาดก็ได้ ในกรณีที่ต้นทุนค่าขนส่งเป็นปัจจัยที่สำคัญ

4) ปัจจัยอื่นๆภายในประเทศ ที่กระตุ้นการลงทุนทางตรงต่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้ลงทุน อิทธิพลของสภาพแรงงานในประเทศ การยอมรับความเสี่ยงของผู้ถือหุ้นขององค์กรธุรกิจ

ก. นโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้ลงทุน การลงทุนทางตรงในต่างประเทศอาจเกิดจากการที่รัฐบาลของบางประเทศสนับสนุนให้นักลงทุนภาคเอกชนทำการลงทุนทางตรงต่างประเทศโดยใช้มาตรการต่างๆ

ข. อิทธิพลของสหภาพแรงงาน เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาข้อขัดแย้งต่างๆ กับสหภาพแรงงานในประเทศ นักลงทุนจึงยินดีที่จะไปลงทุนทางตรงเพื่อตั้งโรงงานผลิตสินค้าในแหล่งอื่นที่นอกจากจะมีค่าจ้างแรงงานถูกแล้ว แรงงานยังไม่สามารถรวมตัวกันเป็นสหภาพแรงงานหรือแรงงานยังไม่พร้อมที่จะรวมตัวกันก็ได้

ค. ความยินยอมของผู้ถือหุ้น การลงทุนทางตรงต่างประเทศจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้ถือหุ้นของนักลงทุนให้ความยินยอมที่จะให้ใช้เงินทุนของสินทรัพย์อื่นๆ ของกิจการบางส่วนเพื่อการลงทุนทางตรงต่างประเทศซึ่งมีเชื้อชาติ ศาสนา ระบบกฎหมาย และสภาพแวดล้อมต่างๆ แตกต่างไปยังต้องรับภาระเสี่ยงภัยเนื่องจากการดำเนินกิจการล้มเหลว ต้องประสบภาวะขาดทุน

2.2.2.2 ปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับทุน

ปัจจัยที่มีอยู่ในประเทศผู้รับทุนที่สนับสนุนการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ ได้แก่ นโยบายของรัฐบาลของประเทศที่เข้าไปลงทุน การลดความขัดแย้งของความรู้สึกชาตินิยม (Nationalism) การเข้าร่วมเป็นภาคีในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ทรัพย์สินทางปัญญาทางอุตสาหกรรม การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงาน และความมีเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ

1) นโยบายของรัฐบาลของประเทศที่เข้าไปลงทุน เช่น นโยบายการค้าคุ้มกัน นโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมภายในประเทศ และนโยบายส่งเสริมการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ การดำเนินนโยบายของรัฐบาลของประเทศผู้รับทุน จึงมีส่วนกระตุ้นให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาทำการลงทุนทางตรงในประเทศนั้น และแม้ว่าสินค้าที่ผลิตขึ้นจะเป็นการผลิตโดยสาขาขององค์กรธุรกิจต่างประเทศก็ตาม แต่ก็เป็นการผลิตขึ้นภายในประเทศนั้น จึงมักได้รับสิทธิพิเศษในด้านต่างๆมากกว่าสินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้าจากต่างประเทศ

2) ความรู้สึกชาตินิยมของคนในประเทศ ประชาชนมีความรู้สึกชาตินิยมอย่างรุนแรง ทำให้เกิดการต่อต้านการใช้สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ ซึ่งจะเป็นอุปสรรคในการส่งสินค้าเข้าไปขายในประเทศดังกล่าว นักลงทุนต่างประเทศจึงหาทางลดข้อขัดแย้งดังกล่าว โดยเข้ามาทำการลงทุนทางตรงในประเทศร่วมกับคนของประเทศแทน แม้ว่าจะยังคงผลิตสินค้าภายใต้

เครื่องหมายการค้าตลอดจนใช้เทคโนโลยีของกิจการแม่ในต่างประเทศก็ตาม แต่ความรู้สึกรู้สึกของประชาชนในการต่อต้านสินค้าดังกล่าวจะลดน้อยลงกว่ากรณีที่ได้มีการนำเข้าสู่สินค้าสำเร็จรูปจากต่างประเทศ

3) การเข้าร่วมเป็นภาคีในการให้ความคุ้มครองทางกฎหมายแก่ทรัพย์สินทางปัญญาทางอุตสาหกรรม ทำให้ประเทศยอมให้ชาวต่างประเทศสามารถจดทะเบียนสิทธิบัตรเครื่องหมายการค้าความลับทางการค้าและลิขสิทธิ์ของตนได้ และให้การคุ้มครองตามกฎหมายในกรณีที่มีการละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา เหล่านี้เป็นต้น ก็มีส่วนกระตุ้นให้นักลงทุนประเทศเข้ามาทำการลงทุนทางตรงในประเทศที่ได้ให้การคุ้มครองดังกล่าว

4) การเป็นแหล่งทรัพยากรและแหล่งแรงงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าแหล่งทรัพยากรที่ประเทศนั้นมีอยู่นั้นเป็นทรัพยากรที่ค่อนข้างหายาก เช่น แร่ธาตุบางชนิด น้ำมันดิบ ก๊าซธรรมชาติ เป็นต้น และประเทศที่เป็นเจ้าของทรัพยากรไม่มีความรู้และความสามารถเพียงพอที่จะนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ได้เองแล้ว ก็ต้องเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาลงทุนทางตรง หรือการมีทรัพยากรธรรมชาติอื่นๆ หรือมีแรงงานมากโดยมีค่าแรงถูกก็เป็นปัจจัยหนึ่งที่ดึงดูดให้นักลงทุนต่างประเทศเข้ามาลงทุนเพราะจะช่วยให้สามารถผลิตสินค้าได้โดยเสียต้นทุนต่ำกว่าการผลิตในประเทศของผู้ลงทุนเอง

5) ความไม่เสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศของประเทศผู้รับทุน จำเป็นต้องพิจารณาว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศของประเทศนั้นมีเสถียรภาพหรือไม่ ทั้งนี้เพราะความไม่เสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราอาจมีผลทำให้องค์กรธุรกิจต้องประสบการขาดทุนหรือได้ผลกำไรน้อยกว่าที่คาดคะเนไว้ และมูลค่าของทรัพย์สินเมื่อคิดอยู่ในหน่วยของเงินตราต่างประเทศอาจจะมีค่าลดลงได้ ทำให้มีความเสี่ยงมากขึ้น ซึ่งเป็นความเสี่ยงอันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงในอัตราแลกเปลี่ยนเงินตราระหว่างประเทศ

2.2.2.3 ปัจจัยภายนอกประเทศ

ปัจจัยภายนอกประเทศที่สำคัญที่ส่งเสริมให้มีการขยายการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ได้แก่ ความก้าวหน้าในการขยายและการปรับปรุงเทคโนโลยีในการสื่อสารและการคมนาคมระหว่างประเทศ อาทิ การขยายตัวทางด้านโทรเลข โทรศัพท์ และโทรพิมพ์ระหว่าง

ประเทศทั้งนี้ เพราะทำให้การติดต่อส่งข่าวสารระหว่างกิจการแม่กับกิจการสาขาต่างๆ ทำได้ สะดวกรวดเร็วการขยายตัวทางด้านขนส่งทางอากาศระหว่างประเทศ ทำให้การโยกย้ายผู้บริหาร ผู้เชี่ยวชาญหรือเจ้าหน้าที่ไปประจำหรือไปให้คำแนะนำ คำปรึกษา ระหว่างสำนักงานต่างๆที่อยู่ห่างไกลกันทำได้คล่องตัวขึ้น การที่สามารถติดต่อสื่อสารและเดินทางไปมาระหว่างสำนักงานที่มีแหล่งที่ตั้งในที่ต่างๆกันได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ จึงไม่ทำให้ระยะทางที่ห่างไกลเป็นอุปสรรคในการขยายการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ

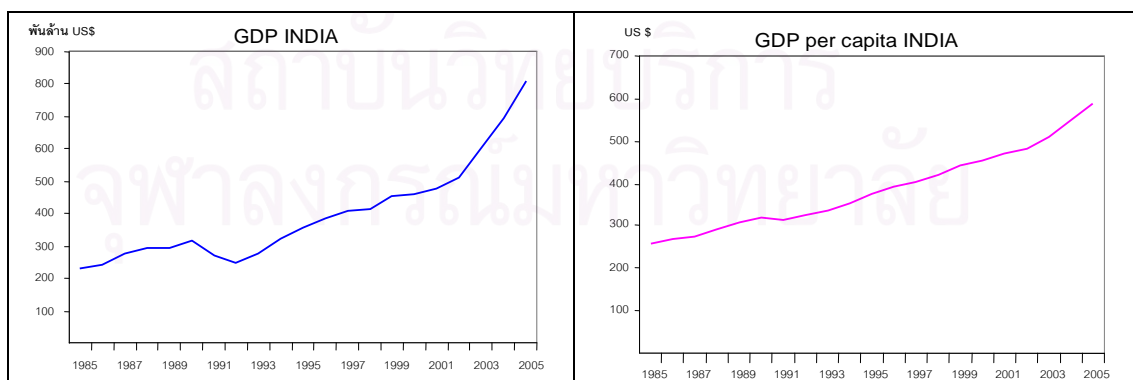
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

การลงทุนของอินเดียในไทย : ภาพรวม นโยบายที่สนับสนุนและเปรียบเทียบตัวแปรพื้นฐาน

อินเดียเป็นประเทศที่มีความแตกต่างกันมากเรื่องเชื้อชาติ ชนชั้น วรรณะ วัฒนธรรม เผ่าพันธุ์ สภาภูมิประเทศ มีภาษาพูดมากกว่า 200 ภาษา ที่มีพื้นที่ 3.3 ล้านตารางกิโลเมตรซึ่งมีขนาดพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก มีประชากรมากเป็นอันดับสองของโลก ประมาณ 1,100 ล้านคน และมีความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี แต่ด้วยอัตราการเจริญเติบโตของประชากรร้อยละ 1.6 ต่อปี ภายในปี 2030 อินเดียจะเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก หรือมีแรงงานมากกว่าจีนและสหรัฐรวมกัน (กระทรวงพาณิชย์, สำนักงานยุทธศาสตร์การพาณิชย์, 2548) เมืองหลวงคือ นิวเดลี (New Delhi) เมืองที่สำคัญได้แก่ มุมไบ (Mumbai) เป็นศูนย์กลางทางการค้า การเงิน และการคมนาคม เป็นเมืองท่าสำคัญและเป็นแหล่งผลิตภาพยนตร์ฮอลลีวูดที่ใหญ่ที่สุด บังกาลอร์ (Bangalore) เป็นเมืองศูนย์กลางของอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูง โดยเฉพาะด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ อีเล็กทรอนิกส์ การบินและ อวกาศ เจนไน (Chennai) เป็นศูนย์กลางธุรกิจในภาคใต้ของอินเดีย อุตสาหกรรมหลักคืออุตสาหกรรมรถยนต์ กัลกัตตา (Calcutta) เป็นเมืองหลวงเก่าของอินเดีย และเป็นเมืองใหญ่อันดับ 2

รูปที่ 3.1 แสดงผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ และผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัวของอินเดีย

ที่มา : World Bank (2006)

อินเดียมีการเปิดประเทศมากขึ้น จากเดิมที่เศรษฐกิจมีลักษณะค่อนข้างปิด ที่เน้นการเติบโตของความต้องกรภายในประเทศ แต่ในระยะ 4-5 ปีหลังนี้ มีการเปิดประเทศต่อการค้าและ

การลงทุนต่างประเทศมากยิ่งขึ้น ด้วยการปรับลดโครงสร้างภาษีนำเข้าอย่างมาก ส่งผลทำให้ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศขยายตัว ทำให้เห็นถึงการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งในปี 1985 มีมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเท่ากับ 227,212 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อมาในปี 1995 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเพิ่มขึ้นเป็น 355,163 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และในปี 2005 ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศมีมูลค่าเท่ากับ 805,714 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

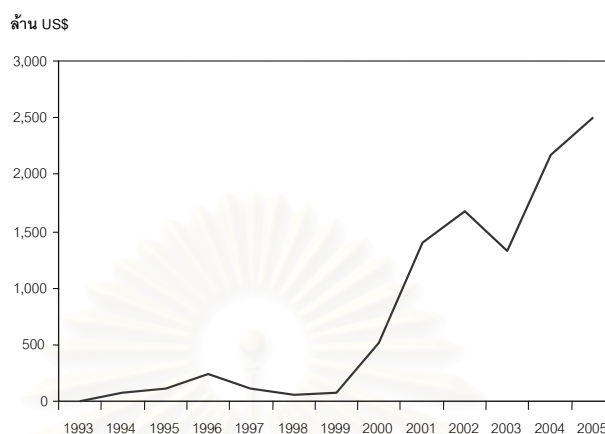
แต่การเพิ่มขึ้นของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศอย่างรวดเร็วนั้นไม่ได้แสดงให้เห็นถึงความมั่งคั่งของประชาชนนักเมื่อนำมาเทียบกับจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วแสดงให้เห็นว่า ถ้านำผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศในปี 2005 มาเทียบจะเห็นว่าเพิ่มขึ้นจากปี 1995 ถึงร้อยละ 127 แต่ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัวเพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 58 และชาวอินเดียมีรายได้ต่อหัวต่อปี 820 ดอลลาร์สหรัฐฯ หรือ 3,700 ดอลลาร์สหรัฐฯ ตามหลักอำนาจซื้อเทียบเท่า (PPP) ซึ่งคิดเป็นร้อยละ 40 ของไทย นอกจากนี้ ระดับการพัฒนามนุษย์ (HDI) ของอินเดียอยู่อันดับที่ 126 ของโลกในปี 2006 ล้าหลังกว่าไทยและเวียดนาม (กระทรวงพาณิชย์, สำนักงานยุทธศาสตร์การพาณิชย์, 2007)

3.1 ภาพรวมที่สัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย

3.1.1 การลงทุนโดยตรงของอินเดียไปต่างประเทศ

การลงทุนโดยตรงจากประเทศกำลังพัฒนาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งในปี 1990 มีมูลค่าการลงทุน 149 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 8.3 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงทั้งหมด ในปี 2000 มีมูลค่าการลงทุน 871 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 13.5 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงทั้งหมด ต่อมาในปี 2005 มูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นเป็น 1,274 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นร้อยละ 11.9 ของมูลค่าการลงทุนโดยตรงทั้งหมด และอินเดียเป็นประเทศกำลังพัฒนาประเทศหนึ่งที่มีการพัฒนาทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและมีแนวโน้มการลงทุนโดยตรงไปยังต่างประเทศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วง 5 ปีที่ผ่านมา จากก่อนหน้าปี 2000 ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนต่ำกว่า 500 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และในปี 2005 มีมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียเท่ากับ 2,679 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ โดยการลงทุนส่วนใหญ่อยู่ในภาคอุตสาหกรรม

รูปที่ 3.2 แสดงมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในปี 1993-2005

ที่มา : World Bank

ตารางที่ 3.1 แสดงมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียแยกตามสาขาการลงทุนในช่วงปี 2000-2006

หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

	2000-01	2001-02	2002-03	2003-04	2004-05	2005-6
อุตสาหกรรม	169	528	1,271	893	1,068	1,538
บริการทางการเงิน	6	4	3	1	7	156
บริการที่มีใช้ทางการเงิน	470	350	404	456	283	531
การค้า	52	79	82	113	181	215
อื่นๆ	12	20	38	31	108	239
รวม	709	981	1,798	1,494	1,647	2,679

ที่มา : Reserve Bank of India, Annual Reports, 2004-05 และ 2005-06.

ในปี 2005-2006 การลงทุนทั้งในภาคอุตสาหกรรม ภาคการค้า และบริการ มีมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นจากปี 2004-2005 คิดเป็นร้อยละ 62.66 โดยภาคอุตสาหกรรมขยายตัวร้อยละ 44.01 ภาคบริการขยายตัวร้อยละ 136.9 อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างสูง เนื่องจากได้รับปัจจัยสนับสนุนจากนโยบายเปิดเสรีทางเศรษฐกิจมากขึ้นส่งผลให้บริษัทอินเดียเริ่มสนใจไปลงทุนในต่างประเทศ เพิ่มขึ้น

ประเทศที่ธุรกิจอินเดียไปซื้อกิจการมากที่สุดในช่วงปี 2000 - 2006 คือ สหรัฐอเมริกา รองลงมาคือ ยุโรป อังกฤษ และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ มีจำนวนเท่ากับ 100 ,82 ,40 และ 20

บริษัท ตามลำดับ และธุรกิจที่อินเดียเข้าไปซื้อมากที่สุดคือธุรกิจเกี่ยวกับ เทคโนโลยีสารสนเทศ โปรแกรมคอมพิวเตอร์ จำนวน 90 บริษัทซึ่งเป็นบริษัทของสหรัฐอเมริกา 51 บริษัท ยุโรป 15 บริษัท และอังกฤษ 10 บริษัท รองลงมาเป็น ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับยา และการดูแลสุขภาพจำนวน 62 บริษัทซึ่งเป็นบริษัทของสหรัฐอเมริกา 17 บริษัท ยุโรป 30 บริษัท และอังกฤษ 7 บริษัท และธุรกิจเกี่ยวกับรถยนต์ จำนวน 27 บริษัทซึ่งเป็นบริษัทของยุโรปจำนวน 13 บริษัท อังกฤษ 5 บริษัท และสหรัฐอเมริกา 4 บริษัท

ตารางที่ 3.2 แสดงการซื้อกิจการของธุรกิจอินเดียในช่วงปี 2000 -2006

(a) แยกตามประเทศ			(b) แยกตามสาขา		
ประเทศ	จำนวน	ร้อยละ	สาขา	จำนวน	ร้อยละ
สหรัฐอเมริกา	100	32.7	เทคโนโลยีสารสนเทศ และ	90	29.4
สหภาพยุโรป(ไม่รวมอังกฤษ)	82	26.8	โปรแกรมคอมพิวเตอร์		
อังกฤษ	40	13.1	ยา	62	20.3
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้	20	6.5	เกี่ยวกับรถยนต์	27	8.8
ออสเตรเลีย	14	4.6	สารเคมีและปุ๋ย	19	6.2
แอฟริกา	13	4.2	สินค้าอุปโภคบริโภค	17	5.5
ละตินอเมริกา	11	3.6	เหล็กและเหมืองแร่	15	4.9
จีน	8	2.6	น้ำมันและก๊าซ	14	4.6
ประเทศอื่นๆ			อื่นๆ	62	20.3
ประเทศที่พัฒนาแล้ว	7	2.3	รวม	306	100
ประเทศกำลังพัฒนา	11	3.6			
รวม	306	100			

ที่มา : FICCI (2006)

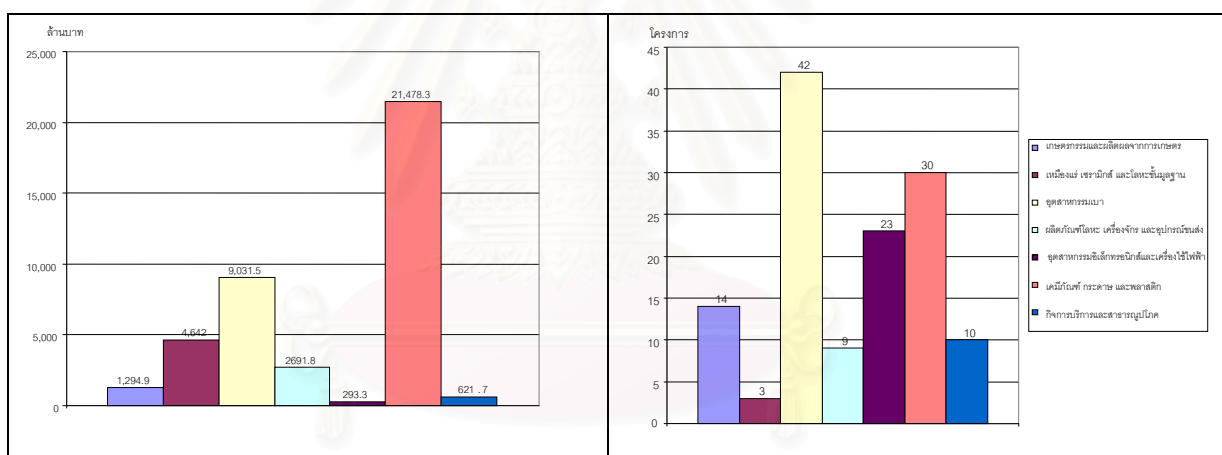
3.1.2 การลงทุนของอินเดียในไทย

ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา (ปี1998-2007) การลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศของอินเดียในไทย ที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริมการลงทุน 131 โครงการ มีมูลค่า 40,053.5 ล้านบาทส่วนใหญ่เป็นโครงการลงทุนขนาดเล็กและกลาง โครงการที่มีการลงทุนมากที่สุดคือ อุตสาหกรรมเบาจำนวน 42 โครงการ รองลงมาเป็นเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก จำนวน 30 โครงการและเป็นอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้าจำนวน 23 โครงการ แต่ถ้าดูจากมูลค่าการลงทุนจะ

เห็นว่ากลุ่มที่มีมูลค่าการลงทุนสูงที่สุดเป็นเคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 21,478.3 ล้านบาท รองลงมาเป็นอุตสาหกรรมเบามีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 9,031.5 ล้านบาท และเหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐานมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 4,642 ล้านบาท

ปริมาณการลงทุนในหมวดของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้ามีโครงการลงทุนมากถึง 23 โครงการ แต่กลับมีมูลค่าการลงทุนเพียง 293.3 ล้านบาท ตรงข้ามกับหมวดของอุตสาหกรรมเหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐานที่มีโครงการลงทุนเพียง 3 โครงการ แต่กลับมีมูลค่าการลงทุนมากถึง 4,642 ล้านบาท

รูปที่ 3.3 แสดงจำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนของอินเดียในไทยที่ได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนทั้งหมดใน 10 ปี (1998-2007)

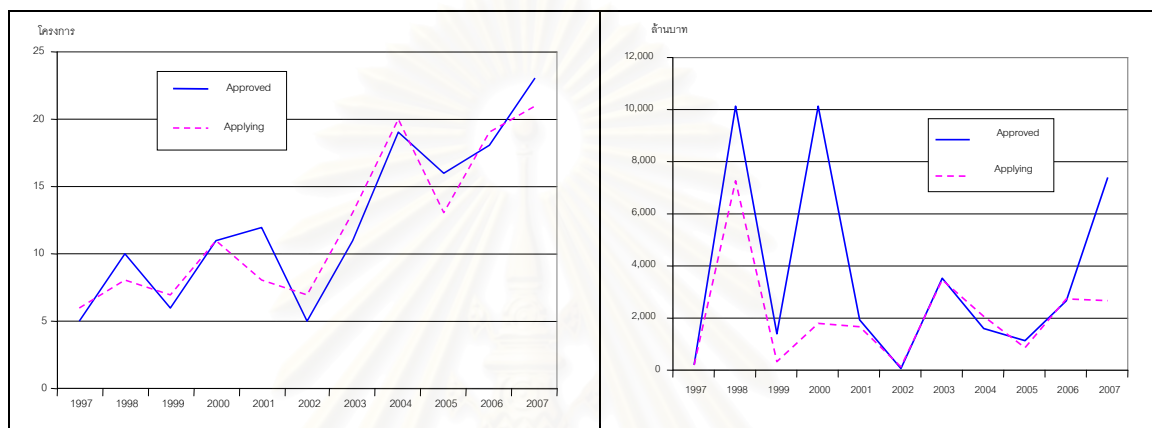

ที่มา : คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2008)

จำนวนโครงการในชั้นคำขอในปี 1997-2007 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่มีการลดลงอย่างชัดเจนในปี 2002 และมีการเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องในช่วงปี 2005 - 2007 ซึ่งในบางปีชั้นอนุมัติมีจำนวนโครงการมากกว่าชั้นคำขอเนื่องจากความคาบเกี่ยวของระยะเวลาในการดำเนินการขออนุมัติโดยปกติแล้วระยะเวลาขออนุมัติจะใช้เวลาไม่เกิน 90 วัน ยกตัวอย่างเช่นบริษัทอินเดียขออนุมัติการส่งเสริมการลงทุนในเดือนธันวาคม 2007 จะทำให้ได้รับอนุมัติในช่วงต้นปี 2008 ส่วนในด้านมูลค่าการลงทุนจะอยู่ในช่วง 1 พันล้านถึง 4 พันล้านแต่ในปี 1998, 2000, 2002 และ 2007 มูลค่าการลงทุนได้เปลี่ยนแปลงไป โดยในปี 1998 และ 2000 มีมูลค่าการลงทุนสูงมากถึงประมาณ

10,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ต่อปี ต่อมาในปี 2002 มูลค่าการลงทุนต่ำมีการลงทุนเพียง 92.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และในปี 2007 มีมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างมากเท่ากับ 7,398.3 ล้านบาท

รูปที่ 3.4 แสดงจำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนของอินเดียในไทยที่ขออนุมัติการลงทุนและที่ได้รับการสนับสนุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในช่วงปี 1997-2007

ที่มา : คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2008)

ภายหลังจากการเกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจส่งผลให้ในปี 1998 ค่าเงินบาทอ่อนตัวลง อัตราแลกเปลี่ยนของไทยเปลี่ยนแปลง จาก 31.36 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ เป็น 41.35 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ ทำให้ค่าเงินรูปแข็งค่าขึ้นเมื่อเทียบกับเงินบาทของไทย ทำให้อินเดียมาลงทุนในไทยเพิ่มขึ้น โดยมีจำนวนโครงการมาลงทุนในไทยเพิ่มขึ้นจาก 5 โครงการเป็น 10 โครงการ และมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้น ประมาณ 1 หมื่นล้านบาท ซึ่งเป็นการลงทุนขนาดใหญ่ถึง 3 โครงการซึ่งประกอบไปด้วย INDORAMA POLYMERS PUBLIC CO., LTD. เป็นอุตสาหกรรมในหมวดเคมีภัณฑ์ INDORAMA HOLDINGS LTD. และ INDO POLY (THAILAND) LTD. อยู่ในหมวดอุตสาหกรรมเบา มีมูลค่าการลงทุนรวมมากถึง 7,900 ล้านบาท ซึ่ง INDO POLY (THAILAND) LTD. เน้นการผลิตเพื่อค้าในไทยเป็นหลักโดยจะส่งออกเพียงร้อยละ 30 เท่านั้น ส่วน INDORAMA POLYMERS PUBLIC CO., LTD. และ INDORAMA HOLDINGS LTD. เน้นการผลิตเพื่อส่งออกไปขายในต่างประเทศคิดเป็นสัดส่วนเพื่อการส่งออกเท่ากับร้อยละ 70 และ 100 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.3 แสดงจำนวนโครงการและมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยที่ได้รับอนุมัติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ในช่วงปี 1998-2007

หมวด	ปี	1998		1999		2000		2001		2002	
		จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน
เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร	2	313	1	250.0	1	100.0	-	-	-	-	
เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
อุตสาหกรรมเบา	3	3,520	4	1,121.7	7	1,455.5	4	333.8	2	14.0	
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า	-	-	-	-	-	-	4	20.6	2	69.5	
เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	5	6,325	-	-	3	8,610.8	4	1,600.0	1	8.8	
กิจการบริการและสาธารณูปโภค	-	-	1	2.0	-	-	-	-	-	-	
รวม	10	10,158	6	1,373.7	11	10,166.3	12	1,954.4	5	92.3	

หมวด	ปี	2003		2004		2005		2006		2007	
		จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน	จำนวนโครงการ	มูลค่าการลงทุน
เกษตรกรรมและผลิตผลจากการเกษตร	-	-	4	87.5	1	52.2	2	311.7	3	181.0	
เหมืองแร่ เซรามิกส์ และโลหะขั้นมูลฐาน	-	-	1	20.0	-	-	-	-	2	4,622.0	
อุตสาหกรรมเบา	3	1,794.2	5	150.7	3	55.0	7	478.7	4	107.9	
ผลิตภัณฑ์โลหะ เครื่องจักร และอุปกรณ์ขนส่ง	-	-	1	62.5	-	-	2	522.3	6	2,107.0	
อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า	4	28.7	2	26.0	5	116.3	2	9.9	4	22.3	
เคมีภัณฑ์ กระดาษ และพลาสติก	4	1,696.4	3	794.0	5	824.2	3	1,268.0	2	351.1	
กิจการบริการและสาธารณูปโภค	-	-	3	474.5	2	58.2	2	80.0	2	7.0	
รวม	11	3,519.3	19	1,615.2	16	1,105.9	18	2,670.6	23	7,398.3	

ที่มา : คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (2008)

ในปี 2000 อินเดียได้เริ่มเปิดเสรีทางเศรษฐกิจ มีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และเปลี่ยนแปลงนโยบายด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ ประกอบกับไทยได้เกิดวิกฤตเศรษฐกิจ ส่งผลให้ค่าเงินบาทอ่อนตัวลงอย่างมาก ทำให้อินเดียมาลงทุนในไทยเพิ่มขึ้น โดยมีจำนวนโครงการมาลงทุนในไทยเพิ่มขึ้นจาก 6 โครงการเป็น 11 โครงการ และมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้น ประมาณ 9 พันล้านบาท ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการลงทุนขนาดกลางและขนาดเล็ก มีการลงทุนขนาดใหญ่เพียงโครงการเดียวในหมวดเคมีภัณฑ์ มีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 8,331.5 ล้านบาท ซึ่งเป็นการผลิตเพื่อค้าขายในไทยเพียงอย่างเดียว

ในปี 2002 เศรษฐกิจโลกอยู่ในภาวะชะงักงัน แนวโน้มทางเศรษฐกิจยังไม่แน่นอน จึงส่งผลกระทบต่อความเชื่อมั่นนักลงทุน และระดับกำลังผลิตส่วนเกินในโลกยังมาก (ศูนย์วิจัยกสิกรไทย , 2545) ทำให้การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศทั่วโลกลดลง ส่งผลให้จำนวนโครงการมาลงทุนในไทยลดลงจาก 12 โครงการเป็น 5 โครงการ มีมูลค่าการลงทุนมีเพียง 92.3 ล้านบาท

ในปี 2007 ภายหลังจากการมีเขตการค้าเสรีไทยอินเดียโดยมีการเร่งลดภาษีสินค้าบางส่วน (Early Harvest Scheme: EHS) ซึ่งจะลดอัตราภาษีของสินค้า EHS จำนวน 82 รายการ เท่ากับ 0 ส่งผลให้โครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น โครงการการลงทุนจากอินเดียที่ยื่นขอรับการส่งเสริมการลงทุนมีจำนวน 21 โครงการคิดเป็นมูลค่าการลงทุน 2,699.4 ล้านบาท เพิ่มขึ้น 2 โครงการ แต่มูลค่าการลงทุนลดลง 6.3 ล้านบาทจากปี 2006 และได้รับการอนุมัติส่งเสริมการลงทุนจำนวน 18 โครงการคิดเป็นมูลค่าการลงทุน 2,670.6 ล้านบาท เพิ่มขึ้น 2 โครงการมีมูลค่าการลงทุนเพิ่มขึ้น 1,564.7 ล้านบาท จากปี 2005 โดยโครงการที่มีมูลค่าการลงทุนมีค่ามากที่สุด คือ N.T.S. STEEL GROUP PUBLIC CO., LTD. ลงทุนในอุตสาหกรรมเหล็กมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 3,900 ล้านบาท และ ALVA ALUMINIUM LTD. ลงทุนในอุตสาหกรรมอลูมิเนียมมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 722 ล้านบาท ซึ่งเป็นการลงทุนในกลุ่มสินค้าของ EHS

โครงการการลงทุนจากอินเดียที่ได้รับการอนุมัติการลงทุนจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ในปี 2007 ส่วนใหญ่จะเป็นโครงการขนาดเล็กที่มีมูลค่าการลงทุนน้อยกว่า 50 ล้านบาทจำนวน 13 โครงการคิดเป็นร้อยละ 56.52 ของจำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติส่งเสริมการลงทุน มีมูลค่าการลงทุนรวมเท่ากับ ล้านบาท โครงการที่มีมูลค่าการลงทุนระหว่าง 50-99 ล้านบาทมีจำนวน 3 โครงการคิดเป็นร้อยละ 13.04 ของจำนวนโครงการที่ได้รับการอนุมัติส่งเสริม

การลงทุนมีมูลค่าการลงทุนรวมเท่ากับ 229.5 ล้านบาท โครงการที่มีมูลค่าการลงทุน 100-499 ล้านบาท มีจำนวน 4 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 17.4 ของจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุน มีมูลค่าการลงทุนรวมเท่ากับ 1,040.6 ล้านบาท โครงการที่มีมูลค่าการลงทุน 499-1,000 ล้านบาท มีจำนวน 1 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 4.35 ของจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุน มีมูลค่าการลงทุนรวมเท่ากับ 722 ล้านบาท และโครงการขนาดใหญ่ที่มีมูลค่าการลงทุน 1,000 ล้านบาทขึ้นไป มีจำนวน 2 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 8.7 ของจำนวนโครงการที่ได้รับอนุมัติส่งเสริมการลงทุน มีมูลค่าการลงทุนรวมเท่ากับ 5,202 ล้านบาท และถ้าแยกออกตามลักษณะการถือหุ้นจะพบว่าโครงการส่วนใหญ่เป็นการร่วมทุนมีจำนวน 14 โครงการคิดเป็นร้อยละ 60.87 และเป็นโครงการที่มีเป็นการลงทุนจากอินเดียทั้งหมดมี 9 โครงการคิดเป็นร้อยละ 39.13

ในปี 2007 ลักษณะการลงทุนส่วนใหญ่ในชั้นค่าขอรับการส่งเสริมเป็นโครงการใหม่จำนวน 17 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 80.95 ของโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริม มีมูลค่า 2,291.4 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 80 ของโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริม ส่วนโครงการขยายการลงทุนมี 4 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 19.05 ของโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริม และมีมูลค่า 408 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 15.11 ของโครงการที่ยื่นขอรับการส่งเสริม และในส่วนของโครงการที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริมการลงทุนเป็นโครงการใหม่ 18 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 78.26 ของโครงการที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริม มีมูลค่า 3,046.8 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 41.18 ของโครงการที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริม ส่วนโครงการที่ได้รับการอนุมัติส่งเสริมการลงทุนเป็นโครงการขยาย 5 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 21.74 ของโครงการที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริม มีมูลค่า 4,351.5 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 58.82 ของโครงการที่ได้รับอนุมัติการส่งเสริม

สัดส่วนโครงการที่ผลิตเพื่อการส่งออกและจำหน่ายภายในประเทศมีจำนวนใกล้เคียงกัน จำนวนโครงการผลิตเพื่อการส่งออกตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไปมีจำนวน 6 โครงการคิดเป็นจำนวนร้อยละ 26.09 ของจำนวนโครงการทั้งหมด มูลค่าการลงทุน 930 ล้านบาทคิดเป็นร้อยละ 12.57 ของการลงทุนทั้งหมด

อินเดียยังมีความสนใจลงทุนในประเทศไทยอย่างต่อเนื่องโดยเฉพาะในสาขา อิเล็กทรอนิกส์และเครื่องใช้ไฟฟ้า สาขาอุตสาหกรรมเบา และสาขาเกษตรและผลิตผลจากการเกษตร อย่างไรก็ตามมูลค่าการลงทุนของอินเดียยังไม่สูงนัก เนื่องจากโครงการส่วนใหญ่ของอินเดียเป็นโครงการขนาดเล็ก

3.1.3 ความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนและการค้าของอินเดีย

การค้าระหว่างอินเดียและไทยในปี 2006 สินค้าที่อินเดียส่งออกมายังไทย 10 อันดับแรก ได้แก่ อัญมณีมีมูลค่า 329.75 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นส่วนแบ่งร้อยละ 30.7 อันดับถัดมาคือ ทองแดง เหล็กและเหล็กกล้ามีมูลค่า 90.1 และ 86.05 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นส่วนแบ่งร้อยละ 8.4 และ 8 ตามลำดับ ส่วนสินค้าที่อินเดียนำเข้าจากไทยอันดับแรกได้แก่ เครื่องจักรกลมีมูลค่า 266.18 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นส่วนแบ่งร้อยละ 22 อันดับถัดมาคือ อุปกรณ์ไฟฟ้ามีมูลค่า 229.18 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และพลาสติกมีมูลค่า 131.73 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็นส่วนแบ่งร้อยละ 18.9 และ 10.9 ตามลำดับ

ตารางที่ 3.4 แสดงสินค้าอินเดียส่งออกมายังไทย 10 อันดับแรกในปี 1997, 2001, 2005 และ 2006

หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ

อันดับ	รายการ	1997		2001		2005		2006	
		มูลค่า	สัดส่วน ²	มูลค่า	สัดส่วน ²	มูลค่า	สัดส่วน ²	มูลค่า	สัดส่วน ²
1	อัญมณี	170.61	38.2%	190.58	36.0%	293.45	32.6%	329.75	30.7%
2	ทองแดง	0.12	0.0%	3.04	0.6%	103.06	11.4%	90.1	8.4%
3	เหล็กและเหล็กกล้า	24.65	5.5%	26.75	5.0%	78.16	8.7%	86.05	8.0%
4	เคมีภัณฑ์อินทรีย์	29.45	6.6%	53.9	10.2%	70.47	7.8%	74.19	6.9%
5	อุตสาหกรรมอาหาร	52.84	11.8%	35.52	6.7%	48.3	5.4%	65.88	6.1%
6	เครื่องจักรกล	17.62	3.9%	14.96	2.8%	48.2	5.3%	54.42	5.1%
7	ยานยนต์อื่น ๆ นอกจากรถไฟ	1.55	0.3%	4.72	0.9%	20.35	2.3%	48.78	4.5%
8	ฝ้าย	53.73	12.0%	20.37	3.8%	17.01	1.9%	33.29	3.1%
9	เคมีภัณฑ์	7.41	1.7%	20.06	3.8%	31.55	3.5%	27.49	2.6%
10	ปลา และอื่น ๆ	15.18	3.4%	28	5.3%	18.58	2.1%	24.79	2.3%
	อื่น ๆ	73.92	16.5%	132.22	24.9%	172.26	19.1%	240.56	22.4%
	รวม	447.08	100.0%	530.12	100.0%	901.39	100.0%	1075.3	100.0%

ที่มา : 1. CEIC Data (2007)

2. จากการคำนวณ

การลงทุนทางตรงของอินเดียในไทยที่ผ่านการเห็นชอบจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนในช่วงปี 1998-2007 มีอยู่ 2 หมวดหลักที่มีมูลค่าการลงทุนสูงกว่าหมวดอื่นๆอย่างมา คือ หมวดอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอ ประกอบไปด้วยอัญมณี สิ่งทอ เครื่องหนัง สิ่งประดิษฐ์ เวชภัณฑ์ และอุปกรณ์การแพทย์ เป็นต้นและหมวดเคมีภัณฑ์และกระดาษ ประกอบไปด้วย พลาสติก

กระดาษ ปู่ ยาปราบศัตรูพืช ยา และทางด้านสารเคมีต่างๆ ซึ่งมีมูลค่าการลงทุนเท่ากับ 9,031.5 และ 21,478.3 ล้านบาทตามลำดับ

ตารางที่ 3.5 แสดงสินค้าอินเดียนำเข้าจากไทย 10 อันดับแรกในปี 1997, 2001, 2005 และ 2006

หน่วย : ล้านดอลลาร์สหรัฐ

อันดับ	รายการ	1997		2001		2005		2006	
		มูลค่า	สัดส่วน ²	มูลค่า	สัดส่วน ²	มูลค่า	สัดส่วน ²	มูลค่า	สัดส่วน ²
1	เครื่องจักรกล	21.41	10.9%	122.04	36.1%	148.21	17.1%	266.18	22.0%
2	อุปกรณ์ไฟฟ้า	15.38	7.8%	40.46	12.0%	150.59	17.4%	229.18	18.9%
3	พลาสติก	15.43	7.8%	24.53	7.3%	80.73	9.3%	131.73	10.9%
4	เหล็กและเหล็กกล้า	1.40	0.7%	12.02	3.6%	51.93	6.0%	80.85	6.7%
5	รถยนต์ อุปกรณ์ และ ส่วนประกอบ	0.13	0.1%	1.02	0.3%	61.57	7.1%	50.91	4.2%
6	ยางพารา	10.27	5.2%	14.15	4.2%	65.14	7.5%	45.46	3.8%
7	สิ่งทอ	16.88	8.6%	13.60	4.0%	27.48	3.2%	34.53	2.8%
8	อัญมณี	12.13	6.2%	18.99	5.6%	32.28	3.7%	34.48	2.8%
9	อลูมิเนียม	0.98	0.5%	1.48	0.4%	13.96	1.6%	28.96	2.4%
10	เคมีภัณฑ์อินทรีย์	45.42	23.0%	8.86	2.6%	30.04	3.5%	24.79	2.0%
	อื่นๆ	57.76	29.3%	80.77	23.9%	203.95	23.6%	284.53	23.5%
	รวม	197.19	100.0%	337.92	100.0%	865.88	100.0%	1211.60	100.0%

ที่มา : 1. CEIC Data (2007)

2. จากการคำนวณ

โดยสินค้านำเข้าและส่งออกของอินเดียมีลักษณะเป็นการค้าในอุตสาหกรรมเดียวกัน ได้แก่ อัญมณี เชื้อเพลิง เคมีภัณฑ์ สิ่งทอ เหล็ก เครื่องจักรกล และยานยนต์ แต่ มีเพียงเชื้อเพลิง เช่น น้ำมันดิบ น้ำมันสำเร็จรูป ก๊าซธรรมชาติ ถ่านหิน เป็นต้น ที่มีมูลค่าการค้าติดอันดับแรกๆกับการค้าทั่วโลก โดยการลงทุนส่วนใหญ่ก็อยู่ในอุตสาหกรรมประเภทเดียวกับสินค้าที่มีการค้ากับไทย อาจเป็นเพราะไทยมีความสามารถ หรือวัตถุดิบที่สำคัญในการผลิตสินค้าในอุตสาหกรรมเบา เคมีภัณฑ์ หรือเป็นการลงทุนเพื่อส่งออกกลับไปยังอินเดียรวมถึงเพื่อส่งออกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จีนและญี่ปุ่น

ปัจจุบันการดำเนินนโยบายที่สอดคล้องกันระหว่างการเมืองตะวันออกของอินเดีย (Look East) และการมองตะวันตกของไทย (Look West) ทำให้อินเดียและไทยได้มีความตกลงทางด้านการค้าและการลงทุน เช่น เขตการค้าเสรีอินเดีย-ไทย เขตการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย BIMSTEC

เป็นต้น ส่งผลให้แนวโน้มการค้าและการลงทุนสูงขึ้น กล่าวคือ เมื่ออินเดียมีการค้าการเพิ่มขึ้นจะส่งผลให้การลงทุนโดยตรงในไทยเพิ่มขึ้น เพื่อสะดวกต่อการกระจายสินค้า และสามารถลดต้นทุนด้านการขนส่งรวมถึงการได้สิทธิประโยชน์ทางภาษีและมีใช้ภาษีจากไทย และสามารถส่งออกไปยังประเทศต่างๆที่อยู่โดยรอบไทย รวมถึงจีนที่เป็นตลาดขนาดใหญ่ และญี่ปุ่นที่มีความสามารถในการซื้อสูง ซึ่งค่าขนส่งจะถูกกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับ การส่งออกจากอินเดีย

3.2 นโยบายที่สนับสนุนให้เกิดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย

3.2.1 นโยบายของอินเดียที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศ

อินเดียภายหลังจากที่ได้รับเอกราชคืนมาจากอังกฤษในปี 1947 ก็ได้พัฒนาความสามารถในการพึ่งตนเองและสร้างความเท่าเทียมกันทางสังคมโดยประธานาธิบดี เยอหาราล เนรูห์ (Jawaharlal Nehru) ได้นำความคิดแบบสังคมนิยมมาเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายพัฒนาประเทศ ซึ่งเริ่มจากการกำหนดแผนพัฒนาเศรษฐกิจขึ้นมาใช้ในภาคเกษตรกรรมคือการปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐาน การอุดหนุนราคาผลผลิต การสร้างแรงจูงใจด้วยมาตรการทางภาษีอากร และปฏิรูปสถาบันที่ดูแลรับผิดชอบการผลิตในภาคเกษตรกรรม ส่วนในภาคอุตสาหกรรมได้ริเริ่มนโยบายที่จะป้องกันการแข่งขันจากภายนอกประเทศโดยอาศัยการกำหนดกำแพงภาษีและการจำกัดโควตาสินค้านำเข้า นอกจากนี้รัฐบาลยังผูกขาดเกี่ยวกับระบบโครงสร้างพื้นฐาน ทำให้รัฐวิสาหกิจของอินเดียเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ในช่วงปี 1970 รัฐบาลอินเดียเข้ามามีบทบาทในการควบคุมการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมากขึ้นโดยการยึดกิจการธนาคารมาเป็นของรัฐทำให้สามารถดูแลและจัดลำดับความสามารถในการจัดสรรเงินทุนให้กับกิจการต่างๆ อย่างได้ผล ปัญหาที่เกิดจากการใช้นโยบายปกป้องการแข่งขันจากภายนอกประเทศ ก็คือการขาดประสิทธิภาพของกิจการรัฐวิสาหกิจและนักธุรกิจชาวอินเดีย เนื่องจากขาดแรงจูงใจในการแข่งขันตามระบบตลาดเสรี รวมทั้งยังขาดแคลนเทคโนโลยีขั้นสูงที่อาจจะได้รับมาจากการลงทุนของต่างชาติ นอกจากนี้การที่รัฐบาลเข้ามามีบทบาทในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างมาก ทำให้เกิดภาวะค่าใช้จ่ายอย่างมหาศาล ส่งผลให้ขาดดุลงบประมาณรายจ่าย และต้องกู้ยืมจากต่างประเทศจนกลายเป็นหนี้สินผูกพันที่ส่งผลต่อเนื่องทำให้ในช่วงต้นทศวรรษที่ 1980 เกิดปัญหาการขาดแคลนกองทุนสำรองเงินตราต่างประเทศและเกิดความชะงักงันในการผลิตภาคอุตสาหกรรม ซึ่งรัฐบาลอินเดียต้องปฏิรูปนโยบายเศรษฐกิจให้มีลักษณะเปิดเสรีมากขึ้น ผลที่เกิดขึ้นคือ ในปี 1993 -1994 ภาคอุตสาหกรรม การค้า และการบริการ ได้ขยายตัวอย่างรวดเร็ว

โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 70 ในปี 1992 - 1993 อัตราการออมเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 22.3 เช่นเดียวกับ รายได้จากการส่งออกที่เพิ่มขึ้นอย่างมาก แต่ความเจริญเติบโตที่เกิดขึ้นกลับสร้างปัญหาทำให้ หนี้สินต่างประเทศเพิ่มขึ้นตามไปด้วย และยังทำให้ภาวะเงินเฟ้อมีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะ อย่างยิ่งในช่วงสงครามอ่าวเปอร์เซีย

ในปี 1990 - 1991 นายกรัฐมนตรี พี วี นาราสิมฮา ราว (P.V. Narasimha Rao) จึง ประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่ (New Economy Policy) ได้ทำการปฏิรูปนโยบายด้าน อุตสาหกรรม นโยบายการค้า และนโยบายด้านการเงิน โดยการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ รวมทั้งผ่อนปรนกฎระเบียบต่างๆ ที่เอื้อต่อการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ และในทศวรรษที่ 1990 ได้ใช้นโยบาย Look East Policy เป็นการมองหาพันธมิตรใหม่ที่เป็นตะวันออก อันได้แก่ อาเซียน จีน ญี่ปุ่น เกาหลี รวมไปถึง ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์

ในศตวรรษที่ 21 นโยบายเศรษฐกิจ และการค้าที่นำโดยพรรคคองเกรส และพันธมิตร ภายใต้ชื่อ UPA (United Progressive Alliance) ซึ่งในอดีตพรรคคองเกรสเป็นพรรคที่มีบทบาท สำคัญและ ผลักดันให้อินเดียมีบทบาทเด่นในโลกเศรษฐกิจและอินเดียภายใต้การนำของ Dr. Manmohan Singh นายกรัฐมนตรีที่ได้รับการให้เกียรติว่าเป็น “ผู้นำแห่งการปฏิรูปเศรษฐกิจ อินเดีย” และนาย Palaniappan Chidambaram รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังซึ่งเป็นผู้มีส่วน ผลักดันเศรษฐกิจอินเดียให้โดดเด่น ได้กำหนดนโยบายการบริหารประเทศภายใต้ข้อตกลงที่ เรียกว่า “Common Minimum Programme- CMP” ที่เน้นการสร้างสมดุลระหว่างการแก้ไข ปัญหาความยากจนกับการพัฒนาธุรกิจ และการลงทุน รวมทั้งจะไม่ขายธนาคารหรือบริษัท พลังงานขนาดใหญ่ตามที่จะระบุไว้ในโครงการแปรรูปรัฐวิสาหกิจของรัฐบาลชุดเก่า ในด้านการสร้าง ความสมดุลทางสังคมรัฐบาลเน้นการจัดทำโครงการสังคมประชาธิปไตย (Social-Democratic Programme) เพื่อคนยากจน และคนด้อยโอกาส เป้าหมายหลักของโครงการก็คือ การให้ทุกคนถึง บริการโดยเฉพาะด้านการศึกษา การมีงานทำ เกษตรกรและแรงงานในภาคเกษตรมีความมั่นคงใน ความเป็นอยู่ ในด้านความสมดุลทางเศรษฐกิจเน้นย้ำถึงการสร้างความเจริญเติบโตในเศรษฐกิจ เสรี การจัดตั้งและขยายเขตเศรษฐกิจพิเศษเพื่อส่งเสริมการส่งออกและการลงทุน การพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ เป็นต้น (คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2548 :5-8)

3.2.2 นโยบายของไทยที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงในไทย

3.2.2.1 การทำข้อตกลงเขตการค้าเสรี

ในปัจจุบันไทยได้มีการข้อตกลงการค้าเสรี (FTA) กับประเทศต่างๆจำนวนมาก เช่น ข้อตกลงต่างๆกับกลุ่มอาเซียน (ASEAN Free Trade Area) และกับประเทศต่างๆอีกได้แก่ จีน (ASEAN-China Free Trade Area) ญี่ปุ่น (ASEAN-Japan Comprehensive Economic Partnership และ Japan-Thailand Economic Partnership Agreement) เกาหลี (ASEAN-Korea Free Trade Area) ออสเตรเลีย (Thailand-Australia Free Trade Agreement) และ นิวซีแลนด์ (Thailand-New Zealand Closer Economic Partnership Agreement) แม้ว่าอินเดีย ก็จะมีการทำข้อตกลงกับจีน (Asia-Pacific Trade Agreement) ด้วยก็ตามแต่ก็มีความแตกต่างใน เนื้อหาที่เกี่ยวกับการค้าและการลงทุน ทำให้อินเดียเข้ามาลงทุนในไทยเพื่อส่งออกสินค้าไปยังจีน ซึ่งอาจทำให้ได้ผลประโยชน์มากกว่าการที่ส่งออกจากอินเดียไปยังจีน เช่นในกรณีของบริษัท Tata Motors กับบริษัท Thonburi ของไทยร่วมลงทุนในไทยผลิตรถบรรทุกเพื่อขายในประเทศและเพื่อ ส่งออกไปยังต่างประเทศ เป็นต้น (<http://www.indiaprwire.com/>) อินเดียจึงเข้ามาในไทยโดยหวัง ว่าไทยจะเป็นศูนย์กลางทางการค้าการลงทุน และสามารถกระจายสินค้าไปยังอาเซียนและ ประเทศอื่นๆได้

ตารางที่ 3.6 แสดงผลการเจรจาข้อตกลงเขตการค้าเสรี

	ข้อตกลงทางการค้า	ผลการเจรจา
1	ASEAN Free Trade Area	มีการบังคับใช้แล้ว (เริ่มลดภาษี)
2	ASEAN-China Free Trade Area	มีการบังคับใช้แล้ว (เริ่มลดภาษี)
3	ASEAN-Japan Comprehensive Economic Partnership	อยู่ระหว่างการเจรจา
4	Japan-Thailand Economic Partnership Agreement	มีการบังคับใช้แล้ว (เริ่มลดภาษี)
5	ASEAN-Korea Free Trade Area	มีการลงนามแล้วและมีการลดภาษีไปแล้วในบางส่วน
6	Thailand-Australia Free Trade Agreement	มีการบังคับใช้แล้ว (เริ่มลดภาษี)
7	Thailand-New Zealand Closer Economic Partnership Agreement	มีการบังคับใช้แล้ว (เริ่มลดภาษี)
8	ASEAN-Australia and New Zealand Free Trade Agreement	อยู่ระหว่างการเจรจา

ที่มา :Asia Regional Integration Center (2008)

ซึ่งข้อตกลงการค้าเสรีที่คาดว่าจะมีผลอย่างมากต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย ได้แก่ เขตการค้าเสรีอินเดีย-ไทย (India – Thai Free Trade Area: ITFTA) ความริเริ่มแห่งอ่าวเบงกอลสำหรับความร่วมมือหลากหลายสาขาทางวิชาการและเศรษฐกิจ (BIMSTEC) และการทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Agreement: AFTA) โดยมีสาระสำคัญดังนี้

เขตการค้าเสรีอินเดีย-ไทย (India–Thai Free Trade Area : ITFTA) (กระทรวงการคลัง , สถาบันวิจัยนโยบายเศรษฐกิจการคลัง, 2548: 2-11 – 2-13) มีรายละเอียดครอบคลุมทั้งการค้าสินค้า การค้าบริการ และการลงทุน รวมถึงการส่งเสริมความร่วมมือด้านต่างๆ ดังนี้

การเปิดเสรีการค้าสินค้า (Trade in goods) ขจัดมาตรการปกป้องด้านภาษี (Tariff) และมาตรการที่มีไม่ภาษี (Non Tariff Barriers: NTBs) ให้ครอบคลุมทุกสินค้า และกำหนดเป้าหมายเป็นเขตการค้าเสรีในปี 2010 โดยในระยะแรกได้กำหนดให้มีการเร่งลดภาษีสินค้าบางส่วน (Early Harvest Scheme: EHS) ทั้งสิ้น 82 รายการ ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2004 โดยใช้การลดภาษีด้วยวิธี MFN applied rates โดยใช้อัตราฐาน ณ วันที่ 1 มกราคม 2004 โดยลดภาษีเป็นอัตราร้อยละของอัตรารวมที่เรียกเก็บ (Margin of Preference: MOP) ดังนี้

ระยะเวลาลดภาษี	สัดส่วนการลดจากอัตรารวมที่เรียกเก็บ
1 ก.ย. 2004 – 31 ส.ค. 2005	50%
1 ก.ย. 2005 – 31 ส.ค. 2006	75%
1 ก.ย. 2006 เป็นต้นไป	100%

และสินค้านั้นจะต้องเป็นไปตามกฎว่าด้วยแหล่งกำเนิดสินค้าชั่วคราว (Interim Rules of Origin: ROO) กล่าวคือสินค้านั้นจะต้องใช้หลักการแปรสภาพที่มากพอโดยใช้เกณฑ์การผลิตที่มีการเปลี่ยนแปลงจำแนกตามพิกัดควบคุมไปกับเกณฑ์อัตราส่วนวัสดุที่มีแหล่งกำเนิดในประเทศคู่ค้าตามชนิดของสินค้า

การเปิดเสรีการค้าบริการ (Trade in services) กำหนดให้ทยอยเปิดเสรีในรายสาขาที่มีความพร้อมก่อน โดยได้มีการเริ่มเจรจารายละเอียดตั้งแต่เดือนมกราคม 2004 ส่วนทางด้านการลงทุน (Investment) สร้างเงื่อนไขที่อำนวยความสะดวกการกระตุ้นกระแสการค้าและการลงทุนระหว่างกัน

นอกจากนี้ ยังเน้นการสร้างมาตรการอำนวยความสะดวกทางการค้าการลงทุนที่มีประสิทธิภาพ เช่น อำนวยความสะดวกด้านพิธีศุลกากร และข้อตกลงการยอมรับร่วม (Mutual Recognition)

ความริเริ่มแห่งอ่าวเบงกอลสำหรับความร่วมมือหลากหลายสาขาทางวิชาการและเศรษฐกิจ (Bay of Bengal Initiative for Multi-Sectoral Technical and Economic Cooperation : BIMSTEC) (ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย, ส่วนวิเคราะห์เศรษฐกิจ, 2548: 1-3) ถือกำเนิดขึ้นเมื่อวันที่ 6 มิถุนายน 1997 โดยสมาชิกผู้ก่อตั้ง 4 ประเทศ ได้แก่ บังกลาเทศ อินเดีย ศรีลังกา และไทย ภายใต้ชื่อ “กรอบความร่วมมือทางเศรษฐกิจ บังกลาเทศ อินเดีย ศรีลังกา และไทย” (Bangladesh-India-Sri Lanka-Thailand Economic Cooperation : BIST-EC) ต่อมาเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 1997 BIST-EC ได้รับพม่าเข้าเป็นสมาชิกอย่างเป็นทางการพร้อมทั้งเปลี่ยนชื่อกรอบความร่วมมือฯ เป็น BIMST-EC โดยเพิ่มชื่อพม่าเข้าไประหว่างอินเดียและศรีลังกาทั้งในชื่อภาษาไทยและชื่อภาษาอังกฤษ ล่าสุดเมื่อเดือนธันวาคม 2003 BIMST-EC ได้รับสมาชิกใหม่อีก 2 ประเทศ คือ เนปาล และภูฏาน ทำให้ต้องมีการเปลี่ยนชื่ออีกครั้งเป็น BIMSTEC ปัจจุบัน BIMSTEC มีสมาชิกทั้งหมด 7 ประเทศ ครอบคลุมความร่วมมือรวม 6 สาขาหลัก ได้แก่ การค้าและการลงทุน คมนาคม ท่องเที่ยว เทคโนโลยี พลังงาน และประมง

สาระสำคัญของกรอบความตกลงว่าด้วยการจัดตั้งเขตการค้าเสรี BIMSTEC สรุปได้ดังนี้

- การค้าสินค้า กำหนดให้มีการเจรจาลด ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้าระหว่างประเทศ สมาชิกกลุ่ม BIMSTEC โดยกำหนดกรอบและระยะเวลาการลด/ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้า 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่มสินค้าเร่งลดภาษี (Fast Track)

- การลด ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้าของประเทศกำลังพัฒนา ซึ่งประกอบด้วย อินเดีย ศรีลังกา และไทยจะเริ่มลด ยกเลิกภาษีระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกันตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2006 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2009 (รวมระยะเวลา 3 ปี) และจะลด ยกเลิกภาษีให้ประเทศพัฒนาน้อยที่สุด (บังกลาเทศ ภูฏาน พม่า และเนปาล) ตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2006 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2007 (เป็นระยะเวลา 1 ปี)

- การลด ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้าของประเทศพัฒนาน้อยที่สุด จะเริ่มลด ยกเลิกภาษีระหว่างประเทศพัฒนาน้อยที่สุดด้วยกันตั้งแต่วันที่ 1

กรกฎาคม 2006 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2009 (รวมระยะเวลา 3 ปี) และจะลด ยกเลิกภาษีให้ประเทศกำลังพัฒนาตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2006 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2011 (รวมระยะเวลา 5 ปี)

กลุ่มสินค้าลดภาษีปกติ (Normal Track)

- การลด ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้าของประเทศกำลังพัฒนา จะเริ่มลด ยกเลิกภาษีระหว่างประเทศกำลังพัฒนาด้วยกันตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2007 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2012 (รวมระยะเวลา 5 ปี) และจะลด ยกเลิกภาษีให้ประเทศพัฒนาน้อยที่สุดตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2007 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2010 (รวมระยะเวลา 3 ปี)

- การลด ยกเลิกภาษีนำเข้าสินค้าของประเทศพัฒนาน้อยที่สุด จะเริ่มลดภาษีให้ประเทศพัฒนาน้อยที่สุดด้วยกันตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2007 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2015 (รวมระยะเวลา 8 ปี) และจะลด ยกเลิกภาษีให้ประเทศกำลังพัฒนาตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2007 ให้แล้วเสร็จภายในวันที่ 30 มิถุนายน 2017 (รวมระยะเวลา 10 ปี)

ทั้งนี้ ประเทศสมาชิกกลุ่ม BIMSTEC ตกลงให้มีรายการสินค้าอ่อนไหวซึ่งจะไม่นำมาลด ภาษีนำเข้าระหว่างกัน (Negative List) เป็นจำนวนน้อยที่สุด และให้คำนึงถึงรายการที่เป็นสินค้า ส่งออกสำคัญของประเทศพัฒนาน้อยที่สุดเป็นหลัก นอกจากนี้ ในการเจรจาและยกเลิกภาษี นำเข้าสินค้า จะต้องครอบคลุมถึงรูปแบบของการลดและยกเลิกภาษี หลักการต่างตอบแทน แหล่งกำเนิดสินค้า การปฏิบัติต่อ สินค้าที่มีโควตา และอุปสรรค มาตรการที่มีใช้ภาษีศุลกากร เป็นต้น

- การค้าบริการ ประเทศสมาชิกกลุ่ม BIMSTEC ตกลงให้มีการเจรจาเปิดเสรีการค้า บริการ ซึ่งครอบคลุมสาขาที่สำคัญโดยใช้ Positive List Approach พร้อมทั้งให้มีการปฏิบัติเป็นพิเศษและแตกต่าง รวมทั้งยึดหยุ่นให้แก่ประเทศพัฒนาน้อยที่สุด นอกจากนี้ ต้องยกเลิกการเลือกปฏิบัติ และห้ามใช้มาตรการเลือกปฏิบัติใหม่ รวมทั้งขยายขอบเขตการเปิดเสรีให้มากกว่าการค้าบริการของ WTO และเพิ่มความ ร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิกเพื่อพัฒนาศักยภาพและการแข่งขันของการค้า บริการ

- การลงทุน ประเทศสมาชิกกลุ่ม BIMSTEC ตกลงที่จะให้การส่งเสริมการลงทุนด้านต่าง ๆ ระหว่างกัน อาทิ การแก้ไขปรับปรุงกฎระเบียบด้านการลงทุนให้มีความโปร่งใสมยิ่งขึ้น และให้มีการเจรจาเพื่อเปิดเสรีด้านการลงทุน โดยใช้ Positive List Approach
- ความร่วมมือด้านเศรษฐกิจ ประเทศสมาชิกกลุ่ม BIMSTEC ตกลงให้ประเทศกำลังพัฒนาให้ความช่วยเหลือต่าง ๆ ด้านเทคนิค แก่ประเทศพัฒนาน้อยที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของมาตรการด้านสุขอนามัยและสุขอนามัยพืช (SPS) และอุปสรรคทางเทคนิคต่อการค้าระหว่างประเทศ (TBT) นอกจากนี้ ยังตกลงให้มีการอำนวยความสะดวกทางการค้าในด้านต่าง ๆ เช่น การจัดทำข้อตกลงว่าด้วยการพัฒนาการยอมรับร่วมกัน (MRAs) และความร่วมมือด้านพิธีการศุลกากร เป็นต้นสินค้าที่มีโควตา และอุปสรรค มาตรการที่มีใช้ภาษีศุลกากร เป็นต้น

เขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area :AFTA) (กองอาเซียน3, กระทรวงต่างประเทศ, 2548)แต่เดิมอาเซียนมีสมาชิก 6 ประเทศ อันได้แก่ บรูไน ดารุสซาลาม อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย ได้ประกาศจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนขึ้น หรือ AFTA ในเดือน มกราคม 1992 ต่อมาได้มีสมาชิกใหม่เพิ่มขึ้นอีก 4 ประเทศ คือ เวียดนามในปี 1995 ลาว และพม่าในปี 1997 และกัมพูชาในปี 1999 มีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของอาเซียนในฐานะที่เป็นฐานการผลิตที่สำคัญเพื่อป้อนสินค้าสู่ตลาดโลก โดยอาศัยการเปิดเสรีด้านการค้าและการลดภาษีและอุปสรรคข้อกีดขวางทางการค้าที่มีใช้ภาษี รวมทั้งการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภาษีศุลกากรเพื่อเอื้ออำนวยต่อการค้าเสรี

โดยกลไกการลดภาษีที่สำคัญของ AFTA คือระบบCEPT (Common Effective Preferential Tariff Scheme) ซึ่งกำหนดให้ประเทศสมาชิกให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีศุลกากรแก่กันแบบต่างตอบแทน กล่าวคือ การที่จะได้สิทธิประโยชน์จากการลดภาษีของประเทศอื่นสำหรับสินค้าชนิดใด ประเทศสมาชิคนั้นจะต้องประกาศลดภาษีสำหรับสินค้าชนิดเดียวกันด้วย ทั้งนี้CEPT ได้กำหนดให้สินค้าที่ได้รับประโยชน์จากการลดภาษีจะต้องมีสัดส่วนมูลค่าที่เกิดขึ้นในอาเซียน (ASEAN Local Content) อย่างน้อยร้อยละ 40 และสามารถคำนวณวัตถุดิบในอาเซียนแบบสะสม (Cumulative Rules of Origin) โดยกำหนดอัตราขั้นต่ำของวัตถุดิบเท่ากับร้อยละ 20

- มาตรการด้านภาษี

- ประเทศสมาชิกเดิม 6 ประเทศลดภาษีสินค้าในบัญชี Inclusion List (IL) ให้เหลือร้อยละ 0-5 ภายใน วันที่ 1 มกราคม ค.ศ.2003 และจะลดให้เป็นร้อยละ 0 ภายในปี ค.ศ. 2010

- ประเทศสมาชิกใหม่จะพยายามลดภาษีลงเหลือร้อยละ 0-5 ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในปี 2006 สำหรับเวียดนาม; ปี 2008 สำหรับลาวและพม่า; และปี 2010 สำหรับกัมพูชา

- ประเทศสมาชิกจะลดภาษีลงเหลือ 0% ทุกรายการใน IL ภายในปี 2010 สำหรับสมาชิกเดิม และภายในปี 2015 สำหรับสมาชิกใหม่ทั้งนี้ ตั้งแต่ ม.ค. 2003 กำหนดให้ร้อยละ 60 ของรายการสินค้าทั้งหมดของสมาชิกเดิม 6 ประเทศมีอัตราภาษีเท่ากับร้อยละ 0

- ภายใต้กรอบความตกลงสำหรับการรวมกลุ่มสินค้าและบริการสำคัญ (ลงนามระหว่างการประชุมสุดยอดอาเซียน ครั้งที่ 10 เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2547) กำหนดว่าจะเร่งลดภาษีสินค้าใน 9 สาขาหลัก (เกษตร ประมง ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์ยาง สิ่งทอ ยานยนต์ อิเล็กทรอนิกส์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาสุขภาพ) ให้เร็วขึ้นจากกรอบ AFTA เดิม 3 ปี กล่าวคือจากปี 2010 เป็น 2007 สำหรับสมาชิกเดิม และจากปี 2015 เป็น 2012 สำหรับสมาชิกใหม่

- นอกจากสินค้าในบัญชี IL แล้ว ยังมีการกำหนดเวลาการลดภาษีสำหรับบัญชียกเว้นภาษีชั่วคราว (Temporary Exclusion List: TEL) บัญชีอ่อนไหว (Sensitive List: SL) และบัญชีอ่อนไหวสูง (Highly Sensitive List: HSL) ซึ่งมีกำหนดเวลาการลดภาษีที่แตกต่างกัน ส่วนบัญชี ยกเว้นทั่วไป (General Exclusion List: GE) เป็นสินค้าที่แต่ละประเทศไม่สามารถนำมาลดภาษีได้ (ขณะนี้มีเพียงไทยและสิงคโปร์ที่ไม่มี GE)

- การยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภาษี

นอกเหนือจากข้อกำหนดในการลดภาษีแล้ว AFTA ยังกำหนดให้ประเทศสมาชิกยกเลิกมาตรการจำกัดปริมาณ (Quantitative Restriction) ทันทีเมื่อสินค้าได้นำเข้าแผนการลดภาษีแล้ว และได้รับประโยชน์จากการลดภาษีของอาเซียนอื่นแล้ว

และยกเลิกมาตรการที่มีใช้ภาษี (NTB) ภายใน 5 ปี หลังจากได้รับประโยชน์จากการลดภาษีของอาเซียนอื่น ขณะนี้ อาเซียนกำลังดำเนินการอย่างจริงจังเพื่อยกเลิกอุปสรรคทางการค้าที่มีใช้ภาษีในอาเซียน โดยให้มีกระบวนการแจ้งข้ามประเทศ (cross-notification) ซึ่งประเทศสมาชิกและภาคเอกชนสามารถแจ้งมาตรการที่มีใช้ภาษีที่ประเทศอื่นๆ ใช้อยู่ต่อสำนักเลขาธิการอาเซียน เพื่อรวบรวม ตรวจสอบ แล้วให้ประเทศสมาชิกที่ถูกแจ้งนั้นชี้แจงและดำเนินการยกเลิกต่อไป หากพบว่าเป็นอุปสรรคทางการค้าและไม่สอดคล้องกับบทบัญญัติของความตกลง CEPT

อาเซียนให้ความสำคัญในการเสริมสร้างความแข็งแกร่งทางเศรษฐกิจร่วมกันอย่างต่อเนื่อง หลังจากการดำเนินการไปสู่การจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียนหรืออาฟตา (ASEAN Free Trade Area: AFTA) ได้บรรลุเป้าหมายในปี 2003 ที่ประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) ครั้งที่ 8 เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2002 ได้เห็นชอบให้อาเซียนกำหนดทิศทางการดำเนินงานเพื่อมุ่งไปสู่การเป็น **ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community: AEC)** ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับประชาคมเศรษฐกิจยุโรป (European Economic Community: EEC) และให้อาเซียนปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานภายในของอาเซียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (ส่วนความร่วมมืออาเซียน, สำนักเศรษฐกิจการเกษตรระหว่างประเทศ, 2550)

- เป้าหมายของ AEC

อาเซียนจะรวมตัวเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) ภายในปี 2020 โดยมีแนวคิดที่ว่าอาเซียนจะกลายเป็นเขตการผลิตเดี่ยว ตลาดเดียว หรือ Single market and production base นั้นหมายถึงจะต้องมีการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตได้อย่างเสรี สามารถดำเนินกระบวนการผลิตที่ไหนก็ได้ โดยสามารถใช้ทรัพยากรจากแต่ละประเทศ ทั้งวัตถุดิบและแรงงานมาร่วมในการผลิต มีมาตรฐานสินค้า กฎเกณฑ์กฎระเบียบเดียวกัน

- แนวทางดำเนินงานเพื่อนำไปสู่การเป็น AEC

การจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC) เป็นเป้าหมายที่ท้าทายสำหรับไทยในอีก 8 ปีข้างหน้า ซึ่งไทยจำเป็นต้องเร่งดำเนินการและเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆ ทั้งนี้ การดำเนินงานเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ที่ผ่านมา 15 ปี ถือว่าประสบผลสำเร็จพอสมควร เห็นได้

จากปริมาณการค้าภายในอาเซียนที่ขยายตัวมากขึ้น อย่างไรก็ตาม ในด้านการลงทุนยังไม่บรรลุผล เนื่องจากปริมาณการลงทุนทั้งจากภายในและภายนอกอาเซียนยังอยู่ในระดับต่ำมากนอกจากนี้ ประเทศจีนและอินเดียเริ่มมีบทบาทมากขึ้นในภูมิภาค และเป็นแหล่งดึงดูดในด้านเศรษฐกิจสำคัญ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอาเซียนแต่ละประเทศ ที่มีเศรษฐกิจเล็กมาก จึงมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิก

ความจำเป็นที่อาเซียนจะต้องเร่งดำเนินการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจภายในเพื่อไปสู่การเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนในลักษณะเดียวกับ EU โดยจะต้องจัดทำแผนงานและดำเนินการตามอย่างเคร่งครัด และจำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิกความจำเป็นที่อาเซียนต้องเร่งรัดการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจภายใน ก็เพื่อเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับอาเซียนเอง และเพื่อสร้างให้อาเซียนเป็นศูนย์กลางภายในภูมิภาค คานอำนาจของประเทศอื่นๆ ภายในภูมิภาคที่มีบทบาทโดดเด่นอย่างเช่น จีน และอินเดีย ทั้งนี้ อาเซียนได้ตกลงที่จะเปิดเสรีด้านการค้าสินค้าและการค้าบริการให้เร็วขึ้นกว่ากำหนดการเดิม ในสาขาสินค้าและบริการสำคัญ 11 สาขา เพื่อเป็นการนำร่อง และส่งเสริมการ outsourcing หรือการผลิตสินค้า โดยใช้วัตถุดิบและชิ้นส่วนที่ผลิตภายในอาเซียนซึ่งเป็นไปตามแผนการดำเนินการเพื่อมุ่งไปสู่การเป็น AEC และได้มอบหมายให้ประเทศต่างๆ ทำหน้าที่รับผิดชอบเป็นผู้ประสานงานหลัก (Country Coordinators) ดังนี้ พม่า สาขาผลิตภัณฑ์เกษตร (Agro-based products) และสาขาประมง (Fisheries) มาเลเซีย สาขาผลิตภัณฑ์ยาง (Rubber-based products) และสาขาสิ่งทอ (Textiles and Apparels) อินโดนีเซีย สาขายานยนต์ (Automotives) และสาขาผลิตภัณฑ์ไม้ (Wood-based products) ฟิลิปปินส์ สาขาอิเล็กทรอนิกส์ (Electronics) สิงคโปร์ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศ (e-ASEAN) และสาขาสุขภาพ (Healthcare) ไทย สาขาการท่องเที่ยว (Tourism) และสาขาการบิน (Air Travel)

3.2.2.2 การเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีและมิใช่ภาษีกับต่างประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2549: ๗2-๗5)

1) สิทธิประโยชน์ทางภาษี

ตารางที่ 3.7 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ด้านภาษีของไทยกับต่างประเทศ

สิ่งจูงใจ	ไทย	มาเลเซีย	สิงคโปร์	เวียดนาม	จีน
มาตรการด้านภาษี					
ภาษีเงินได้นิติบุคคล	30%	28%	20%	25%	30%
ยกเว้นภาษีเงินได้	3 - 8 ปี	5-10 ปี	5-10 ปี	8 ปี	5 ปี
ลดหย่อนเงินได้	15 % 5 ปี	15 % 5 ปี	10 % 20 ปี	12.5 % 4 ปี	15-24% 2-10ปี
Reinvestment Allowance	หักได้ 1.5 เท่า (क्रम. เห็นชอบ แล้ว รอบังคับ ใช้)	60-100 % ของ ค่า โรงงาน/ เครื่องจักร	N/A	คืนภาษี 100 % สำหรับกำไรที่ นำมา ลงทุน	คืนภาษี40% สำหรับกำไรที่ นำมา ลงทุน
Import Duty & VAT	ยกเว้นอากรขาเข้า วัตถุดิบ สำหรับผลิต เพื่อส่งออก	ยกเว้นภาษี นำเข้า เครื่องจักรที่ใช้ ใน การผลิตเพื่อ ควบคุม/ลด มลพิษ	ไม่มี	ยกเว้นอากรขาเข้า วัตถุดิบ สำหรับผลิต เพื่อส่งออก 5 ปี	ยกเว้นภาษี นำเข้า เครื่องจักร/ วัตถุดิบ ในโครงการที่รัฐ สนับสนุนและ ยกเว้น VAT
R&D	หักค่าใช้จ่าย ได้ 2 เท่า	In House R&D หักภาษีได้ 50 % ของค่าใช้จ่าย หรือ 70 % ของกำไร	หักได้ 100 %	เก็บ 5 % สำหรับการ ลงทุนในรูป Business Cooperation Contract(BCC) มูลค่า 5-10 ล้าน \$US	หักค่าใช้จ่ายได้ 1.5 เท่า หาก ค่าใช้จ่าย ด้าน R&D เพิ่มขึ้น 10 %

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

1.1) ภาษีเงินได้นิติบุคคล เมื่อพิจารณาอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลของไทยเรียกเก็บในอัตราร้อยละ 30 เท่ากับจีนและอินเดีย ซึ่งเป็นอัตราที่สูงเมื่อเทียบกับสิงคโปร์ที่เก็บในอัตราร้อยละ 20 เท่านั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลพบว่าประเทศต่างๆ จะมีลักษณะเดียวกัน กล่าวคือ ระยะเวลาการยกเว้นภาษีขึ้นอยู่กับประเภทของกิจการและเขตพื้นที่ตั้ง โดย ในส่วนของประเทศไทยมีระยะเวลาการยกเว้นภาษีนานสูงสุดถึง 8 ปี เท่ากับเวียดนาม ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศที่เรียกเก็บภาษีในอัตราเดียวกัน (ร้อยละ 30)แล้ว จะเห็นได้ว่า ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสูงสุด 8 ปี ขณะที่อินเดีย ยกเว้นภาษีสูงสุดนานถึง 10 ปี โดยในส่วนของมาตรการลดหย่อนภาษีเงินได้นั้น ประเทศไทยลดหย่อนร้อยละ 50 เป็นเวลา 5 ปี เช่นเดียวกับประเทศอินเดีย ขณะที่สิงคโปร์ลดหย่อนร้อยละ 50 เป็นเวลานานสูงสุด 20 ปี

1.2) Reinvestment Tax ในส่วนของประเทศไทย มีมาตรการกระตุ้นการลงทุน และมาตรการภาษีเพื่อสนับสนุนให้เอกชนปรับเปลี่ยนเครื่องจักร โดยยกเว้นภาษีเงินได้ที่เกิดจากการจำหน่ายเครื่องจักรเก่าเพื่อซื้อเครื่องจักรใหม่ทดแทน และอนุญาตให้บริษัทจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ที่มีรายจ่ายเพื่อการลงทุนในทรัพย์สินประเภทเครื่องจักร อุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตหรือบริการ คอมพิวเตอร์ และอุปกรณ์ ฯลฯ สามารถหักค่าใช้จ่ายได้ 1.25 เท่า โดยมีหลักเกณฑ์และเงื่อนไข ซึ่งคณะรัฐมนตรีมีมติให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 2548 ขณะนี้อยู่ในขั้นตอนเพื่อให้มีผลบังคับใช้ตามกฎหมาย ขณะที่มาเลเซียคืนภาษีได้ร้อยละ 60-100 เวียดนามร้อยละ 100 และอินเดียร้อยละ 40 เป็นเวลา 5 ปี

1.3) ภาษีนำเข้า ไทยมีมาตรการยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบสำหรับการผลิตเพื่อการส่งออก เช่นเดียวกับเวียดนาม จีน และอินเดีย มีเพียงสิงคโปร์เท่านั้นที่ไม่มีการยกเว้นอากรนำเข้า เนื่องจากธุรกิจสินค้าส่วนใหญ่จะเป็นการทำการค้า (Trading Firm) มากกว่าการตั้งโรงงาน อุตสาหกรรม และเป็นการส่งออกสินค้าในลักษณะของ re-export

1.4) ภาษีการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาประเทศต่างๆ ให้สิทธิประโยชน์ในการนำค่าใช้จ่ายด้านการลงทุนและพัฒนาภาคภาษีได้ในอัตราที่แตกต่างกันไป เช่น ไทยหักค่าใช้จ่ายได้ 2 เท่า ขณะที่จีนและอินเดียหักค่าใช้จ่ายได้ 1.5 เท่า

2) สิทธิประโยชน์ที่มีใช้ภาษี

สิทธิประโยชน์ที่ไม่ใช่ภาษีจะประเด็นหลักๆ ได้แก่ การโอนเงิน การอนุญาตการทำงาน และการถือครองที่ดิน จะมีลักษณะใกล้เคียงกัน โดยมีระยะเวลาการอนุญาตที่แตกต่างกัน

2.1) สิทธิทางการเงิน จีน และสิงคโปร์ ไม่มีข้อจำกัดในการโอนเงินกำไรออกนอกประเทศ ในส่วนของประเทศไทยหากเป็นโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนสามารถโอนเงินออกได้โดยแจ้งต่อธนาคารพาณิชย์ ขณะที่มาเลเซียจำกัดการโอนเงินออกนอกประเทศต้องอยู่ในรูปเงินตราต่างประเทศ

2.2) การอนุญาตการทำงาน สำหรับประเทศไทย จำนวนคนและจำนวนปีในการอนุญาตขึ้นอยู่กับประเภทกิจการและจำนวนเงินลงทุน ขณะที่ประเทศเวียดนามการ

อนุญาตทำงานจะขึ้นอยู่กับสัญญาการจ้างงาน ซึ่งระยะเวลาอนุญาตไม่เกิน 3 ปี โดยมาเลเซียสามารถจ้างงานชาวต่างชาติ ในตำแหน่งบริหารที่ต้องการความเชี่ยวชาญ/ชำนาญพิเศษ ได้สูงสุดไม่เกิน 10 ปี

2.3) สิทธิในการถือครองที่ดิน ประเทศไทยให้สิทธิประโยชน์สูงมากเมื่อเทียบกับ ต่างประเทศ โดยให้เช่าที่ดินได้นาน 50 ปี และสามารถต่อสัญญาได้อีก 50 ปี

อย่างไรก็ดีประเทศสิงคโปร์ได้เปิดจุดบริการที่เดียวเบ็ดเสร็จ (one-stop service) ให้แก่นักลงทุนเพื่อเอื้ออำนวยความสะดวกของนักลงทุนต่างประเทศ โดยครอบคลุมการให้บริการข้อมูลและความช่วยเหลือทางด้านสิ่งจูงใจทางภาษีและการเงิน ที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรม สิ่งอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงาน และกำลังคนที่มีฝีมือ นอกจากนี้คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจของสิงคโปร์ (Economic Development Board: EDB) มีฐานความรู้ให้นักลงทุนและผู้ผลิตต่างชาติสามารถใช้ข้อมูลทางด้านขีดความสามารถของอุตสาหกรรมสิงคโปร์เพื่อหาลูกค้า ผู้จัดหาวัตถุดิบ ผู้รับเหมา และผู้ร่วมลงทุนได้อีกด้วย

3) มาตรการส่งเสริมการลงทุนเฉพาะสาขา

ประเทศต่างๆ โดยส่วนใหญ่ได้มีการกำหนดสาขากิจกรรมที่ให้การส่งเสริมเป็นพิเศษไว้ด้วย เช่น ประเทศไทยมีมาตรการสนับสนุนการลงทุนเฉพาะสาขา ได้แก่ สาขาเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ อุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ การส่งเสริมเชื้อเพลิงชีวภาพ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นต้น มาเลเซียให้สิทธิประโยชน์เป็นพิเศษในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และอุตสาหกรรมฐานความรู้ สิงคโปร์ เปิดเสรีให้กับการลงทุนจากต่างประเทศเกือบทุกอุตสาหกรรม ยกเว้นการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของชาติ หรือมีภัยด้านสุขภาพ และสังคม เช่น อาวุธยุทโธปกรณ์ การบริการสาธารณสุขโภค โทรมนาคมน การเงิน และการประกันภัย สำหรับสาขาที่ดึงดูดนักลงทุนต่างประเทศ ได้แก่ อิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์

ตารางที่ 3.8 แสดงการเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ด้านมิใช่ภาษีของไทยกับต่างประเทศ

สิ่งจูงใจ	ไทย	มาเลเซีย	สิงคโปร์	เวียดนาม	จีน
มาตรการที่ไม่ใช่ ภาษี					
การโอนเงิน	ไม่ต้องขออนุญาตแต่ต้องแจ้งต่อธนาคารพาณิชย์	ส่งเงินกำไรออกในรูปแบบเงินตราต่างประเทศได้	ส่งเงินกำไรออกในรูปแบบเงินตราต่างประเทศได้	หักภาษี ณ ที่จ่ายสำหรับกำไรที่ส่งออก	ไม่มีข้อบังคับการส่งเงินกำไรออกแต่ต้องแจ้งต่อธนาคารพาณิชย์
การถือครองที่ดิน	เช่า 50 ปีต่อได้ 50 ปี	30-90 ปี	เช่า 30 ปีต่อได้ 30 ปี	เช่า 25 ปีต่อได้ 20 ปี	เช่า 50 ปี
การถือครองหลักทรัพย์	- ซื้อที่ดิน เพื่ออยู่อาศัยใน เขตกรุงเทพฯ เขตเมืองพัทยา เขตเทศบาล หรือเขตที่อยู่อาศัยได้ไม่เกิน 1 ไร่ - เป็นเจ้าของห้องชุดได้	ถือครองทรัพย์สินได้ 100 %	ซื้ออาคาร สถานที่ เพื่อใช้ในการผลิตได้	ไม่มีสิทธิถือครองที่ดิน	N/A
การขออนุญาตทำงาน	จำนวนคน/ จำนวนปี ขึ้นกับประเภท และเงินลงทุน	จำนวนปีขึ้นกับประเภทและเงินลงทุน (ไม่เกิน 10 ปี)	ตามระยะเวลาการอนุญาตให้ เข้าเมือง	ตามสัญญาจ้างงาน ระยะเวลาอนุญาตไม่เกิน 3 ปี	ตามสัญญาจ้างงาน

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ทั้งนี้ สิทธิประโยชน์พิเศษที่ประเทศต่างๆ ให้การสนับสนุนเป็นสาขาเฉพาะนั้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นสิทธิประโยชน์เพิ่มเติมทางด้านภาษีเป็นสำคัญ ได้แก่ ด้วรับระยะเวลาหรืออัตราการลดหย่อน ภาษีนิติบุคคลมากกว่ากิจการประเภทอื่น หรือได้รับสิทธิยกเว้นภาษีประเภทอื่นเพิ่มเติม เช่น การลงทุนในสาขาแผนวงจรรวมในประเทศจีน นอกจากสิทธิประโยชน์ในการยกเว้นภาษีนิติบุคคลตามเขตพื้นที่แล้ว ยังได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย เป็นต้น

จากการวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการจูงใจในการลงทุนของไทยกับของต่างประเทศพบว่า ประเทศต่างๆ ให้สิทธิประโยชน์จูงใจที่หลากหลายประเด็นในลักษณะคล้ายคลึงกัน ซึ่งมีความแตกต่างกันในรายละเอียด ได้แก่ เงื่อนไขและระยะเวลา เป็นต้น โดยส่วนใหญ่จะเป็นสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษี ในภาพรวมประเทศไทยได้ให้การส่งเสริมการลงทุนในส่วนของมาตรการทางการเงิน และมาตรการทางภาษีมากพอสมควรและไม่น้อยกว่าประเทศคู่แข่ง

3.3 การเปรียบเทียบตัวแปรพื้นฐานทางเศรษฐกิจของไทยและอินเดีย

ตัวแปรพื้นฐานที่ทำให้เกิดการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศคือ ความได้เปรียบจากสถานที่ตั้งของธุรกิจ อันได้แก่โอกาสในตลาด แสงอาทิตย์พากรในการผลิต ลดต้นทุนปัจจัยการผลิต รวมทั้งการแสวงหาตลาดที่มีรายได้ต่อหัวสูง อัตราภาษีต่ำ ของเทคโนโลยีในการผลิต คุณภาพของแรงงาน ความเหมาะสม นโยบายส่งเสริมการลงทุนหรือต้นทุนในประเทศสูงขึ้น เช่น ค่าจ้าง จึงย้ายฐานการผลิตเพื่อให้ต้นทุนการผลิตลดต่ำลง แต่ในกรณีของอินเดีย อัตราค่าจ้างอยู่ในระดับต่ำ จึงไม่น่าจะมีผลต่อการผลักดันการลงทุนของอินเดียรวมถึงอุปสรรคทางการค้า ธุรกิจที่มีการลงทุนระหว่างประเทศ การร่วมหุ้น หรือการซื้อกิจการจะเป็นตลาดผูกขาดหรือผู้ขายน้อยราย ซึ่งมีอำนาจในตลาดสูง แล้วพัฒนาการเชื่อมโยงกับตลาดโลกให้เหมาะสมเพื่อดึงทรัพยากรที่สามารถยกระดับการพัฒนาภายในธุรกิจ ซึ่งสาเหตุการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็นปัจจัยภายในอินเดียที่ผลักดันให้นักลงทุนออกมาลงทุน และปัจจัยจากไทยที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย

ในปัจจุบันอินเดียเป็นประเทศเป็นที่มีพื้นที่ 3.3 ล้านตารางกิโลเมตรซึ่งมีขนาดพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก มีประชากรมากเป็นอันดับสองของโลกรองจากประเทศจีนคือประมาณ 1,100 ล้านคน โดยอัตราการเพิ่มของประชากรตั้งแต่ปี 1997 จนกระทั่งในปี 2006 จำนวนลดลงเรื่อยๆ จากร้อยละ 1.91 เหลือเท่ากับร้อยละ 1.53 ต่อปี ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศมีแนวโน้มการขยายตัวลดลงจนถึงปี 2002 และเพิ่มสูงขึ้นในปีต่อมา โดยในปี 2006 มีอัตราการขยายตัวของรายได้ประชาชาติเท่ากับร้อยละ 9.75 ต่อปี รายได้ต่อหัวมีการขยายตัวอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี 1997 เท่ากับ 433.89 ดอลลาร์สหรัฐฯต่อปี จนกระทั่งในปี 2006 เท่ากับ 791.72 ดอลลาร์สหรัฐฯต่อปี รวมถึงการที่อินเดียมีการนำเข้าและการส่งออกเพิ่มมากขึ้นอย่างมากตั้งแต่ปี 1997 แต่อินเดียก็ยังขาดดุลการชำระเงินทุกปี และมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น เนื่องจากว่าสัดส่วนการเพิ่มขึ้นของมูลค่าการนำเข้ามากกว่ามูลค่าการส่งออก และมูลค่าการค้าโดยรวมในปี 2006 เพิ่มขึ้นจากปี 1997 ถึง 218,670 ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็น 2.86 เท่า

ตารางที่ 3.9 แสดงตัวชี้วัดทางเศรษฐกิจของอินเดีย และไทย

		1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006
Population	India	991.51	1,009.91	1,028.15	1,046.24	1,064.16	1,081.90	1,099.49	1,116.99	1,134.40	1,151.75
(Millions)	Thai	58.83	59.48	60.09	60.67	61.19	61.67	62.13	62.57	63.00	63.44
Population Growth	India	1.91	1.85	1.81	1.76	1.71	1.67	1.63	1.59	1.56	1.53
(%)	Thai	1.13	1.10	1.04	0.96	0.87	0.79	0.73	0.71	0.70	0.70
GDP	India	408.50	411.58	440.60	461.91	473.05	495.00	573.17	669.44	783.14	877.22
(billions of dollars)	Thai	150.89	111.86	122.63	122.73	115.54	126.88	142.64	161.34	176.42	206.70
Real GDP Growth	India	4.66	5.97	7.14	5.45	3.89	4.55	6.86	7.89	9.13	9.75
(%)	Thai	-1.37	-10.51	4.45	4.75	2.17	5.32	7.14	6.34	4.53	5.11
GDP per capita	India	433.89	428.95	450.39	458.70	461.29	475.16	541.75	622.88	717.33	791.72
(dollars)	Thai	2,496.14	1,828.67	1,984.94	1,966.75	1,835.78	1,999.30	2,228.54	2,479.01	2,709.55	3,166.40
Import	India	41.43	42.98	46.98	51.52	50.39	56.52	72.56	99.78	138.84	174.84
(billions of dollars)	Thai	63.29	42.40	49.92	62.18	61.75	64.00	75.82	94.04	118.16	128.64
Export	India	35.01	33.44	35.67	42.38	43.36	50.37	58.96	76.65	99.38	120.27
(billions of dollars)	Thai	58.43	54.48	58.50	69.78	65.19	68.16	80.04	96.53	110.18	130.80
Balance of payments	India	-6.42	-9.54	-11.31	-9.14	-7.03	-6.15	-13.60	-23.13	-39.46	-54.57
(billions of dollars)	Thai	-4.86	12.08	8.58	7.60	3.44	4.16	4.22	2.49	-7.98	2.16
Measure of openness	India	0.19	0.19	0.19	0.20	0.20	0.22	0.23	0.26	0.30	0.34
	Thai	0.81	0.87	0.88	1.08	1.10	1.04	1.09	1.18	1.29	1.26

ที่มา: Bank of Thailand(BOT), International Monetary Fund (IMF), United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD)

หมายเหตุ : 1. ข้อมูลประเทศไทยจาก BOT

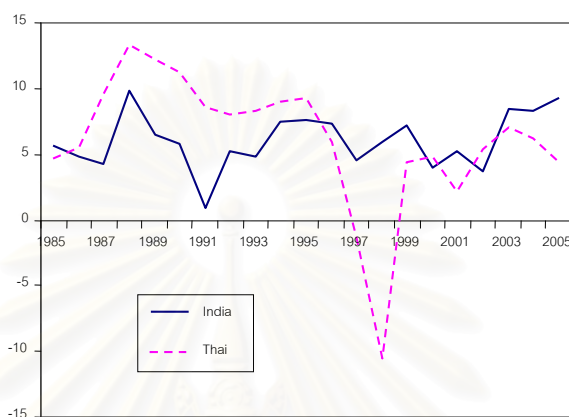
2. ข้อมูลการนำเข้าและส่งออกของอินเดียจาก UNCTAD

3. ข้อมูลประชากร GDP ของอินเดียจาก IMF

ในปัจจุบันไทย มีจำนวนประชากรประมาณ 65 ล้านคนโดยที่อัตราการขยายตัวของประชากรประมาณร้อยละ 0.7 ต่อปี ภายหลังจากวิกฤตเศรษฐกิจรายได้ประชาชาติ และรายได้ประชาชาติต่อหัวมีค่าลดลงเรื่อยๆ จนกระทั่งในปี 1998 รายได้ประชาชาติ และรายได้ประชาชาติต่อหัวเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงในปี 2006 มีมูลค่าเท่ากับ 206.7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯและ 3,166.4 ดอลลาร์สหรัฐฯต่อปี มูลค่าการนำเข้าลดลงในช่วงปีที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจและเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งในปี 2006 มีมูลค่าเท่ากับ 128.64 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ส่วนทางด้านการส่งออกลดลงเล็กน้อยในช่วงที่เกิดวิกฤตเศรษฐกิจและค่อยๆเพิ่มขึ้นจนกระทั่งในปี 2004 มีมูลค่าเท่ากับ 130.8 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ และมูลค่าการค้าโดยรวมในปี 2006 เพิ่มขึ้นจากปี 1997 ถึง 137.72 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ คิดเป็น 1.31 เท่า

3.3.1 อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดียและไทย (Gross Domestic Product Growth)

รูปที่ 3.5 แสดงอัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในประเทศในอินเดีย และไทย ในปี 1985-2005

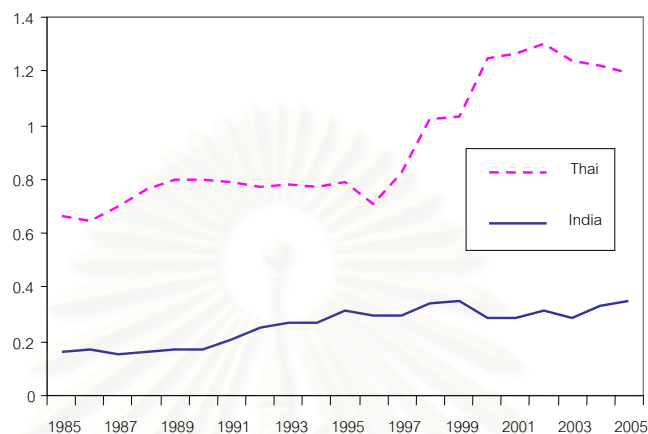
ที่มา : World Bank (2006)

ในช่วงปี 1985-1996 อินเดียมีอัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในประเทศต่ำกว่าไทยมาโดยตลอด ต่อมาในปี 1997 เกิดวิกฤตเศรษฐกิจ อัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในประเทศของไทยลดลงอย่างมากจาก 5.9 ในปี 1996 เป็น -1.37 ในปี 1997 และผลของวิกฤตเศรษฐกิจนั้นยังคงส่งผลอย่างต่อเนื่อง ทำให้อัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในประเทศของไทยลดลงต่ำสุดในปี 1998 เท่ากับ -10.51 แล้วอัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในประเทศของไทยจึงกลับมาเพิ่มขึ้นในปีต่อมา จนกระทั่งในปี 2005 อัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในประเทศของไทยเท่ากับ 4.46 แต่ยังคงอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าอินเดียที่มีอัตราการเจริญเติบโตมวลรวมในประเทศเท่ากับ 9.23

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3.2 อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย (Openness)

รูปที่ 3.6 แสดงอัตราการเปิดประเทศของอินเดีย และไทย ในปี 1985-2005

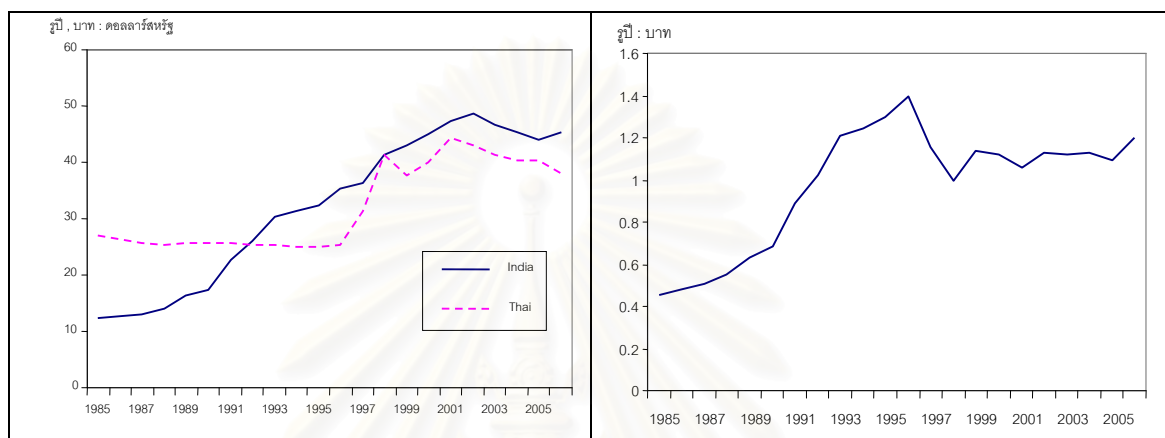
ที่มา : World Bank

อินเดียมีอัตราการเปิดประเทศที่ต่ำกว่าไทยอย่างมาก แม้ว่ามูลค่ารวมของการนำเข้าและส่งออกจะมีมูลค่ามากกว่าไทยมาโดยตลอด แต่ทว่าเมื่อนำไปเปรียบเทียบกับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศแล้วจะเห็นได้ว่ามีค่าน้อยกว่าอยู่มาก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการค้าที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จะเกิดจากภายในประเทศ ซึ่งมีค่าอยู่ในช่วง 0.15 - 0.35 เท่านั้นส่วนไทยในช่วงปี 1985 -1997 อัตราการเปิดประเทศอยู่ในช่วง 0.65 - 0.82 และภายหลังจากปี 1997 อัตราการเปิดประเทศเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งสูงสุดในปี 2002 มีค่าเท่ากับ 1.3 ต่อมาอัตราการเปิดประเทศลดลงในปี 2003 - 2005 เท่ากับ 1.24, 1.22 และ 1.19 ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3.3 อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange rate)

รูปที่ 3.7 แสดงอัตราแลกเปลี่ยนเงินรูปีและเงินบาทต่อดอลลาร์สหรัฐและเงินบาทต่อเงินรูปี ในปี 1985-2006

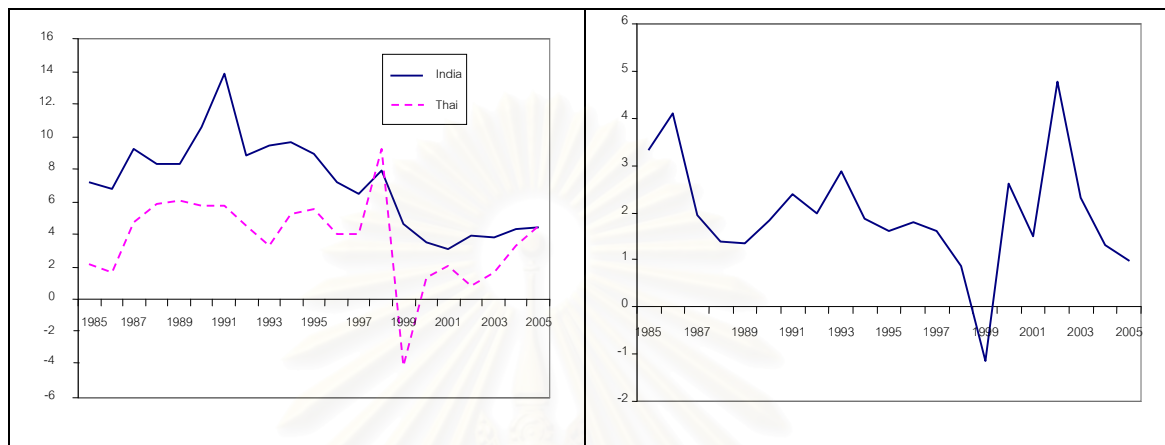

ที่มา : United Nations Common Database (UNCDB), United Nations Statistics Division, United Nations (2007)

ปี 1985 อัตราแลกเปลี่ยนค่าเงินรูปีแข็งกว่าค่าเงินบาท (1 บาทเท่ากับ 0.46 รูปี) ต่อมาค่าเงินรูปีเริ่มอ่อนค่าลงอย่างต่อเนื่องแต่อัตราแลกเปลี่ยนค่าเงินบาทมีการเปลี่ยนแปลงเพียงเล็กน้อย ทำให้ในปี 1992 ค่าเงินบาทมีค่าแข็งกว่าเงินรูปี (1 บาทเท่ากับ 1.02 รูปี) ต่อมาไทยเกิดวิกฤตเศรษฐกิจทำให้ค่าเงินบาทอ่อนตัวลงอย่างมากทำให้ค่าเงินบาทลดลงจาก 25.34 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐในปี 1996 เป็น 31.36 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐในปี 1997 แต่ค่าเงินบาทยังคงแข็งกว่าค่าเงินรูปี และในปี 2006 อัตราแลกเปลี่ยนอยู่ที่ 1 บาทต่อ 1.2 รูปี การเปลี่ยนแปลงของค่าเงินแสดงถึงการขาดเสถียรภาพทางเศรษฐกิจย่อมส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจต่อการลงทุนในอินเดีย ทำให้โยกย้ายมาลงทุนในไทย

3.3.4 ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทย

รูปที่ 3.8 แสดงระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทย ในปี 1985-2005

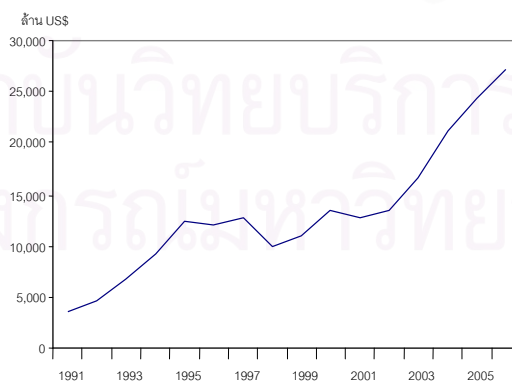

ที่มา : World Bank (2006) และจากการคำนวณ

ระดับราคาเมื่อเปรียบเทียบระหว่างอินเดียนั้นสูงกว่าไทยมาโดยตลอด มีเพียงในปี 1998 เท่านั้นที่ไทยมีระดับราคาที่สูงกว่าอินเดีย และระดับราคาไทยมีค่าเป็นลบในปี 1999

3.3.5 การส่งออกของไทยไปในภูมิภาคเอเชีย

รูปที่ 3.9 แสดงมูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย ในปี 1991-2006

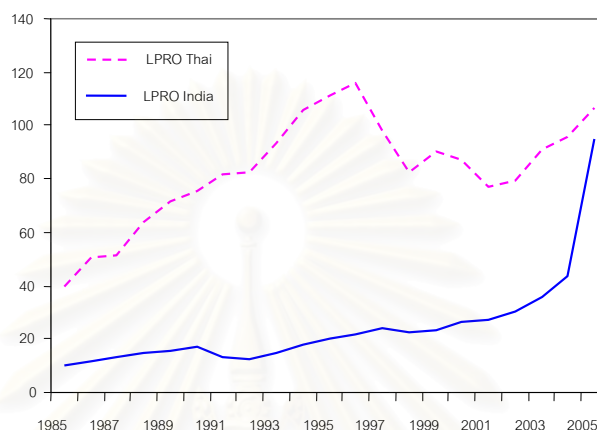

ที่มา : World Bank (2006)

แนวโน้มมูลค่าการค้าของไทยในภูมิภาคเอเชียในช่วงปี 1991-2006 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ปรับตัวลดลงในปี 1998 และมีการชะลอตัวในช่วงปี 1995-2002 และกลับมาเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปี 2003-2006

3.3.6 ดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียและไทย (Labor productivity)

รูปที่ 3.10 แสดงดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียและไทย ในปี 1985-2005

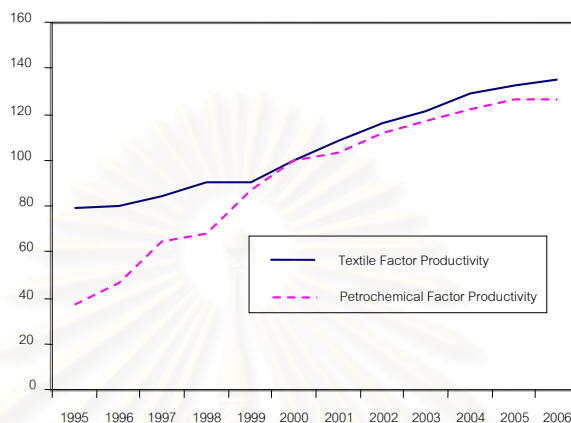
ที่มา : World Bank (2006) และจากการคำนวณ

ดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทยสูงกว่าอินเดียมาโดยตลอด โดยแนวโน้มดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในปี 2004 - 2005 ส่วนแนวโน้มของไทยนั้นมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนกระทั่งในปี 1997 อัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรมลดลงมากกว่ามูลค่าผลผลิตในภาคอุตสาหกรรม ส่งผลทำให้ดัชนีผลิตภาพแรงงานลดลง ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากวิกฤตเศรษฐกิจที่ทำให้มูลค่าการค้าลดลง และธุรกิจจำเป็นต้องลดจำนวนแรงงานลง ถึงแม้ว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทยจะลดลงแต่ยังคงมากกว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดีย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3.3.7 ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม (Factor productivity)

รูปที่ 3.11 แสดงดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอและเคมีภัณฑ์ในไทย

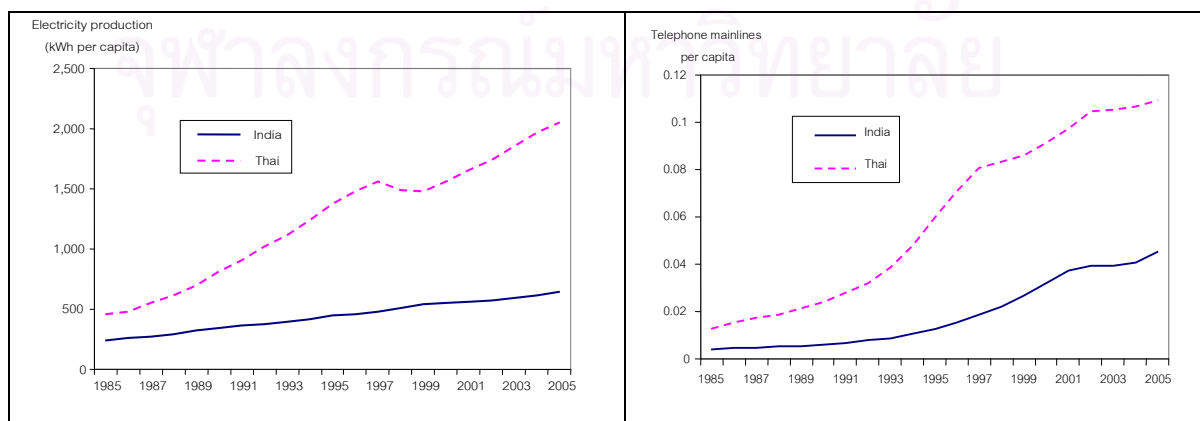

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย (2007)

สาเหตุที่นำดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอและเคมีภัณฑ์ในไทยมาเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจมาลงทุนเนื่องจากในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาอินเดียมีมูลค่าการลงทุนไทยมากที่สุดในอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ และอุตสาหกรรมที่มาลงไทยจำนวนมากที่สุดคืออุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอ ซึ่งแนวโน้มทั้งดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอและเคมีภัณฑ์ในไทยโดยใช้ปี 2000 เป็นปีฐานมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

3.3.8 โครงสร้างพื้นฐานในอินเดียและไทย

รูปที่ 3.12 แสดง ปริมาณการผลิตกระแสไฟฟ้าต่อหัว และจำนวนโทรศัพท์สายหลักต่อหัวของอินเดีย และไทย ในปี 1985-2005

ที่มา : World Bank(2006) และจากการคำนวณ

โครงสร้างพื้นฐานใช้ปริมาณการผลิตไฟฟ้าและจำนวนสายโทรศัพท์เทียบกับจำนวนประชากรเป็นตัวแทนเนื่องจากไฟฟ้าเป็นปัจจัยหนึ่งในการผลิตที่สำคัญ และจำนวนสายโทรศัพท์แสดงถึงการพัฒนาในการติดต่อสื่อสารเพื่อใช้ในการค้า โดยในปี 2005 อินเดียสามารถผลิตกระแสไฟฟ้าได้ 667,782 ล้านกิโลวัตต์ต่อชั่วโมงและจำนวนโทรศัพท์สายหลักประมาณ 50 ล้านสาย ในส่วนของไทยผลิตสามารถกระแสไฟฟ้าได้ 125,727 ล้านกิโลวัตต์ต่อชั่วโมงและจำนวนโทรศัพท์สายหลัก 7 ล้านสาย แต่ถ้ามองเป็นอัตราส่วนเทียบกับจำนวนประชากรแล้วในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา ผลปรากฏว่าปริมาณการผลิตกระแสไฟฟ้าและจำนวนโทรศัพท์สายหลักของอินเดียมีปริมาณต่ำกว่าไทยทั้ง 2 ประเภทมาโดยตลอด ทั้งนี้อาจมีเหตุผลมาจากการที่อินเดียมีประชากรและอัตราการขยายตัวของประชากรที่สูงกว่าไทย ทำให้ทราบถึงโครงสร้างพื้นฐานที่มีความพร้อมในการรองรับการลงทุนมาน้อยเพียงใด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) และการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis)

4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis)

ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) โดยเก็บรวบรวมมาจากธนาคารโลก (World Bank) องค์การสหประชาชาติ (UN) สำนักงานสถิติแห่งชาติ ธนาคารแห่งประเทศไทย (BOT) กระทรวงพาณิชย์ (MOC) ฐานข้อมูลCEIC สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ธนาคารทูตอินเดีย ธนาคารแห่งประเทศไทย (RBI) กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (UNCTAD) ศูนย์บรรณสารสนเทศ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และข้อมูลจากหน่วยราชการและเอกชนอื่นๆ

4.2 การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis)

เป็นการศึกษาโดยใช้แบบจำลองเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียไปยังต่างประเทศ ซึ่งใช้อธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้อินเดียต้องออกมาลงทุนนอกประเทศ และปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยซึ่งใช้อธิบายถึงสาเหตุที่ทำให้อินเดียมาลงทุนในไทย นอกจากนี้ยังได้ทำการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์และแบบสอบถามเพื่อนำมาพิจารณาว่าผลที่ได้จะไปทิศทางเดียวกับผลที่ได้จากการศึกษาจากแบบจำลองหรือไม่

4.2.1 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary data) ได้จากการเก็บแบบสอบถามจากบริษัทข้ามชาติของอินเดียที่เข้ามาลงทุนในไทยจำนวน 4 บริษัทที่มีมูลค่าการลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท ในช่วงปี 1985-2005 โดยทำการเลือกอุตสาหกรรมที่มีจำนวนการลงทุนมาก และมูลค่าการลงทุน

สูงได้แก่ หมวดอุตสาหกรรมเบาและสิ่งทอ และหมวดอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์และกระดาษ โดยรายละเอียดในแบบสอบถามจะให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ผลักดันอินเดียออกมาลงทุนในต่างประเทศ(Push Factors) และปัจจัยที่ดึงดูดอินเดียเข้ามาลงทุนในประเทศไทย(Pull Factors) รวมทั้งรายละเอียดในส่วนอื่นๆที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในครั้งนี้

2) ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary data) โดยเก็บรวบรวมมาจากธนาคารโลก (World Bank) สำนักงานสถิติแห่งชาติ ธนาคารแห่งประเทศไทย (BOT) กระทรวงพาณิชย์ (MOC) ฐานข้อมูลCEIC สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) สถานทูตอินเดีย ธนาคารแห่งประเทศไทย (RBI) กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยการค้าและการพัฒนา (UNCTAD) ศูนย์บรรณสารสนเทศ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และข้อมูลจากหน่วยราชการและเอกชนอื่นๆ

4.2.2 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

4.2.2.1 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบจำลอง

แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษาสามารถแบ่งได้เป็น 2 สมการคือ สมการที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนในต่างประเทศ และสมการที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนของอินเดียในไทย โดยแบบจำลองจะอ้างอิงจากแบบจำลองของ มานะ เลิศสกุลบรรลือ (1996) ซึ่งใช้วิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Square: OLS) และมีการใช้ Optimal Lag เนื่องจากตัวแปรทางมหภาคในอดีต ณ เวลาที่เท่าไร จะมีความเหมาะสมกับแบบจำลองมากที่สุด โดยทำการพิจารณาเปรียบเทียบ Akaike information criterion และ Schwarz criterion ที่มีค่าที่ต่ำที่สุด มาใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ดังนี้

สมการที่ 1 จากการทบทวนงานต่างๆที่ได้ทำการศึกษามาแล้วปัจจัยที่ผลักดันการลงทุนในต่างประเทศ คือ

1. มูลค่าการส่งออกจากประเทศผู้ลงทุนไปต่างประเทศ (WIEX) มีความสัมพันธ์ในเชิงบวก กล่าวคือ เมื่ออินเดียมีการส่งออกมากอาจทำให้อินเดียไปลงทุนในประเทศที่นำเข้าหรือในตลาดที่มีการนำเข้านั้นเอง (Pradhan ,2004)

2. อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของประเทศผู้ลงทุน (IGGDP) แสดงให้เห็นถึงตลาดภายในประเทศผู้ลงทุน ว่ามีการเจริญเติบโตมากเพียงใด มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากประเทศผู้ลงทุน ไปต่างประเทศ กล่าวคือ เมื่อประเทศผู้ลงทุน มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทำให้การลงทุนขยายมาในประเทศอื่นๆ (Chantasawat et al., 2004)

3. ดัชนีผลิตภาพของแรงงานของประเทศผู้ลงทุน (ILPRO) มีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการลงทุนโดยตรงจากประเทศผู้ลงทุน กล่าวคือ เมื่อแรงงานในประเทศผู้ลงทุน มีทักษะต่ำ นักลงทุนประเทศผู้ลงทุน จะแสวงหาแรงงานที่มีฝีมือในประเทศอื่นๆโดยการไปลงทุนในต่างประเทศ (Pradhan, 2004)

4. อัตราการเปิดประเทศของประเทศผู้ลงทุน (IOPEN) จะมีความสัมพันธ์ในเชิงลบกับการลงทุนโดยตรง กล่าวคือประเทศที่มีนโยบายทั้งทางด้านการค้าและการลงทุนที่เสรีน้อยกว่าประเทศอื่นๆจะส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการไปยังประเทศที่มีความเสรีมากกว่า ซึ่งเป็นการผลักดันการลงทุนไปยังต่างประเทศมากขึ้น (Chantasawat et al., 2004)

จากปัจจัยข้างต้นทำให้สามารถเขียนสมการได้ว่า

$$WIOUT = h(WIEX, IGGDP, ILPRO, IOPEN)$$

สามารถอธิบายรูปแบบความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$WIOUT_t = \alpha_1 + \alpha_2 WIEX_{t-k} + \alpha_3 IGGDP_{t-k} + \alpha_4 ILPRO_{t-k} + \alpha_5 IOPEN_{t-k} + \varepsilon_{1,t} \quad (4.1)$$

ตารางที่ 4.1 แสดงสมมติฐานและความหมายของตัวแปรในสมการที่ (4.1)

ตัวแปร	รูปแบบ ความสัมพันธ์	ความหมาย
$WIOUT_t$		การไหลออกของการลงทุนทางตรงจากอินเดียไปต่างประเทศ ในปีที่ t
$WIEX_{t-k}$	+	มูลค่าการส่งออกจากอินเดียไปต่างประเทศ ในปีที่ t-k
$IGDP_{t-k}$	+	อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดีย (Growth Gross Domestic Product) ในปีที่ t-k
$ILPRO_{t-k}$	-	ดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดีย ในปีที่ t-k
$IOPEN_{t-k}$	-	อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย (Openness) ในปีที่ t-k คำนวณได้จาก $IOPEN = \frac{\text{มูลค่าการนำเข้าของอินเดีย} + \text{มูลค่าการส่งออกของอินเดีย}}{\text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศอินเดีย}}$
$\varepsilon_{1,t}$		ค่าความคลาดเคลื่อนของการลงทุน ในปีที่ t
α_1		ค่าคงที่
$\alpha_2 - \alpha_5$		ค่าสัมประสิทธิ์ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตาม
t		ปีที่ทำการศึกษาดังแต่ปี 1985-2005

สมการที่ 2 จากการทบทวนงานต่างๆที่ได้ทำการศึกษามาแล้วปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ พบว่าอินเดียมีความสนใจลงทุนในไทยอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในภาคสถาบันทางการเงิน การค้า การก่อสร้าง อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ และอุตสาหกรรมอื่นๆ ภาคบริการทางการท่องเที่ยวและการขนส่ง และบริการอื่นๆ และภาคอสังหาริมทรัพย์ เป็นต้น (ฐานข้อมูลเศรษฐกิจ ธนาคารแห่งประเทศไทย) แม้ว่ามูลค่าการลงทุนของอินเดียในไทยจะไม่สูงมาก แต่มีการเข้ามาลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมั่นในเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจและนโยบายส่งเสริมการลงทุนของไทย ดังนั้นจะทำการศึกษาดัชนีตัวแปรต่างๆที่เป็นตัวชี้วัดเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจที่ดึงดูดอินเดียมาลงทุนในไทย และนโยบายส่งเสริมการลงทุนของไทย โดยรายละเอียดของตัวแปรต่างๆเป็นดังนี้

1. การไหลออกของการลงทุนโดยตรงจากประเทศผู้ลงทุนไปต่างประเทศ (WIOUT) จะมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากประเทศผู้ลงทุนมายังประเทศผู้รับทุน เนื่องจากการไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมายังประเทศผู้รับทุนยกเว้น

ประเทศผู้ลงทุนประกอบไปด้วยตัวแปรต่างๆ ซึ่งส่งผลทางอ้อมต่อ การไหลออกของการลงทุน โดยตรงจากอินเดียมายังไทย (Chantasasawat et al., 2004)

2. อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (GGDP) แสดงให้เห็นถึงตลาดภายในประเทศผู้รับทุน มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ กล่าวคือ เมื่อตลาดภายในประเทศผู้รับทุนมีความอำนาจในการซื้อสูง ทำให้เกิดแรงจูงใจให้ไปลงทุนในประเทศที่มีอำนาจซื้อสูง (มานะ เลิศสกุลบรรลือ ,1996; Chakrabarti และ Hong&Chen ,2001)

3. ดัชนีผลิตภาพของแรงงานของประเทศผู้รับทุน (LPRO) มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากอินเดีย กล่าวคือ เมื่อแรงงานในไทยมีทักษะสูง อินเดียจะแสวงหาแรงงานที่มีฝีมือในประเทศอื่นๆ โดยการไปลงทุนในต่างประเทศและหนึ่งในประเทศนั้นก็คือไทยนั่นเอง (Pradhan, 2004)

4. อัตราการเปิดประเทศของประเทศผู้รับทุน (OPEN) จะมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ กล่าวคือประเทศที่มีนโยบายทั้งทางด้านการค้าและการลงทุนที่เสรีมากกว่าจะส่งผลให้เกิดการเคลื่อนย้ายสินค้าและบริการสะดวก และเป็นเสรีมากกว่า ซึ่งเป็นการดึงดูดการลงทุนมากขึ้น (มานะ เลิศสกุลบรรลือ ,1996; Chakrabarti ,2001)

5. ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศผู้ลงทุนและประเทศผู้รับทุน (PRICE) จะมีความสัมพันธ์ในเชิงลบ กล่าวคือเมื่อราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างผู้ลงทุน และประเทศผู้รับทุนมากขึ้น แสดงว่าระดับราคาภายในประเทศผู้ลงทุนเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นมากกว่าระดับการเพิ่มขึ้นของราคาในประเทศผู้รับทุน ทำให้ต้นทุนของประเทศผู้ลงทุนสูงขึ้น และย้ายไปลงทุนในประเทศที่มีต้นทุนต่ำกว่า (มานะ เลิศสกุลบรรลือ, 1996)

6. อัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน (NER) จะมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ กล่าวคือ เมื่อค่าเงินของประเทศผู้ลงทุนแข็งค่าขึ้นมากกว่าประเทศผู้รับทุนส่งผลให้ต้นทุนในการลงทุนต่ำลงเมื่อคิดอยู่ในรูปค่าเงินของประเทศผู้ลงทุน ก็จะทำให้เกิดการลงทุนเพิ่มขึ้น (พงศศักดิ์ เลาสวัสดิ์ชัยกุล, 2000; Hong &Chen และ Chakrabarti ,2001)

และได้เพิ่มเติมปัจจัยบางตัวที่คาดว่าจะมีผลต่อการผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนในต่างประเทศ

7. มูลค่าการส่งออกสินค้าไปยังประเทศในภูมิภาคเอเชีย (AEX) จะมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ กล่าวคือเมื่อไทยมีการส่งออกมาก แสดงถึงความสามารถในการเป็นศูนย์กลางการค้าและการลงทุนสูง ทำให้อินเดียจะเข้ามาลงทุนในไทยเพิ่มขึ้น

8. ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่สะท้อนปริมาณการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมในแต่ละช่วงเวลา มีความสัมพันธ์ในเชิงบวก กล่าวคือเมื่อดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในประเทศผู้รับทุนมีค่าสูง หมายถึง ประเทศผู้รับทุนมีความสามารถในอุตสาหกรรมนั้นสูง ทำให้อินเดียตัดสินใจมาลงทุนเพิ่มขึ้น

9. ปัจจัยทางด้านการเปิดเขตการค้าเสรีของไทย เนื่องจากประเทศไทยได้มีการเจรจาข้อตกลงเขตการค้าเสรีกับประเทศต่าง ๆ มากมาย เช่น เขตการค้าเสรีอาเซียน เขตการค้าเสรีอาเซียน-จีน, อาเซียน-ญี่ปุ่น, อาเซียน-เกาหลี ข้อตกลงการค้าเสรีไทย-ญี่ปุ่น เขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย เป็นต้น แต่ที่มีการบังคับใช้แล้ว อาทิเช่น เขตการค้าเสรีอาเซียน ข้อตกลงทางเขตการค้าอาเซียน-จีน เขตการค้าเสรีไทย-ออสเตรเลีย, ไทย-นิวซีแลนด์ ดังนั้น อินเดียส่วนใหญ่ที่ย้ายฐานการลงทุนเข้ามาในไทยนั้น เพราะเล็งเห็นความสำคัญของการเป็นศูนย์กลางการลงทุนของประเทศไทยไปสู่ภูมิภาคทางแถบเอเชีย ตามข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน-จีนและ เขตการค้าเสรีอาเซียน เพราะอินเดียมีความต้องการผลิตเพื่อขายสินค้าในประเทศไทย รวมทั้ง ส่งออกไปยังตลาดของจีนและตลาดทางแถบภูมิภาคเอเชีย อาทิเช่น บริษัท TATA เพราะฉะนั้นข้อตกลงเขตการค้าเสรีที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยคือข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA)

จากปัจจัยข้างต้นสามารถเขียนสมการได้ว่า

$$IOUT = f(WIOUT, GGDP, LPRO, OPEN, PRICE, NER, AEX, FP, AFTA)$$

สามารถอธิบายรูปแบบความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$IOUT_t = \beta_1 + \beta_2 WIOUT_{t-k} + \beta_3 GGDP_{t-k} + \beta_4 LPRO_{t-k} + \beta_5 OPEN_{t-k} + \beta_6 PRICE_{t-k} + \beta_7 NER_{t-k} + \beta_8 AEX_{t-k} + \beta_9 FP_{t-k} + \beta_{10} AFTA + \varepsilon_{2,t} \quad (4.2)$$

ตารางที่ 4.2 แสดงสมมติฐานและความหมายของตัวแปรในสมการที่ (4.2)

ตัวแปร	รูปแบบ ความสัมพันธ์	ความหมาย
$IOUT_t$		การไหลออกของการลงทุนโดยตรงจากอินเดียมายังไทย ในปี t
$WIOUT_{t-k}$	+,-	การไหลออกของการลงทุนทางตรงจากอินเดียไปต่างประเทศ ในปี t-k
$GGDP_{t-k}$	+	อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย (Growth Gross Domestic Product) ในปี t-k
$LPRO_{t-k}$	+	ดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทย ในปี t-k
$OPEN_{t-k}$	+	อัตราการเปิดประเทศของไทย (Openness) ในปี t-k คำนวณได้จาก $OPEN = \frac{\text{มูลค่าการนำเข้าในไทย} + \text{มูลค่าการส่งออกในไทย}}{\text{ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศไทย}}$
$PRICE_{t-k}$	+	ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย และไทย ในปี t-k คำนวณได้จาก $PRICE = \frac{\text{อัตราความเจริญเติบโต (GDP Deflator) ของอินเดีย}}{\text{อัตราความเจริญเติบโต (GDP Deflator) ของไทย}}$
NER_{t-k}	-	อัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน (Nominal Exchange Rates) ในปี t-k โดยถูกเสนอราคาอยู่ในรูปสกุลรูปี
AEX_{t-k}	+	การส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย ในปี t-k
FP_{t-k}	+	ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทย (Factor Productivity)
$AFTA$	+,-	ตัวแปรหุ่นของการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน
$\varepsilon_{2,t}$		ค่าความคลาดเคลื่อนของการลงทุน ในปี t
β_1		ค่าคงที่
$\beta_2 - \beta_{10}$		ค่าสัมประสิทธิ์ของความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแต่ละตัวกับตัวแปรตาม
t		ปีที่ทำการศึกษาดังแต่ปี 1985-2005

โดยแบบจำลอง Ordinary Least Square: OLS มาใช้ในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ในสมการที่ 4.1 และสมการที่ 4.2 จะเห็นได้ว่า ในสมการที่ 4.1 การลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปไทยมีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปทั่วโลก และในสมการที่ 4.2 การลงทุนจากอินเดียไปทั่วโลกมีผลต่อการลงทุนจากอินเดียมาไทย

$$WIOUT_t = \alpha_1 + \alpha_2 WIEX_{t-k} + \alpha_3 IGGDP_{t-k} + \alpha_4 ILPRO_{t-k} + \alpha_5 IOPEN_{t-k} + \varepsilon_{1,t} \quad (4.1)$$

$$IOUT_t = \beta_1 + \beta_2 WIOUT_{t-k} + \beta_3 GGDP_{t-k} + \beta_4 LPRO_{t-k} + \beta_5 OPEN_{t-k} + \beta_6 PRICE_{t-k} + \beta_7 NER_{t-k} + \beta_8 AEX_{t-k} + \beta_9 FP_{t-k} + \beta_{10} AFTA + \varepsilon_{2,t} \quad (4.2)$$

4.2.2.2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

เป็นการวิเคราะห์เพื่อทราบถึงวัตถุประสงค์หลักหรือเหตุจูงใจของการลงทุนอินเดีย ที่เข้ามาลงทุนในประเทศไทย รวมทั้งลักษณะของการลงทุนในไทยด้วย เนื่องจากปริมาณการลงทุนของอินเดียมาไทยที่ผ่านมายังมีไม่มากนัก ดังนั้น เพื่อช่วยสนับสนุนและขยายความการวิเคราะห์จาแบบจำลองได้ดีมากยิ่งขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูลจะทำในลักษณะการให้คะแนนปัจจัยแต่ละด้านในรูปของ Scale จากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ตามข้อคิดเห็นที่ได้จากผู้ประกอบการ และจัดทำเป็นน้ำหนักเฉลี่ย เพื่อนำไปวิเคราะห์โดยการเปรียบเทียบแต่ละปัจจัยว่าปัจจัยใดที่มีผลต่อการลงทุนของอินเดียในไทยว่าปัจจัยใดมีความสำคัญ รวมไปถึงปัจจัยใดที่ไม่มีผลต่อการลงทุนของอินเดียในไทย และพิจารณาถึงความสอดคล้องของทั้ง 2 วิธีการว่ามีความเหมือน หรือแตกต่างกันอย่างไร

บทที่ 5

ผลการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ ส่วนที่หนึ่ง กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ผลักดันการลงทุนอินเดียไปต่างประเทศ ส่วนที่สอง กล่าวถึงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนอินเดียเข้ามาในไทย ส่วนที่สาม กล่าวถึงผลการศึกษาจากการเก็บแบบสอบถาม และในส่วนที่สี่ กล่าวถึงความสอดคล้องระหว่างผลการศึกษาจากแบบจำลองและผลการศึกษาจากการใช้แบบสอบถาม

5.1 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยผลักดันการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศ

การวิเคราะห์ปัจจัยผลักดันการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศ จะทำให้ทราบถึงลักษณะความสัมพันธ์ของปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ มูลค่าการส่งออกจากอินเดียไปต่างประเทศ อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ดัชนีผลิตภาพแรงงาน และ อัตราการเปิดประเทศ ว่ามีความสัมพันธ์กับการลงทุนของอินเดียในต่างประเทศหรือไม่ และถ้ามีความสัมพันธ์กันจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางใด โดยใช้แบบจำลองที่ (4.1) วิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Square : OLS) ได้ผลการประมาณการดังนี้

$$\ln(WIOUT_t) = -59.57156 + 6.566535 \ln(WIEX_t)^* + 0.095661 IGGDP_t \\ - 0.025682 ILPRO_t - 24.13975 IOPEN_t^{**}$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

$$R^2 = 0.824398$$

$$\text{Adjusted R-squared} = 0.774226$$

$$\text{Akaike info criterion} = 3.465156$$

$$\text{Schwarz criterion} = 3.713693$$

ภายหลังจากได้ทดสอบช่วงเวลาที่เหมาะสม (lag optimum) ของปัจจัยผลักดันการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศปรากฏว่า ช่วงเวลาที่ t เป็นช่วงเวลาที่เหมาะสมที่สุดที่ทำให้ค่า Akaike info criterion และ Schwarz criterion มีค่าต่ำสุด

ตารางที่ 5.1 แสดงสมมติฐานและผลของปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนยังต่างประเทศ (Push Factors)

ตัวแปร	สมมติฐาน	ผล	คำอธิบาย
มูลค่าการส่งออกจากอินเดียไปต่างประเทศ ($WIEX_t$)	+	+*	มูลค่าการส่งออกเพิ่มขึ้น ทำให้ต้องผลิตสินค้าจำนวนมากขึ้น ทำให้ต้องขยายการผลิต จึงไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้น
อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดีย ($IGGDP_t$)	+	+	อัตราการเจริญเติบโตของอินเดียเพิ่มขึ้น ทำให้มีการค้าเพิ่มขึ้น ทำให้มีการออมเพิ่มขึ้น สามารถนำเงินไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้น
ดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดีย ($ILPRO_t$)	-	-	ผลิตภาพแรงงานของอินเดียต่ำ ทำให้ธุรกิจออกไปแสวงหาแรงงานที่มีคุณภาพในประเทศอื่นๆ ทำให้ไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้น
อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย ($IOPEN_t$)	-	-**	อัตราการเปิดประเทศอินเดียต่ำ ทำให้ออกไปแสวงหาประเทศที่อัตราการเปิดประเทศ ซึ่งแสดงถึงโอกาสในการทำการค้าที่สูง ทำให้อินเดียไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้น

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

5.1.1 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยมูลค่าการส่งออกของอินเดีย ($WIEX$) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในต่างประเทศ จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของมูลค่าการส่งออกของอินเดียมีค่า 6.5665 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ถ้ามูลค่าการส่งออกของอินเดียเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 6.57 ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้ามูลค่าการส่งออกของอินเดียเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 6.57

ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐาน คือ เมื่อมูลค่าการส่งออกของอินเดียเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศไปในทิศทางเดียวกัน เนื่องจากมูลค่าการส่งออกสินค้าของอินเดียที่เพิ่มขึ้น ทำให้อินเดียต้องขยายการผลิตเพื่อรองรับความต้องการสินค้าที่เพิ่มขึ้น โดยการขยายการผลิตอาจเป็นการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ทำให้สามารถกระจายสินค้าในตลาดที่มีความต้องการสินค้าได้ดียิ่งขึ้น กล่าวคือการลงทุนของอินเดียเป็นการลงทุนเพื่อสนับสนุนการค้าโดยอินเดียมองว่าไทยเป็นศูนย์กลางในการกระจายสินค้าเพื่อสร้างเครือข่ายการผลิต (Production Network) ในแถบอาเซียน ซึ่งมีลักษณะตรงกับงานของ Buckley et al. (2006) ได้กล่าวไว้ว่า ปริมาณการส่งออกที่มีมากส่งผลให้เกิดการลงทุนโดยตรงไปยังต่างประเทศ

5.1.2 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยอัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดีย (IGDP) ที่มีผลการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในต่างประเทศ จากค่าสถิติเห็นได้ว่า สัมประสิทธิ์ของอัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดียมีค่า 0.0957 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ถ้าอัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดียเปลี่ยนแปลงไป 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 0.1 ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าอัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดียเพิ่มขึ้น (ลดลง) จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 0.1

ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐาน คือ อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดียเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกัน สอดคล้องกับงานของ Ariff (2007) ที่กล่าวไว้ว่าปัจจัยที่ผลักดัน

ให้เกิดการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศนั้นมาจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งวัดจาก อัตราการเจริญเติบโต อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว อัตราการเจริญเติบโต ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศที่แท้จริง เป็นต้น

5.1.3 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดีย (ILPRO) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในต่างประเทศ จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียมีค่า -0.0257 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ถ้าดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียเปลี่ยนแปลงไป 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 0.03 ในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้าดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียเพิ่มขึ้น (ลดลง) 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศลดลง (เพิ่มขึ้น) ร้อยละ 0.03

ผลการศึกษาคือค่าสัมประสิทธิ์คือ ถ้าดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงข้าม แม้ว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียจะมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่ถ้าไปเปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ อาจจะทำให้เห็นว่าดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียเพิ่มขึ้นในอัตราที่น้อยกว่าประเทศอื่นๆ ทำให้ธุรกิจไปแสวงหาประเทศที่มีความสามารถในการผลิตที่สูงกว่า เพื่อให้ได้การผลิตที่มีประสิทธิภาพ สินค้ามีคุณภาพสูงกว่า รวมถึงต้นทุนการผลิตที่ต่ำกว่าด้วย

5.1.4 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยอัตราการเปิดประเทศของอินเดีย (IOPEN) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในต่างประเทศ จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของอัตราการเปิดประเทศของอินเดียมีค่า -24.1398 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ถ้าอัตราการเปิดประเทศของอินเดียเปลี่ยนแปลงไป 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 24.14 ในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้าอัตราการเปิดประเทศของอินเดียเพิ่มขึ้น (ลดลง) 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศลดลง (เพิ่มขึ้น) ร้อยละ 24.14

ผลการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสมมติฐาน คืออัตราการเปิดประเทศของอินเดียเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไป ในทิศทางตรงข้าม เนื่องจากอินเดียเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรสูงทำให้การลงทุนส่วนใหญ่เป็นการค้า ภายในประเทศ ทำให้ธุรกิจอินเดียที่มีความต้องการที่จะผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกจึงแสวงหา ประเทศที่เหมาะสมแก่การลงทุนคือ ประเทศที่มีอัตราการเปิดประเทศสูง ซึ่งแสดงถึงมีอุปสรรคทางการค้าที่น้อยกว่าอินเดีย เพื่อใช้เป็นศูนย์กลางในการกระจายสินค้าในภูมิภาคอาเซียนรวมถึง สามารถลดต้นทุนทางด้านขนส่ง ทำให้อินเดียออกไปลงทุนในต่างประเทศ

5.2 ผลการวิเคราะห์ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย

การวิเคราะห์ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยจะทำให้ทราบถึงลักษณะความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ได้แก่ การลงทุนโดยตรงของอินเดียไปต่างประเทศ อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวม ดัชนีผลิตภาพแรงงาน อัตราการเปิดประเทศ ราคาโดยเปรียบเทียบ อัตราแลกเปลี่ยน การส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมสิ่งทอ ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ และการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ว่ามีความสัมพันธ์กับการลงทุนของอินเดียในไทยหรือไม่ และถ้ามีความสัมพันธ์กันจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางใด โดยใช้แบบจำลองที่ (4.2) วิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Square: OLS) ได้ผลการประมาณการดังนี้

$$\begin{aligned} \ln(IOUT_t) = & -20.66352 - 0.556866 \ln(WIOUT_t)^{**} - 0.222427GGDP_t^{**} \\ & + 0.477627LPRO_t^* + 31.35838OPEN_t^* + 0.529286PRICE_{t-1}^{***} \\ & - 3.117238NER - 2.35179 \ln(AEX_t) - 0.139323FP_t^* \\ & - 6.174331AFTA^{**} \end{aligned}$$

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

$$R^2 = 0.793917$$

$$\text{Adjusted R-Squared} = 0.528952$$

$$\text{Akaike info criterion} = 3.064929$$

$$\text{Schwarz criterion} = 3.555055$$

ตารางที่ 5.2 แสดงสมมติฐานและผลของปัจจัยที่ดึงดูดอินเดียมาลงทุนในไทย (Pull Factors)

ตัวแปร	สมมติฐาน	ผล	คำอธิบาย
การไหลออกของการลงทุนโดยตรงของอินเดียไปต่างประเทศ ($WIOUT_t$)	+	-**	การลงทุนโดยตรงของอินเดียไปต่างประเทศเพิ่มขึ้น ทำให้การลงทุนโดยตรงของอินเดียมาไทยลดลง
อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย ($GGDP_t$)	+	-**	อัตราการเจริญเติบโตของไทยเพิ่มขึ้น ทำให้การลงทุนทางตรงของอินเดียมาไทยลดลง
ดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทย ($LPRO_t$)	+	+*	ผลิตภาพแรงงานของไทยเพิ่มขึ้น แสดงถึงแรงงานไทยมีความสามารถในการผลิตเพิ่มขึ้น ทำให้การลงทุนของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น
อัตราการเปิดประเทศของไทย ($OPEN_t$)	+	+*	อัตราการเปิดประเทศของไทยเพิ่มขึ้น แสดงว่ามีการค้าระหว่างประเทศเพิ่มขึ้น และมีความเหมาะสมในการทำการค้าการลงทุน ทำให้การลงทุนของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น
ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทย ในปี $t-1$ ($PRICE_{t-1}$)	+	+***	ระดับราคาเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทยเพิ่มขึ้น แสดงว่าเมื่อเปรียบเทียบระดับราคาของอินเดียสูงกว่าไทย ทำให้ต้นทุนของการลงทุนในอินเดียเพิ่มขึ้น ทำให้การลงทุนของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น
อัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน โดยถูกเสนอราคาอยู่ในรูปสกุลรูปปี (NER_{t-1})	-	-	ค่าเงินรูปีลดลงเมื่อเทียบกับเงินบาท แสดงว่าเงินบาทมีเสถียรภาพมากกว่าเงินสกุลรูปปี รวมถึงผลตอบแทนที่ได้รับมีค่ามากกว่า ทำให้มีการลงทุนโดยตรงของอินเดียมาไทยเพิ่มขึ้น
การส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย (AEX_t)	+	-	การส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย ทำให้การลงทุนทางตรงของอินเดียมาไทยลดลง
ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทย (FP_t)	+	-*	ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทยเพิ่มขึ้น ทำให้การลงทุนทางตรงของอินเดียมาไทยลดลง
ตัวแปรหุ่นของการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน ($AFTA$)	+	-**	การที่มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน ทำให้การลงทุนทางตรงของอินเดียมาไทยลดลง

หมายเหตุ * มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

*** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90

ภายหลังจากได้ทดสอบช่วงเวลาที่เหมาะสม (lag optimum) ของปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยปรากฏว่า PRICE ในช่วงเวลาที่ $t-1$ และปัจจัยอื่นๆ ในช่วงเวลาที่ t ที่ทำให้ค่า Akaike info criterion และ Schwarz criterion มีค่าต่ำสุด

5.2.1 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศ (WIOUT) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของการไหลออกของการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศมีค่า -0.5569 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ มูลค่าการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 0.55 ในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้ามูลค่าการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง (เพิ่มขึ้น) ร้อยละ 0.55

ผลการศึกษาขัดแย้งกับสมมติฐาน คือมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ เมื่ออินเดียไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้น อินเดียจะมาลงทุนในไทยน้อยลง แสดงถึงว่าไทยเป็นตัวเลือกหนึ่งของอินเดียเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ เมื่ออินเดียมีตัวเลือกในการลงทุนมาก ทำให้อินเดียไปลงทุนในประเทศอื่นๆที่ไม่ใช่ไทยเพิ่มมากขึ้น

5.2.2) การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทยมีค่า -0.2224 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความขัดแย้งกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทยเปลี่ยนแปลงไป 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ

0.22 ในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้าอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทยเพิ่มขึ้น (ลดลง) 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง (เพิ่มขึ้น) ร้อยละ 0.22

ผลการศึกษาคัดแย้งกับสมมติฐาน คืออัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทยเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้าอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทยเพิ่มขึ้นน้อยกว่าประเทศอื่นๆ ทำให้อินเดียไปลงทุนในประเทศที่มีอัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมมากกว่าไทย ทำให้การลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง อาจมีสาเหตุมาจากกาที่อินเดียตัดสินใจมาลงทุนในไทยโดยคำนึงถึงด้านอื่นๆ เช่น ไทยมีศักยภาพในการผลิต แรงงานไทยมีทักษะ และมีประสิทธิภาพการผลิตที่สูง เป็นต้น

5.2.3 การทดสอบอภิปหของปัจจัยดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทยที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทยมีค่า 0.4776 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 0.48 ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทยเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 0.48

ผลการศึกษาคัดแย้งกับสมมติฐาน คือดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทยเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไป ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อผลิตภาพแรงงานของไทยสูง นั่นก็คือมีความสามารถในการผลิตสูง ทำให้อินเดียมาลงทุนในไทยเพื่อหาแรงงานที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งเหมือนกับงานของ Pradhan (2004) ที่กล่าวไว้ว่าผลิตภาพของแรงงานมีผลในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศ

5.2.4 การทดสอบอภิปหของปัจจัยอัตราการเปิดประเทศของไทย (OPEN) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของอัตราการเปิดประเทศของ

ไทยมีค่า 31.3584 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ อัตราการเปิดประเทศของไทยเปลี่ยนแปลงไป 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 31.36 ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าอัตราการเปิดประเทศของไทยเพิ่มขึ้น (ลดลง) 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 31.36

ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐาน คืออัตราการเปิดประเทศของไทยเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไป ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่ออัตราการเปิดประเทศของไทยสูง โอกาสในการค้าระหว่างประเทศก็ย่อมสูงตามไปด้วย ทำให้อินเดียมาลงทุนเพื่อที่จะทำการค้าระหว่างประเทศ นั่นคือการลงทุนเพื่อการส่งออกนั่นเอง ซึ่งเหมือนกับงานของ มานะ เลิศสกุลบรรลือ(1996) Chantasasawat(2004) ที่กล่าวไว้ว่าการเปิดประเทศมีผลในทิศทางเดียวกันกับการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ ซึ่งต่างจากงานของ Chakrabarti (2001) ได้กล่าวไว้ว่า การเปิดประเทศมีผลในทิศทางตรงข้ามกับการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศ

5.2.5 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย และไทย (PRICE) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย และไทยมีค่า 0.5293 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 90

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทย ในปีที่ $t-1$ เปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยในปีที่ t เปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 0.53 ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ ถ้าระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย และไทยในปีก่อนหน้าเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยในปัจจุบันเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 0.53

ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐาน คือระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย และไทยเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไป ในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ เมื่อราคาโดยเปรียบเทียบเพิ่มขึ้น แสดงถึงต้นทุนในอินเดียสูงขึ้น ซึ่งแสดงถึงความสามารถในการแข่งขันของอินเดียเมื่อเทียบกับไทยจะต่ำลง และถ้าอินเดียต้องการลดต้นทุนในการผลิตลง ทำให้อินเดียออกมาลงทุนในไทยมากขึ้น นั่นคือไทยมีความสามารถในการแข่งขันทางด้านราคาที่สูงกว่าอินเดีย

5.2.6 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงิน (NER) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินมีค่า -3.1172 โดยทิศทางของเครื่องหมายมีความสอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ อัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินเปลี่ยนแปลงไป 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 3.12 ในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้าอัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินเพิ่มขึ้น (ลดลง) 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง (เพิ่มขึ้น) ร้อยละ 3.12

ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐาน คืออัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไป ในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเหมือนกับงาน พงศ์ศักดิ์ เลาสวัสดิ์ชัยกุล(2000) และ Hong & Chen (2001) ที่กล่าวว่าอัตราแลกเปลี่ยนมีผลต่อการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศ กล่าวคือ เมื่ออัตราแลกเปลี่ยนที่เป็นตัวเงินมีค่าลดลง แสดงถึงเงินรูปีสามารถแลกเปลี่ยนเป็นเงินบาทได้น้อยลง ผลตอบแทนที่ได้รับจากการลงทุนในไทยจะมีมูลค่ามากกว่าเมื่อเทียบเป็นเงินรูปี รวมทั้งเงินรูปีมีปัญหาค่าเงินไม่เสถียรภาพทางการเงิน เพราะฉะนั้นการประกอบธุรกิจในอินเดียจึงมีความเสี่ยงต่อการประกอบธุรกิจมากกว่าในไทย ทำให้อินเดียหันมาลงทุนในไทยมากขึ้น

5.2.7 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยมูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของมูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย มีค่า -2.3518 โดยทิศทางของเครื่องหมายไม่มีความสอดคล้องกับสมมติฐาน และค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ มูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชียเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 2.35 ในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้ามูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชียเพิ่มขึ้น (ลดลง) ร้อยละ 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง (เพิ่มขึ้น) ร้อยละ 2.35

ผลการศึกษาขัดแย้งกับสมมติฐาน คือมูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชียเปลี่ยนแปลงไป ไม่ได้ส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางเดียวกันและไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ การส่งออกของไทยที่เพิ่มขึ้นไม่ใช่ว่าจะดึงดูดการลงทุนโดยตรงของอินเดีย เพราะว่าในปัจจุบันอินเดียได้มีการลงทุนไปยังต่างประเทศไม่เพียงในไทย เท่านั้น ยังมีการลงทุนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็หลายประเทศ เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย เป็นต้น รวมถึง จีน ที่เป็นตลาดขนาดใหญ่ในเอเชีย ซึ่งเป็นการย้ายฐานการผลิตสามารถรองรับความต้องการสินค้าในประเทศนั้นๆ ทำให้ฟังก์ชันการส่งออกลดลง

5.2.8 การทดสอบอิทธิพลของปัจจัยดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรม (FP) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมมีค่า 0.1393 โดยทิศทางของเครื่องหมายไม่มีความสอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 99

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทยเปลี่ยนแปลงไป 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปร้อยละ 0.14 ในทิศทางตรงข้าม กล่าวคือ ถ้าดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทยเพิ่มขึ้น (ลดลง) 1 จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง (เพิ่มขึ้น) ร้อยละ 0.14

ผลการศึกษาขัดแย้งกับสมมติฐาน คือดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทยเปลี่ยนแปลงไป จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางตรงข้าม มีสาเหตุมาจากอินเดียเป็นประเทศที่มีเทคโนโลยีสูงเมื่อเทียบกับไทย ทำให้อินเดียนำเข้าเทคโนโลยีการผลิตด้วย กล่าวคือ ในช่วง 10 ปีที่ผ่านมา อุตสาหกรรมที่อินเดียมาลงทุนมากในไทยได้แก่ อุตสาหกรรมเบา และ เคมีภัณฑ์ ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่อินเดียมีศักยภาพในการผลิตสูง ทำให้อินเดียไม่ได้คำนึงถึงผลิตภาพของแรงงานไทยว่ามีคุณภาพมากน้อยเพียงใด

5.2.9 การทดสอบบิทธิพลของปัจจัยการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) ที่มีผลต่อการลงทุนโดยตรงจากอินเดียในไทย จากค่าสถิติเห็นได้ว่าสัมประสิทธิ์ของการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียนมีค่า -6.1743 โดยทิศทางของเครื่องหมายไม่มีความสอดคล้องกับสมมติฐาน แต่ค่าสัมประสิทธิ์ดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

ความหมายของค่าสัมประสิทธิ์คือ ภายหลังจากการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียน จะส่งผลให้การลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลงร้อยละ 6.17

ผลการศึกษาขัดแย้งกับสมมติฐาน คือ การมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียนส่งผลให้การลงทุนลดลงอาจเป็นเพราะการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีเอื้ออำนวยต่อการค้าและการลงทุนของประเทศสมาชิกในกลุ่มเท่านั้น ไม่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจมาลงทุนของอินเดียในไทยมากนัก หรืออาจเป็นเพราะข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียนมีการลดอัตราภาษีค่อนข้างช้า ทำให้ผลตอบแทนจากการลงทุนเห็นได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควร และต่อมาในภายหลังอินเดียได้มีการจัดตั้งกับไทยและประเทศต่างๆในอาเซียนได้แก่ BIMSTEC และ ASEAN-India free trade area เป็นต้น ซึ่งได้มีการลดหย่อนทางด้านต่าง ๆ ที่เอื้อประโยชน์ต่อการค้าและการลงทุน เช่น อัตราภาษี การเปิดเสรีด้านการค้า ทำให้กระทบต่อการตัดสินใจมาลงทุนของอินเดียในไทย ทำให้ผลที่ได้รับออกมาคลาดเคลื่อนไป รวมถึงอินเดียได้มีการทำสนธิสัญญากับประเทศต่างๆทำให้อินเดียได้รับการ จึงส่งผลให้อินเดียมีทางเลือกในประเทศต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น ทำให้อินเดียกระจายการลงทุนไปในภูมิภาคต่างๆเพิ่มมากขึ้น จึงส่งผลให้การลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง

5.3 ผลการวิเคราะห์ที่ได้จากการเก็บแบบสอบถาม

ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลจากการเก็บแบบสอบถามโดยใช้แบบสอบถามที่ทำขึ้นมาเอง โดยใช้ช่วงระยะเวลาเก็บ 2 เดือน (มี.ค.-เม.ย.2551) ได้ทั้งหมด 4 บริษัท และเนื้อหาของแบบสอบถามประกอบด้วย 2 ส่วน คือ ปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนยังต่างประเทศ (Push Factors) และปัจจัยที่ดึงดูดให้อินเดียมาลงทุนในไทย (Pull Factors)

ผลการตอบแบบสอบถามจากบริษัทอินเดียที่มาลงทุนในไทยที่มูลค่าการลงทุนมากกว่า 200 ล้านบาท โครงสร้างการจ้างงานเป็นคนไทยมากกว่าร้อยละ 80 และเป็นคนอินเดียน้อยกว่าร้อยละ 20 ส่วนปริมาณการส่งออกคิดเป็นร้อยละ 40, 70, 80 และ 94.84 ของปริมาณการส่งออก

ทั้งหมด ทำให้เห็นว่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยนั้น เน้นผลิตสินค้าเพื่อการส่งออกมากกว่าที่จะขายสินค้าภายในไทย

ผลจากการสำรวจเกี่ยวกับปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนในไทยเป็นดังนี้

มูลค่าการส่งออกของบริษัทที่ประกอบธุรกิจในอินเดีย และผลิตภาพแรงงานของอินเดีย เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศได้รับคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.75 กล่าวคือ เมื่อมูลค่าการส่งออกของอินเดียไปยังต่างประเทศสูง ทำให้อินเดียต้องการไปลงทุนในต่างประเทศเพื่อสร้างเครือข่ายการผลิตในประเทศต่างๆเพิ่มขึ้น ส่งผลให้อินเดียไปลงทุนในต่างประเทศเพิ่มขึ้น เนื่องจากการเก็บแบบสอบถามในครั้งนี้นับบริษัทที่ตอบแบบสอบถามเป็นบริษัทที่มีมูลค่าการลงทุนสูงและเน้นการผลิตเพื่อการส่งออกเป็นหลัก จึงให้ความสำคัญกับปัจจัยด้านมูลค่าการส่งออกของบริษัทที่ประกอบธุรกิจในอินเดียมากกว่าปัจจัยอื่นๆ และอีกสาเหตุหนึ่งคือผลิตภาพแรงงานของอินเดียมีระดับต่ำ ทำให้อินเดียต้องการแสวงหาประเทศที่มีผลิตภาพแรงงานสูง ส่งผลให้อินเดียไปลงทุนในประเทศที่มีผลิตภาพแรงงานที่สูงกว่า สังเกตได้จากอินเดียมาลงทุนไทยใช้แรงงานไทยมากกว่าร้อยละ 80 แต่ใช้แรงงานอินเดียน้อยกว่าร้อยละ 20 เท่านั้น รองลงมาได้แก่ อัตราการเปิดประเทศ และโครงสร้างพื้นฐานของอินเดียซึ่งมีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3.67 และ 3.5 ตามลำดับ ซึ่งอัตราการเปิดประเทศของอินเดียอยู่ในระดับที่ค่อนข้างต่ำมากเมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆ มีสาเหตุมาจากการที่อินเดียมีจำนวนประชากรมาก ทำให้ผลิตเพื่อค้าขายในประเทศเสียส่วนใหญ่ ทำให้โอกาสในการค้ากับต่างประเทศมีน้อย และปัจจัยที่มีผลต่อการผลักดันการลงทุนของอินเดียน้อยที่สุดคือ อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมของอินเดียได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3 และปัจจัยอื่นๆที่ได้รับจากการตอบแบบสอบถาม คือ การสนับสนุนจากรัฐของอินเดีย ซึ่งมีความสำคัญมาก ได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.5 สามารถสังเกตได้จากในช่วงปี 2000 ที่รัฐบาลออกนโยบายเปิดเสรีทางเศรษฐกิจแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และเปลี่ยนแปลงนโยบายในด้านต่างๆที่เกี่ยวกับการลงทุนระหว่างประเทศทำให้มูลค่าการลงทุนของอินเดียมาลงทุนมากในไทยมากขึ้นอย่างมาก

ตารางที่ 5.3 แสดงคะแนนเฉลี่ยของปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนยังต่างประเทศจากแบบสอบถาม (Push Factors)

ปัจจัย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีผล	คะแนนเฉลี่ย
1. มูลค่าการส่งออกของอินเดีย		3	1				3.75
2. อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมของอินเดีย (GDP growth)*		1	1	1			3
3. ผลิตภาพแรงงานของอินเดีย (Labor productivity)	1	1	2				3.75
4. อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย (Openness) *	1	1		1			3.67
5. จำนวนโครงสร้างพื้นฐานของอินเดีย (Infrastructure) เช่น ถนน ท่าเรือ โทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา เป็นต้น	1	1	1	1			3.5
6. ปัจจัยอื่นๆ การสนับสนุนจากรัฐ **	1	1					4.5

หมายเหตุ : กำหนดความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นคะแนนโดย กำหนดให้ มากที่สุด มาก ปานกลาง

น้อย น้อยที่สุด ไม่มีผล เป็น 5 4 3 2 1 และ 0 ตามลำดับ

* มี 1 บริษัทที่ไม่ตอบในข้อนี้

** ปัจจัยที่บริษัทคาดว่าจะมีผลต่อการผลักดันการลงทุนของอินเดียในต่างประเทศ

ที่มา : จากแบบสอบถาม และการคำนวณ

ผลจากการสำรวจเกี่ยวกับปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนของอินเดียในไทยเป็นดังนี้

อัตราการเปิดประเทศของไทยเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญที่สุดในการดึงดูดการลงทุนของอินเดียในไทยได้คะแนนเท่ากับ 4.33 กล่าวคือการทำไทยมีอัตราการเปิดประเทศที่สูงกว่าอินเดียแสดงให้เห็นถึงโอกาสในการค้าที่สูงกว่าจึงส่งผลให้บริษัทอินเดียมาลงทุนในไทย รองลงมาได้แก่การมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 ซึ่งส่งผลอย่างมากเช่นกันเห็นจากภายหลังจากได้มีการทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีอินเดีย-ไทย ตั้งแต่ปี 2004 เป็นต้นมาจำนวนโครงการที่ขออนุมัติส่งเสริมการลงทุนเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนและมูลค่าการลงทุนก็เพิ่มขึ้นอย่างมากในปี 2006 และอีกปัจจัยหนึ่งคือโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งถ้าเปรียบเทียบระหว่างปริมาณการผลิต

ไฟฟ้าต่อหัว และจำนวนโทรศัพท์ต่อหัวของอินเดียและไทย จะพบว่าทั้งปริมาณการผลิตไฟฟ้าต่อหัว และจำนวนโทรศัพท์ต่อหัวของไทยสูงกว่าอินเดียอย่างมาก ได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4.25 เช่นกัน ซึ่งทั้ง 3 ปัจจัยข้างต้นเป็นปัจจัยที่สำคัญ ซึ่งสามารถวางนโยบายที่เหมาะสม เพื่อเพิ่มระดับความสามารถในการดึงดูดนักลงทุนของอินเดียให้มาลงทุนในไทยได้อย่างมาก

ปัจจัยรองลงมาได้แก่ มูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชียและดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทย ซึ่งมีความสำคัญที่ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากันที่ทำให้นักลงทุนอินเดียตัดสินใจมาลงทุนในไทย ได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 4 ผลผลิตภาพแรงงานของไทย อัตราแลกเปลี่ยน อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย-ไทย และ ความมีเสถียรภาพทางการเมืองได้รับคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.75, 3.5, 3.5, 3.33 และ 3.25 ตามลำดับ และมูลค่าการลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศเป็นปัจจัยที่มีผลน้อยที่สุดในการดึงดูดนักลงทุนของอินเดียให้มาลงทุนในไทย ได้รับคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 3 แสดงให้เห็นว่าการที่บริษัทอินเดียจะออกมาลงทุนนั้นจะไม่ได้สนใจแนวโน้มการลงทุนที่เกิดขึ้นในประเทศแต่จะสนใจเพียงโอกาสในการทำการค้า และต้นทุนการผลิตที่ต่ำลง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 5.4 แสดงคะแนนเฉลี่ยของปัจจัยที่ดึงดูดให้อินเดียมาลงทุนในไทยจากแบบสอบถาม (Pull Factors)

ปัจจัย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีผล	คะแนนเฉลี่ย
1. การลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศ *		1	1	1			3
2. อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย (GDP growth)		2	2				3.5
3. ผลผลิตภาพแรงงานของไทย (Labor productivity)	1	1	2				3.75
4. อัตราการเปิดประเทศของไทย (Openness) *	1	2					4.33
5. ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย และไทย (GDP deflator) *		1	2				3.33
6. อัตราแลกเปลี่ยน (Exchange rate)		2	2				3.5
7. มูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย		4					4
8. ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทย (Factor productivity)	1	2	1				4
9. การมีข้อตกลงเขตการค้าเสรี (Free trade area)	1	3					4.25
10. โครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ของไทย เช่น ถนน ท่าเรือ โทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา เป็นต้น	1	3					4.25
11. ความมีเสถียรภาพทางการเมือง		1	3				3.25

หมายเหตุ : กำหนดความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นคะแนนโดย กำหนดให้ มากที่สุด มาก ปานกลาง

น้อย น้อยที่สุด ไม่มีผล เป็น 5 4 3 2 1 และ 0 ตามลำดับ

* มี 1 บริษัทที่ไม่ตอบในข้อนี้

ที่มา : จากแบบสอบถาม และการคำนวณ

5.4 ความสอดคล้องระหว่างผลการศึกษาจากการใช้แบบจำลองและผลการศึกษาจากการใช้แบบสอบถาม

ตารางที่ 5.5 แสดงการเปรียบเทียบผลการศึกษาจากการใช้แบบจำลองและการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยจากการใช้แบบสอบถาม

	ปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนของ อินเดีย (Push Factors)	ปัจจัยที่ดึงดูดให้เกิดการลงทุนของอินเดียในไทย (Pull Factors)
ผลการ วิเคราะห์จาก แบบจำลอง	มูลค่าการส่งออกของบริษัทอินเดีย , อัตราการเปิดประเทศ	อัตราการเปิดประเทศ, การมีเขตการค้าเสรี อาเซียน, การลงทุนโดยตรงของอินเดียไป ต่างประเทศ ,ราคาโดยเปรียบเทียบ, ผลิตภาพ แรงงาน, อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวม ในประเทศ, ดัชนีผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม
ผลการ วิเคราะห์จาก แบบสอบถาม	การสนับสนุนจากรัฐ(4.5), มูลค่าการ ส่งออกของบริษัทอินเดีย(3.75), ผลิต ภาพแรงงานอินเดีย(3.75), อัตราการเปิด ประเทศ(3.67), โครงสร้างพื้นฐาน(3.5), อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวม ในประเทศ(3)	อัตราการเปิดประเทศ(4.33), การมีเขตการค้าเสรี อาเซียน(4.25) ,โครงสร้างพื้นฐาน(4.25), ดัชนี ผลิตภาพแรงงานอุตสาหกรรม(4) ,มูลค่าการ ส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย(4), ผลิตภาพ แรงงาน(3.75), อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์ มวลรวมในประเทศ (3.5), ราคาโดยเปรียบเทียบ (3.33), อัตราแลกเปลี่ยน(3.33), ความมี เสถียรภาพทางการเมือง(3.25) , การลงทุน โดยตรงของอินเดียไปต่างประเทศ(3)

การวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดการลงทุนของอินเดียโดยตรงในไทยพบว่า ผลที่ได้จากการวิเคราะห์จากแบบจำลองและการวิเคราะห์จากแบบสอบถามมีลักษณะสอดคล้องกันคือ ปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนของอินเดีย ได้แก่ มูลค่าการส่งออกของบริษัทอินเดีย อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย และปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนของอินเดียโดยตรงในไทย ได้แก่ อัตราการเปิดประเทศของไทยซึ่งมีความสำคัญมากที่สุด รองลงมาคือการมีเขตการค้าเสรีอาเซียน ซึ่งทั้ง 2 ปัจจัยนี้เป็นปัจจัยที่สามารถออกนโยบายเพื่อเพิ่มความสามารถในการดึงดูดการลงทุนของอินเดียได้

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์จากแบบจำลองและการวิเคราะห์จากแบบสอบถามมีลักษณะแตกต่างกันคือ การวิเคราะห์จากแบบสอบถามพบว่าอัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมของ

อินเดีย และผลิตภาพแรงงานอินเดีย มีผลต่อการผลักดันให้เกิดการลงทุนของอินเดียในต่างประเทศ แต่การวิเคราะห์จากแบบจำลองพบว่าไม่มีผลต่อการผลักดันให้เกิดการลงทุนของอินเดียในต่างประเทศ และการวิเคราะห์จากแบบสอบถามพบว่า อัตราแลกเปลี่ยน มูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย และความมีเสถียรภาพทางการเมืองมีผลต่อการดึงดูดการลงทุนของอินเดียโดยตรงในไทย แต่การวิเคราะห์จากแบบจำลองพบว่าไม่มีผลต่อการดึงดูดการลงทุนของอินเดียโดยตรงในไทย

ผลการวิเคราะห์ของทั้ง 2 วิธีแตกต่างกันเนื่องจากการเก็บแบบสอบถามนั้นมีจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับจำนวนบริษัทที่ใช้วิเคราะห์ในแบบจำลอง ซึ่งเกิดจากสาเหตุดังนี้

- ส่วนของปัจจัยที่ผลักดันการลงทุนของอินเดีย เช่น ผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม ปัจจัยด้านอัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมของอินเดีย และผลิตภาพแรงงานอินเดียมีผลในการผลักดันการลงทุนเนื่องจากบริษัทที่ไปเก็บแบบสอบถามมานั้น เป็นการเก็บแบบสอบถามจากบริษัทที่ทำการลงทุนในหมวดของอุตสาหกรรมเบาและเคมีภัณฑ์ ซึ่งไม่ได้ครอบคลุมถึงในทุกๆอุตสาหกรรมที่อินเดียลงทุน จึงทำให้ผลที่ออกมามีลักษณะขัดแย้งกัน และการลงทุนในบางบริษัทต้องการจะออกมาลงทุนในต่างประเทศอยู่แล้วโดยไม่ได้คำนึงถึงปัจจัยอื่นๆมากนัก จึงไม่ได้สนใจในอัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมของอินเดียว่าจะมีแนวโน้มไปในทิศทางใด
- ส่วนของปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนของอินเดียในไทย เช่น ผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถาม ปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยน และมูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย มีผลในการดึงดูดการลงทุนเนื่องจากบริษัทที่ไปเก็บแบบสอบถามมานั้น เป็นบริษัทขนาดใหญ่ที่มีมูลค่าการส่งออกสูง อัตราแลกเปลี่ยนจึงมีผลกระทบต่อบริษัทอย่างมาก แต่กลับไม่มีผลในการวิเคราะห์โดยใช้แบบจำลอง ส่วนปัจจัยอื่นๆ พบว่าบริษัทของอินเดียบางบริษัทมีเป้าหมายที่จะมาลงทุนในไทยโดยเฉพาะ โดยไม่ได้คำนึงถึงปัจจัยอื่นๆมากนักทำให้ผลที่ได้รับคลาดเคลื่อนไป

และยังมีปัจจัยอื่น ๆ นอกเหนือจากในแบบจำลองที่คาดว่าจะมีผลผลักดันการลงทุนของอินเดียคือ โครงสร้างพื้นฐานของอินเดีย และมีผลดึงดูดการลงทุนของอินเดียในไทยคือ โครงสร้างพื้นฐานของไทย การสนับสนุนจากรัฐของอินเดีย

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ และแนวทางการวิจัยในอนาคต

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment: FDI) มีความสำคัญอย่างมากต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศผู้รับทุน ซึ่งก่อให้เกิดผลดีหลายประการแก่ประเทศผู้รับทุน เช่น ทำให้รายได้ของคนในประเทศสูงขึ้น เพิ่มการจ้างงาน ช่วยถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิต แต่ก็อาจก่อให้เกิดผลเสียได้ด้วยเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นการทำให้เกิดปัญหามลภาวะ การชักนำระบบเศรษฐกิจโดยชาวต่างชาติ หรือต้องพึ่งพาต่างประเทศมากขึ้น สำหรับการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทยพบว่า หลังจากที่ได้มีการจัดตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board Of Investment: BOI) ขึ้นในปี 1959 ไทยมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศอย่างจริงจัง ทำให้การลงทุนจากต่างประเทศมากขึ้น

อินเดียเป็นประเทศที่มีขนาดพื้นที่ใหญ่เป็นอันดับ 7 ของโลก มีประชากรมากเป็นอันดับสองของโลกรองจากประเทศจีน มีผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ มูลค่าการนำเข้าและส่งออกที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวมถึงอัตราการเปิดประเทศที่เพิ่มขึ้นแต่ยังคงอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ ส่วนทางด้านการลงทุน จะพบว่าในช่วงก่อนปี 2000 มีมูลค่าการลงทุนค่อนข้างน้อย แต่ภายหลังจากปี 2000 อินเดียได้มีการออกนโยบายต่างๆ เพื่อส่งเสริมการลงทุนทั้งทางด้านดึงดูดผู้ลงทุนจากต่างประเทศ และผลักดันให้นักลงทุนอินเดียนั้นออกไปลงทุนในประเทศอื่นๆ และในช่วงที่ผ่านมาได้มีการจัดตั้ง BIMSTEC และเขตการค้าเสรีอาเซียน-อินเดีย ต่อมาในปัจจุบันก็ได้มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย และได้มีการเริ่มปรับใช้แล้วบางส่วน ส่งผลให้ปริมาณการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของอินเดียเพิ่มขึ้นอย่างมาก ถึงแม้ว่ามูลค่าการลงทุนนั้นจะมีไม่มากนัก เพราะส่วนใหญ่เป็นโครงการขนาดกลางและขนาดเล็ก

การวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนที่ 1 เป็นส่วนของการวิเคราะห์เชิงปริมาณนั้นแบบจำลองแบ่งออกเป็น 2 แบบจำลอง ได้แก่ แบบจำลองที่ 4.1 ปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนในต่างประเทศ เพื่อวิเคราะห์ว่าปัจจัยผลักดันปัจจัยใดมีผลทำให้เกิดการลงทุนโดยตรงไปยังต่างประเทศ แบบจำลองที่ 4.2 ปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนของอินเดียในไทย เพื่อวิเคราะห์ว่าปัจจัยดึงดูดปัจจัยใดมีผลทำให้นักลงทุนอินเดียมาลงทุนโดยตรงในไทย ซึ่งประมาณการโดยใช้วิธีกำลังสองน้อยสุด (Ordinary Least Square :OLS) ส่วนที่ 2 เป็นส่วนของการวิเคราะห์ผลจาก

แบบสอบถามจะทำในลักษณะการให้คะแนนปัจจัยแต่ละด้านในรูปของ Scale จากมากที่สุดไปน้อยที่สุด ตามข้อคิดเห็นที่ได้จากผู้ประกอบการ และจัดทำเป็นน้ำหนักเฉลี่ย เพื่อนำไปวิเคราะห์ โดยการเปรียบเทียบแต่ละปัจจัยว่าปัจจัยใดเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลต่อการลงทุนของอินเดียในไทย

6.1 สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ถึงปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย ผลการศึกษาที่พบเป็นดังนี้

1. ผลการวิจัยที่ได้จากการแบบจำลอง

ปัจจัยผลักดันการลงทุนโดยตรงของอินเดียไปยังต่างประเทศ (Push Factors) ได้แก่ มูลค่าการส่งออกจากอินเดียไปยังทั่วโลกมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือ เมื่อบริษัทอินเดียมีปริมาณการส่งออกสูง ทำให้บริษัทอินเดียมาลงทุนในไทยโดยมีวัตถุประสงค์หลัก 2 ประการคือ การลงทุนเพื่อขายสินค้าในไทย และการลงทุนเพื่อขยายฐานการผลิตมาใช้ไทยเป็นเครือข่ายการผลิตในการกระจายสินค้าในเขตอาเซียน และอัตราการเปิดประเทศของอินเดียมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกันกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือ เมื่ออัตราการเปิดประเทศของอินเดียต่ำ แสดงถึงอุปสรรคทางการค้ากับต่างประเทศจะมีมาก จะส่งผลให้นักลงทุนอินเดียเลือกที่จะไปลงทุนในประเทศที่มีอุปสรรคทางการค้าน้อย ทำให้การลงทุนโดยตรงในต่างประเทศของอินเดียเพิ่มขึ้น ส่วนปัจจัยผลักดันอื่นๆ ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศของอินเดีย และดัชนีผลิตภาพแรงงานของอินเดียไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ปัจจัยดึงดูดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย (Pull Factors) ได้แก่ อัตราการเปิดประเทศของไทยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือเมื่ออัตราการเปิดประเทศของไทยสูง แสดงถึงการลงทุนในไทยนั้นมีโอกาสในการค้ากับต่างประเทศสูง ทำให้นักลงทุนอินเดียสนใจที่จะมาลงทุนไทยเพิ่มมากขึ้น ดัชนีผลิตภาพแรงงานของไทย มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99

กล่าวคือเมื่อแรงงานไทยมีความสามารถในการผลิตมากขึ้น จะทำให้ต้นทุนต่อหน่วยในการผลิตสินค้าจะลดลง ทำให้ได้รับกำไรมากขึ้น นักลงทุนอินเดียจึงหันมาลงทุนในไทยมากขึ้น ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทย มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 กล่าวคือเมื่อดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทยลดลง จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น เนื่องจากอุตสาหกรรมที่อินเดียมาลงทุน เป็นอุตสาหกรรมที่อินเดียมีศักยภาพในการผลิตสูง จึงมีการนำเทคโนโลยีในการผลิตมาด้วย เพราะฉะนั้นการลงทุนของอินเดียในไทยจึงไม่ได้คำนึงถึงดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมมากนัก ผลที่ได้จึงมีลักษณะผิดไปจากความเป็นจริง

มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียไปต่างประเทศ มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือเมื่อมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียไปต่างประเทศลดลง จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่าไทยเป็นทางเลือกทางหนึ่งในการลงทุนของอินเดีย อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือเมื่ออัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทยลดลง จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น ตัวแปรหุ่นของการมีข้อตกลงเขตการค้าเสรีอาเซียนมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 กล่าวคือเมื่อมีข้อตกลงการค้าเสรีอาเซียน จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยลดลง เป็นผลมาจากการค้าเสรีอาเซียนมีการลดอัตราภาษีอย่างซ้ำๆ ทำให้มูลค่าการลงทุนเปลี่ยนแปลงไปเพียงเล็กน้อย ผลที่ได้ออกมา นั้นจึงไม่ชัดเจนเท่าที่ควร

ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย และไทย มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับมูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 90 กล่าวคือเมื่อระดับราคาของอินเดียเพิ่มขึ้นมากกว่าการเพิ่มขึ้นของไทย ทำให้ต้นทุนรวมของอินเดียนั้นสูงกว่าต้นทุนรวมจากการผลิตในไทย แสดงให้เห็นว่าไทยมีความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกมากกว่าอินเดีย จะส่งผลให้มูลค่าการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทยเพิ่มขึ้น

ส่วนปัจจัยต่างๆที่ดึงดูดอื่นๆ ได้แก่ การลงทุนโดยตรงของอินเดียไปยังทั่วโลก อัตราแลกเปลี่ยน มูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมเคมีภัณฑ์ในไทย ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ผลการวิจัยที่ได้จากการวิเคราะห์จากการเก็บแบบสอบถาม

ผลิตภาพแรงงานเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในต่างประเทศ สังเกตได้จากการที่อินเดียเข้ามาลงทุนในไทยจะใช้แรงงานไทยสนับสนุนการผลิตเป็นหลัก รองลงมาได้แก่ มูลค่าการส่งออกของอินเดีย อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย เป็นตัวแปรที่ผลมากเนื่องจากบริษัทที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีลักษณะเน้นการผลิตเพื่อการส่งออก จึงให้ความสำคัญกับปัจจัยดังกล่าวมาก ส่วนอีกปัจจัยหนึ่งคือโครงสร้างพื้นฐานของอินเดียที่มีความสำคัญบ่งหย่อนไปกว่ากัน สำหรับปัจจัยที่มีผลต่อการผลักดันการลงทุนของอินเดียค่อนข้างน้อยคือ อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมของอินเดีย และปัจจัยอื่นๆที่สำคัญ ได้แก่ การสนับสนุนจากรัฐของอินเดีย

อัตราการเปิดประเทศ เป็นปัจจัยที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย รองลงมาได้แก่ การมีเขตการค้าเสรี สังเกตได้ว่า 2 ปัจจัยแรกเป็นปัจจัยที่ให้ความสำคัญกับการค้าระหว่างประเทศอย่างมาก เนื่องจากการเก็บแบบสอบถามบริษัทที่เน้นไปที่บริษัทที่มีมูลค่าการลงทุนสูง และพบว่าบริษัทที่มีมูลค่าการลงทุนสูงส่วนใหญ่จะเน้นผลิตเพื่อส่งออกไปยังตลาดต่างประเทศ ทำให้ต้องคำนึงถึงผลทางด้านการค้ามากกว่าปัจจัยด้านอื่นๆ และยังมีปัจจัยอื่นๆ ได้แก่ ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทย และโครงสร้างพื้นฐานของไทย ผลิตภาพแรงงานของไทย อัตราแลกเปลี่ยน และมูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดีย-ไทย และความมีเสถียรภาพทางการเมือง

3. ความสอดคล้องของผลการวิเคราะห์ข้อมูลวิธีแบบจำลอง และวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้แบบสอบถาม

การวิเคราะห์ปัจจัยกำหนดการลงทุนของอินเดียโดยตรงในไทยพบว่า ผลที่ได้จากการวิเคราะห์จากแบบจำลองและการวิเคราะห์จากแบบสอบถามมีลักษณะเหมือนกันคือ ปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการลงทุนของอินเดียที่มีความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ มูลค่าการส่งออกของบริษัทอินเดีย รองลงมาคือ อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย และปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนของอินเดียโดยตรงในไทยที่มีความสำคัญมากที่สุด ได้แก่ อัตราการเปิดประเทศ เขตการค้าเสรีอาเซียน ทำให้เห็นว่าการลงทุนส่วนใหญ่เป็นการลงทุนเพื่อส่งออกสินค้าไปขายในต่างประเทศ โดยใช้ไทยเป็นศูนย์กลางในการผลิต และยังมีปัจจัยอื่น ๆ นอกเหนือจากในแบบจำลองที่คาดว่าจะมีผลได้แก่ โครงสร้างพื้นฐานของอินเดีย โครงสร้างพื้นฐานของไทย การสนับสนุนจากรัฐของอินเดีย

6.2 ข้อเสนอแนะด้านนโยบาย

การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในไทยมีปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดอยู่หลายตัวต่างมีความสำคัญในการกำหนดการลงทุนของแต่ละประเทศก็แตกต่างกันออกไป แต่ปัจจัยเหล่านี้ก็มีปัจจัยหลักๆ ที่แต่ละประเทศต้องพิจารณาประกอบการตัดสินใจนั้นมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน เช่น ค่าจ้างแรงงาน สาธารณูปโภค การสนับสนุนจากรัฐบาลที่ให้กับนักลงทุนต่างชาติ เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันสภาพทางเศรษฐกิจของประเทศได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทำให้ปัจจัยบางอย่างที่ประเทศเคยมีความได้เปรียบอยู่ กลับต้องสูญเสียความได้เปรียบนั้นไป เช่น ค่าจ้างแรงงานเมื่อก่อนมีราคาถูก แต่ในปัจจุบัน ค่าครองชีพสูงขึ้นส่งผลให้ค่าจ้างสูงขึ้นด้วย รวมทั้งบางประเทศเริ่มมีการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เช่น จีน อินเดีย และอินโดนีเซีย เป็นต้น ทำให้ไทยต้องสร้างความสามารถในด้านอื่นๆ มาทดแทน เช่น ปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานต่างๆ ให้มีความพร้อมสามารถรองรับการลงทุนที่จะเกิดขึ้น รวมทั้งเพิ่มแรงจูงใจในการลงทุนให้นักลงทุนต่างชาติ การพัฒนาคุณภาพของแรงงานเพื่อให้แรงงานพัฒนาทักษะให้เหมาะสมกับลักษณะของอุตสาหกรรมแบบใหม่ๆ ที่ไม่ต้องเน้นการใช้แรงงานที่เข้มข้นมากนัก

ไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจอย่างมาก แต่การพัฒนาโดยตัวเราเองก็คงเป็นไปได้ยากในโลกปัจจุบัน จึงจำเป็นต้องดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศเพื่อช่วยในด้านของ เทคโนโลยี และการจัดการ เพื่อให้เกิดการพัฒนาเศรษฐกิจที่

รวดเร็วยิ่งขึ้น จากผลการศึกษาที่ได้รับพบว่า ประการแรก อัตราการเปิดประเทศเป็นตัวแปรที่ส่งผลมากที่สุดต่อการตัดสินใจมาลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย โดยอัตราการเปิดประเทศจะขึ้นอยู่กับมูลค่าการนำเข้า มูลค่าการส่งออก และผลิตภัณฑ์มวลรวมประชาชาติ การที่จะทำให้อัตราการเปิดประเทศเพิ่มขึ้นนั้น ทำได้โดยเพิ่มมูลค่าการนำเข้า และมูลค่าการส่งออก และประการที่สอง คือการจัดตั้งเขตการค้าเสรี เพราะฉะนั้นจึงควรจะสนับสนุนนโยบายทางด้านการค้าและการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งเขตการค้าเสรีไทย-อินเดีย รวมถึงปรับปรุงสิทธิประโยชน์ทั้งทางด้านภาษีและมีใช้ภาษีของไทยเพราะในปัจจุบันสิทธิประโยชน์ด้านภาษีและมีใช้ภาษีของไทยไม่แตกต่างกันมากนัก กับประเทศใกล้เคียง ถ้าสามารถปรับปรุงให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีและมีใช้ภาษีของไทยดึงดูดการลงทุนได้มากขึ้น จะทำให้มูลค่าการค้า และการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นด้วย

6.3 แนวทางการศึกษาในอนาคต

การศึกษาในครั้งนี้ได้ใช้วิธีทางวิชาการคล้ายคลึงกับงานที่ผ่านมา โดยพยายามปรับให้สมบูรณ์ขึ้น แต่ยังไม่สามารถหาได้ครบ เช่นปัจจัยทางด้านโครงสร้างพื้นฐานในอินเดีย เนื่องจากข้อมูลที่หาได้นั้น มีในระยะหลังๆเท่านั้น และยังมีตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์ที่สะท้อนถึงปัจจัยด้านสภาพเศรษฐกิจ หรือด้านต่างๆได้ไม่ชัดเจนเท่าที่ควรเลยส่งผลให้ผลที่ได้รับออกมาคลาดเคลื่อน และจากการเก็บแบบสอบถามทำให้พบว่า มีปัจจัยอีกหลายปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย เช่น นโยบายของอินเดียที่ผลักดันการลงทุนของอินเดีย และนโยบายของไทยที่ดึงดูดการลงทุนในไทย แต่ไม่ได้นำมาวิเคราะห์ในแบบจำลอง รวมถึงลักษณะการลงทุนของอินเดียในไทยมีมูลค่าการลงทุนไม่แน่นอน เช่น ในปี 2002 มีการลงทุนไม่ถึง 1 ร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐฯ แต่ในปี 2007 มีมูลค่าการลงทุนมากกว่า 7 พันล้านดอลลาร์สหรัฐฯ แตกต่างกับประเทศที่พัฒนาแล้ว เช่น ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา ที่มีการลงทุนอย่างต่อเนื่อง จึงควรจะเปลี่ยนลักษณะของข้อมูลโดยใช้ข้อมูลเป็น Cross Sectional Data โดยนำข้อมูลจากประเทศอื่นๆ เช่น จีน ซึ่งเป็นประเทศที่มีขนาดใหญ่ มีลักษณะทางด้านประชากร และด้านต่างๆที่มีลักษณะใกล้เคียงกันมาใช้ในการวิเคราะห์ เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลได้ชัดเจนมากขึ้น รวมถึงการเพิ่มจำนวนการเก็บแบบสอบถามและเน้นไปที่อุตสาหกรรมที่มีแนวโน้มการลงทุนเพิ่มขึ้น และการศึกษาในครั้งนี้เป็นการศึกษาที่เน้นในระดับมหภาค (Macroeconomics) ควรจะมีการศึกษาในระดับจุลภาค (Microeconomics) เพื่อจะทำให้ทราบถึงสาเหตุต่างๆที่มีผลต่อการลงทุนทางตรงของอินเดียในไทยเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้ได้ผลการวิเคราะห์ที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

การปรับมาตรการส่งเสริมการลงทุน [Online]. สำนักพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ [ผู้เผยแพร่], 2006. แหล่งที่มา: <http://www.nesdb.go.th/> [28 กุมภาพันธ์ 2551]

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. โครงการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมรองรับผลกระทบการเจรจาความตกลงการค้าทวิภาคี : กรณีประเทศอินเดีย .พฤษภาคม 2548
ฐิติวรรณ ศรีเจริญ .ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนของไทยในจีน .วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

บทวิเคราะห์สถานการณ์การค้าการลงทุนของอินเดีย [Online]. สำนักยุทธศาสตร์การพาณิชย์ [ผู้เผยแพร่], 2007. แหล่งที่มา:
http://otp.moc.go.th/index_data.php?page=content&content_type=3&nodeID=533&contentID=5587&showcontent=2 [26 กุมภาพันธ์ 2551]

พงษ์ศักดิ์ เลาสวัสดิ์ชัยกุล .ปัจจัยกำหนดและอุปสรรคขัดขวางการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในอุตสาหกรรมสิ่งทอของไทย: กรณีศึกษา อุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์ อุตสาหกรรมทอผ้า และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม .วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

ภัทรา อุดมจิตพิทยา .การศึกษาปัจจัยที่กำหนดการค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกันระหว่างประเทศไทยและอินเดีย .วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

มานะ เลิศสกุลบรรลือ .ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย .
วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

รัตนา สายคณิต .เศรษฐศาสตร์การลงทุนทางตรงระหว่างประเทศ .กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,2530.

รัตนา สายคณิต และพุทธกาล รัชธร .เศรษฐศาสตร์การจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ .กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549 .

วิรัช ธเนศวร .เศรษฐกิจระหว่างประเทศ .กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง ,2532.

- เสาวรินทร์ สายรังษี .การลงทุนทางตรงในต่างประเทศของบริษัทไทย .วิทยานิพนธ์ปริญญา
เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.
- อภิรัฐ ตั้งกระจ่าง ,ธุรกิจระหว่างประเทศ(International business) ,กรุงเทพฯ: ธนรัชการพิมพ์ ,
2543.
- อเนก เขียวถาวร .เศรษฐศาสตร์มหภาค 1. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง ,2539.

ภาษาอังกฤษ

- Asia Regional Integration Center Tracking Asian Integration[Online]. Asian Development
Bank:2006. Available from:
<http://www.aric.adb.org/FTAbCountryAll.php>[2007, May 1]
- Ariff, M. Outward foreign direct investment: The Malaysian Experience. Malaysian
Institute of Economic Research (2007)
- Biswas, R. Determinants of Foreign Direct Investment. Review of Development
Economics 6 (2002): 492-504.
- Buckley, P.J. et al. "Host Country Determinants of Chinese Outward Foreign Direct
Investment". Centre for International Business University of Leeds(CIBUL),
2006.
- Chakrabarti, A. The Determinants of Foreign Direct Investment : Sensitivity Analyses of
Cross-Country Regressions. Kyklos International Review for Social Sciences 54
(2001): 89-114.
- Chantasawat, B. et al. Foreign Direct Investment in China and East Asia. The Third
Annual Conference on China Economic Policy Reform October 14-16, 2004: 1-
35.
- Datt, G. and Dean Jolliffe. Determinants of Poverty in Egypt: 1997. Washington, D.C. :
International Food Policy Research Institute (IFPRI), 1999.
- IndiaPRwire. [Online]. India PRwire. Available from: <http://www.indiaprwire.com>[2007,
April 1]

- India's outward FDI: a giant awakening? [Online]. 2004. Available from:
<http://www.unctad.org/Templates/webflyer.asp?docid=5576&intlItemID=2807&lang=1> [2007, March 5]
- Kant, S. Spatial Implications of India's New Economic Policy. Tijdschrift voor Economische en Sociale Geografie 90 (1999): 80-96.
- Kindleberger, C.P. ,American Business Aboard: Six Lecture on Direct Investment ,(New Haven: Yale University Press ,1966 ,p. 1-2.
- Kumar, N. Liberalization, Foreign Direct Investment Flows and Economic Development:The Indian Experience in the 1990s. Research and Information system for the Non-Aligned and Other Developing Countries (December 2003)
- Mao, H. and Che, L.S. Quantitative and Dynamic Analysis of the OLI Variables Determining FDI in China. Review of Urban & Regional Development Studies 13 (July 2001): 163-172.
- Martin, R. Price, wages and poverty in rural India: what lessons do the time series data hold for policy. Food Policy 25 (2000) : 351-364.
- Mehta, R. and Narayanan, S. India's Regional Trading Arrangements. Research and Information System 114 (2006): 1-35.
- Naidu, G.V.C. Whither the Look East Policy: India and Southeast Asia. Strategic Analysis 28(April-Jun 2004): 331-346.
- Nayyar, D. The Internationalization of Firms From India: Investment, Mergers and Acquisitions. Oxford Development Studies 36 (March 2008):111 – 131
- Pradhan, J.P. Outward Foreign Direct Investment from India: Recent Trends and Patterns. Gujarat Institute of Development Research Working Paper, No. 153, 2005.
- Pradhan, J.P. , The Determinants of Outward Foreign Direct Investment: A Firm-level Analysis of Indian Manufacturing. Oxford Development Studies 32 (December 2004) : 619-639.
- Sen, R. et al. ASEAN-India Economic Relations: Current Status and Future Prospects. Research and Information system for the Non-Aligned and Other Developing Countries (May 2004)

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางผลการวิเคราะห์ปัจจัยผลักดันการลงทุนของอินเดียไปยังต่างประเทศ

Dependent Variable: LOG(WIOUT)

Method: Least Squares

Sample: 1 21

Included observations: 19

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-59.57156	13.02179	-4.574760	0.0004
LOG(WIEX)	6.566535	1.466857	4.476602	0.0005*
IGGDP	0.095661	0.177724	0.538258	0.5989
ILPRO	-0.025682	0.027007	-0.950952	0.3578
IOPEN	-24.13975	10.52926	-2.292636	0.0379**
R-squared	0.824398	Mean dependent var		4.363051
Adjusted R-squared	0.774226	S.D. dependent var		2.578694
S.E. of regression	1.225284	Akaike info criterion		3.465156
Sum squared resid	21.01848	Schwarz criterion		3.713693
Log likelihood	-27.91898	F-statistic		16.43145
Durbin-Watson stat	2.592272	Prob(F-statistic)		0.000035

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางผลการวิเคราะห์ปัจจัยดึงดูดการลงทุนของอินเดียในไทย

Dependent Variable: LOG(IOUT)

Method: Least Squares

Sample (adjusted): 4 21

Included observations: 17 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-20.66352	10.03067	-2.060034	0.0784
LOG(WIOUT)	-0.556866	0.225468	-2.469824	0.0428**
GGDP	-0.222427	0.089888	-2.474494	0.0426**
LPRO	0.477627	0.110682	4.315326	0.0035*
OPEN	31.35838	7.828251	4.005796	0.0052*
PRICE(-1)	0.529286	0.258874	2.044567	0.0802***
NER	-3.117238	3.676336	-0.847920	0.4245
LOG(AEX)	-2.351790	1.915953	-1.227478	0.2593
AFTA	-6.174331	1.908952	-3.234409	0.0144**
FP	-0.139323	0.035697	-3.902949	0.0059*
R-squared	0.793917	Mean dependent var		7.862853
Adjusted R-squared	0.528952	S.D. dependent var		1.412471
S.E. of regression	0.969420	Akaike info criterion		3.064929
Sum squared resid	6.578423	Schwarz criterion		3.555055
Log likelihood	-16.05190	F-statistic		2.996316
Durbin-Watson stat	2.853667	Prob(F-statistic)		0.080986

ภาคผนวก ข

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยกำหนดการลงทุนโดยตรงของอินเดียในไทย

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อประกอบการทำวิจัยในระดับปริญญาโท ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
2. แบบสอบถามชุดนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยกำหนดการลงทุนของอินเดียในไทย ผู้วิจัยจึงใคร่ขอความร่วมมือจากทุก ๆ ท่านในการตอบแบบสอบถามดังกล่าวนี้ ตามความจริง โดยคำตอบจะถูกเก็บไว้เป็นความลับ ผลการวิจัยก็จะเสนอในภาพรวม ซึ่งจะไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น โดยผู้ตอบจะมีสิทธิที่จะตอบหรือไม่ตอบคำถามข้อใดก็ได้
3. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 : ปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกมาลงทุนยังต่างประเทศ (Push Factors)

ส่วนที่ 3 : ปัจจัยที่ดึงดูดให้อินเดียมาลงทุนในไทย (Pull Factors)

ส่วนที่ 4 : คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board Of Investment : BOI)

ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อบริษัท/กิจการ _____

2. ปีที่เปิดดำเนินกิจการ _____

3. จำนวนทุนจดทะเบียน _____ ล้านบาท

4. สัดส่วนการถือหุ้นในปัจจุบัน

อินเดีย _____%

ไทย _____%

ประเทศอื่นๆ _____

(เช่น ญี่ปุ่น 20% ,สหรัฐอเมริกา 20%)

5. จำนวนแรงงานในปัจจุบัน _____คน

อินเดีย _____คน

ไทย _____คน

ประเทศอื่นๆ _____

6. ตลาดของกิจการ

6.1 ตลาดในประเทศ _____ %

6.2 ตลาดต่างประเทศ (Export) _____ %

ตลาดที่สำคัญคือ _____

ส่วนที่ 2 : ปัจจัยที่ผลักดันให้อินเดียออกการลงทุนยังต่างประเทศ (Push Factors)

ความคิดเห็นของท่าน ท่านคิดว่าปัจจัยต่างๆข้างล่างนี้มีความสำคัญมากน้อยเพียงใดในการผลักดันการลงทุนของอินเดียไปยังต่างประเทศ

(กรุณาใส่เครื่องหมาย ลงในช่องตามความคิดเห็นของท่าน)

ปัจจัย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีผล
7.มูลค่าการส่งออกของอินเดีย						
8.อัตราการเจริญเติบโตผลิตภัณฑ์มวลรวมของอินเดีย (GDP growth)						
9.ผลิตภาพแรงงานของอินเดีย (labor productivity)						
10.อัตราการเปิดประเทศของอินเดีย (openness)						
11.จำนวนโครงสร้างพื้นฐานของอินเดีย (Infrastructure) เช่น ถนน ท่าเรือ โทรศัพท ไฟฟ้า ประปา เป็นต้น						
12. ปัจจัยอื่นๆ (ถ้ามีโปรดระบุ)						

ส่วนที่ 3 : ปัจจัยที่ดึงดูดให้อินเดียมาลงทุนในไทย (Pull Factors)

ความคิดเห็นของท่าน ท่านคิดว่าปัจจัยต่างๆข้างล่างนี้มีความสำคัญมากน้อยเพียงใดใน การดึงดูดการลงทุนจากอินเดียในไทย

(กรุณาใส่เครื่องหมาย ลงในช่องตามความคิดเห็นของท่าน)

ปัจจัย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	ไม่มีผล
13.การลงทุนโดยตรงจากอินเดียไปต่างประเทศ						
14.อัตราการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในไทย(GDP growth)						
15.ผลิตภาพแรงงานของไทย (Labor productivity)						
16.อัตราการเปิดประเทศของไทย(openness)						
17.ระดับราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างอินเดียและไทย (GDP deflator)						
18.อัตราแลกเปลี่ยน(exchange rate)						
19.มูลค่าการส่งออกของไทยไปยังภูมิภาคเอเชีย						
20.ดัชนีผลผลิตภาคอุตสาหกรรมในไทย (Factor productivity)						
21.การมีข้อตกลงเขตการค้าเสรี (free trade area)						
22.โครงสร้างพื้นฐาน(Infrastructure) ของไทยเช่น ถนน ท่าเรือโทรศัพท์ ไฟฟ้า ประปา เป็นต้น						
23.ความมีเสถียรภาพทางการเมือง						
24. ปัจจัยอื่นๆ (ถ้ามีโปรดระบุ)						

ส่วนที่ 4 : คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board Of Investment : BOI)

25. ท่านคิดว่าคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board Of Investment : BOI) มีผลต่อการตัดสินใจของท่านมาลงทุนในไทยหรือไม่ อย่างไร.....

.....

.....

.....

26. ท่านคิดว่านโยบายดึงดูดการลงทุนของไทย เมื่อเทียบกับประเทศอื่นๆในภูมิภาคอาเซียน นโยบายดึงดูดการลงทุนของไทยมีความดึงดูดมากกว่าหรือน้อยกว่า เพราะเหตุใด.....

.....

.....

.....

27. ท่านคิดว่าคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (Board Of Investment : BOI) ควรจะเพิ่มนโยบายสนับสนุนในด้านใดเพิ่มเติมจากในปัจจุบันหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในความร่วมมือนี้อตอบแบบสอบถาม

วิชนาด ตั้งเรื่อนรัตน์
ผู้วิจัย

Questionnaire for Determinants of Indian Foreign Direct Investment in Thailand

This questionnaire is a part of research for thesis of Economics' Master degree.
The information will be kept in strongly confidential

Section 1 : General information

1. Company name _____
2. Year of establishment _____
3. Registered capital _____ Million Baht
4. Proportion of ownership (share distribution)
 - India _____ %
 - Thai _____ %
 - Foreign _____ %
 (i.e. Japan 20% ,USA 20%)
5. Total number employees _____
 - India _____
 - Thai _____
 - Foreign _____
6. Market of your company
 - 6.1 Local _____ %
 - 6.2 Foreign (export) _____ %
 The important market is/are _____

Section 2 : Incentive factors for Indian Foreign Direct Investment (Push factors)

From the list below please indicate the degree of importance of factors that motivate foreign investor to invest

A : very important ,B : important ,C : normal ,D : less ,E : the least ,F : none

Please mark in all applicable blanks

FACTORS	A	B	C	D	E	F
7. Value of India's Export						
8. Gross Domestic Product growth in India						
9. Labor productivity in India						
10. Openness in India						
11. Infrastructure in India						
12. Other Factors						

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Section 3 : Incentive factors for Indian Foreign Direct Investment in Thailand**(Pull factors)**

From the list below please indicate the degree of importance of factors that motivate foreign investor to invest in Thailand

A : very important ,B : important ,C : normal ,D : less ,E : the least ,F : none

Please mark in all applicable blanks

FACTORS	A	B	C	D	E	F
13. Indian Foreign direct investment to others						
14. Gross domestic product growth in Thailand						
15. Labor productivity in Thailand						
16. Openness in Thailand						
17. Gross domestic product deflator between India and Thailand						
18. Exchange rate (Baht: Rupee)						
19. Value of Thailand's export to ASEAN						
20. Factor productivity in Thailand						
21. ASEAN Free Trade Area (AFTA)						
22. Infrastructure in Thailand						
23. Political factor in Thailand						
24. Other Factors						

Section 4 : According to your opinion which determinants must be developed to enhance foreign direct investment

25. Did Board of Investment (BOI) influence your decision to invest in thailand? How?

.....
.....
.....
.....

26. In your opinion, Do you think that investment policy in Thailand is better than that in any other ASEAN countries? Why?

.....
.....
.....
.....

27. In your opinion, Is investment policy in Thailand enough? Do you have any suggestions about this policy?

.....
.....
.....
.....

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Thank You
Witchanart Tangruanrat

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นาย วิชนาถ ตั้งเรือ่นรัตน์ เกิดเมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม 2524 ณ กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาจากคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2545 และได้ทำการศึกษาต่อในหลักสูตรเศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2548

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย